

សេចក្តីអធិប្បាយ
របស់ យ៉ូនេ ស្វេ ចៅហ្វាយ និងនាងរស់

បណ្ឌិត Dr. Yune Sun Park
Cambodia Reformed Faith Institute

បុព្វបទ

គ្រូខាងវិញ្ញាណរបស់ខ្ញុំ បណ្ឌិត យូណេ ស៊ុន ផាក (១៩០៥-១៩៨៨) គឺជាគំរូរបស់ខ្ញុំអំពី ទ្រឹស្តីដែលបានកែទម្រង់ និងជីវិតបូជាសាសនាបរិសុទ្ធនៅក្នុងកិច្ចបម្រើផ្សាយរបស់ខ្ញុំ។ ខ្ញុំ ចាំថាព្រះជាម្ចាស់បានដឹកនាំខ្ញុំទៅជួបគាត់នៅក្នុងពេលសិក្សាសាលារបស់ខ្ញុំនៅក្នុងវិទ្យាល័យ មហាវិទ្យាល័យ Chong Shin Bible College (BA) និង Hapdong Theological Seminary in South Korea (M.Div.) និង Westminster California Seminary (D. Min 1906) បន្ទាប់មកខ្ញុំ ចិត្តចង់យកតម្រាប់តាមគាត់ ដើម្បីបម្រើបេសកកម្មរបស់ ព្រះ។ ឥឡូវនេះផងដែរនៅក្នុងពេលផ្សព្វផ្សាយសាសនានៅកម្ពុជា ខ្ញុំចង់ដើរតាមគាត់នៅ ក្នុងបេសកកម្មបេសកកម្មរបស់ខ្ញុំ ពីព្រោះខ្ញុំស្រឡាញ់ដឹងចិត្តស្មោះត្រង់របស់គាត់ចំពោះ ព្រះគម្ពីរខ្លាំងណាស់ ទោះបីជាខ្ញុំបង្ហាញផ្នែកដ៏អម៉ាស់របស់ខ្ញុំមុនពេលគាត់បង្រៀនយ៉ាង ពិតប្រាកដក៏ដោយ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំបានធានាថាវិស័យបេសកកម្មជាទីស្រឡាញ់របស់ខ្ញុំនៅកម្ពុជា ត្រូវការភ្លើងរស់ឡើងវិញក្នុងចិត្តគាត់ និងការកែទម្រង់គំនិត និងជំនឿរបស់គាត់តាមរយៈ ការបោះពុម្ពសៀវភៅ ធម្មទាន និងសៀវភៅទ្រឹស្តីរបស់គាត់។ ខ្ញុំបានរៀបចំជាភាសា អង់គ្លេស ដើម្បីធ្វើជាភាសាខ្មែរ ទុកជាយូរយារណាស់មកហើយ ដើម្បីបង្រៀនពួកគេ និង ចែករំលែកទៅកាន់ពិភពលោកខ្មែរ។

ដូច្នេះ យោងទៅតាមស្រ្តីមនុស្សនេះដូងរបស់ខ្ញុំ ជាដំបូង ខ្ញុំបានបកប្រែសៀវភៅទ្រឹស្តីសំខាន់ៗរបស់គាត់គឺ Biblical Theology ហើយខ្ញុំបានបកប្រែ 68 ធម្មទេសនានៅក្នុងវិវរណៈ អត្ថាធិប្បាយរបស់គាត់ទៅជាភាសាអង់គ្លេសសម្រាប់ជាភាសាខ្មែរ ក្នុងពេលតែមួយ ក្រុម

ការងារបកប្រែ CEMF របស់ខ្ញុំអាចសហការបាន។ គម្រោងរបស់ខ្ញុំសម្រាប់កំណែសាសនាខ្មែរ។

ក្នុងអំឡុងពេលដែលខ្ញុំបានបកប្រែធម្មទានរបស់គាត់; ខ្ញុំអាចធានាម្តងហើយម្តងទៀតនូវចំណង់ចំណូលចិត្តរបស់គាត់ក្នុងការស្រឡាញ់ព្រះបន្ទូលនៃព្រះ ជាបទគម្ពីរអស់ពីចិត្ត។ ជាងនេះទៅទៀត សម្រាប់ការអធិប្បាយដ៏ធំរបស់ខ្ញុំ ខ្ញុំអាចប្រាកដថា វិមាត្រខាងវិញ្ញាណដ៏ជ្រាលជ្រៅរបស់គាត់ ដើម្បីព្យាបាលការពិតនៅក្នុងធម្មទេសនារបស់គាត់ ហើយខ្ញុំក៏អាចមានអារម្មណ៍ថា សេចក្តីអធិប្បាយរបស់គាត់ដូចជាកំណប់នៃការពិតក្នុងសម័យបច្ចុប្បន្ន។ ខ្ញុំដឹងគុណព្រះដែលបានធ្វើឱ្យខ្ញុំស្គាល់គ្រូរបស់ខ្ញុំ គឺលោកវេជ្ជបណ្ឌិត Yune Sun Park ក្នុងជីវិតហៅរបស់ខ្ញុំ។

សូមព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់គង់នៅជាមួយអ្នកអាន ដើម្បីចូលទៅក្នុងពិភពនៃភាពជាព្រះរបស់ Jung Am តាមរយៈធម្មទេសនារបស់គាត់។

នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ

លោកវេជ្ជបណ្ឌិត White Young Jeon ប្រធាន CRFI

លំដាប់នៃសេចក្តីអធិប្បាយ

I. យ៉ូសេ

សេចក្តីអធិប្បាយ 1 ផ្លូវដំបូងដែលយើងដើរក្នុងជីវិតទាំងមូល (យ៉ូសេ ៣:១-៦)

សេចក្តីអធិប្បាយ 2 ព្រឹត្តិការណ៍ដែលអ៊ីស្រាអែលឆ្លងទន្លេយ័រដាន់ និងការស្តាប់របស់យើង (យ៉ូសេ 3:14-17)

សេចក្តីអធិប្បាយ 3 ការគោរពប្រតិបត្តិរបស់សង្ឃ (យ៉ូសេ 3:14-17)

សេចក្តីអធិប្បាយ 4 Sun! ស្នាក់នៅទីនោះ។ (យ៉ូសេ ១០:១២-១៤)

ជំពូកទី 1 សេចក្តីអធិប្បាយ

ជំពូកទី 2 សេចក្តីអធិប្បាយ

ជំពូកទី 4 សេចក្តីអធិប្បាយ

ជំពូកទី 5 សេចក្តីអធិប្បាយ

ជំពូកទី 6 សេចក្តីអធិប្បាយ

ជំពូកទី 7 សេចក្តីអធិប្បាយ

ជំពូកទី 8 សេចក្តីអធិប្បាយ

ជំពូកទី 9 សេចក្តីអធិប្បាយ

ជំពូកទី 10 សេចក្តីអធិប្បាយ

ជំពូកទី 11 សេចក្តីអធិប្បាយ

ជំពូកទី 12 សេចក្តីអធិប្បាយ

ជំពូកទី 13 សេចក្តីអធិប្បាយ

ជំពូកទី 14 សេចក្តីអធិប្បាយ

ជំពូកទី 15 សេចក្តីអធិប្បាយ

ជំពូកទី 16 សេចក្តីអធិប្បាយ

ជំពូកទី 17 សេចក្តីអធិប្បាយ

ជំពូកទី 18 សេចក្តីអធិប្បាយ

ជំពូកទី 19 សេចក្តីអធិប្បាយ

ជំពូកទី 20 សេចក្តីអធិប្បាយ

ជំពូកទី 21 សេចក្តីអធិប្បាយ

ជំពូកទី 22 សេចក្តីអធិប្បាយ

ជំពូកទី 23 សេចក្តីអធិប្បាយ

ជំពូកទី 24 សេចក្តីអធិប្បាយ

II. ចៅហ្វាយ

សេចក្តីអធិប្បាយ 1 អាថ៌កំបាំងនៃជ័យជំនះខាងវិញ្ញាណ (ចៅហ្វាយ ៧:១-៨)

សេចក្តីអធិប្បាយ 2 សេចក្តីជំនឿដែលយើងអាចរៀនពីជ័យជំនះនៃសង្គ្រាមដែលទាហាន
គេខានបានទទួល (ចៅហ្វាយ ៧:៩-២៣)

សេចក្តីអធិប្បាយ 3 ទោះបីអ្នកនឿយហត់ ប៉ុន្តែធ្វើតាមគាត់។ (ចៅហ្វាយ ៨:៤-១២)

សេចក្តីអធិប្បាយ 4 ដើមឈើមានពីរប្រភេទ (ចៅហ្វាយ ៩:៧-១៥)

សេចក្តីអធិប្បាយ 5 ដៃពោរពេញដោយទឹកឃ្មុំ (ចៅហ្វាយ ១៤:១-៩)

ជំពូកទី 1 សេចក្តីអធិប្បាយ

ជំពូកទី 2 សេចក្តីអធិប្បាយ

ជំពូកទី 4 សេចក្តីអធិប្បាយ

ជំពូកទី 5 សេចក្តីអធិប្បាយ

ជំពូកទី 6 សេចក្តីអធិប្បាយ

ជំពូកទី 7 សេចក្តីអធិប្បាយ

ជំពូកទី 8 សេចក្តីអធិប្បាយ

ជំពូកទី 9 សេចក្តីអធិប្បាយ

ជំពូកទី 10 សេចក្តីអធិប្បាយ

ជំពូកទី 11 សេចក្តីអធិប្បាយ

ជំពូកទី 12 សេចក្តីអធិប្បាយ

ជំពូកទី 13 សេចក្តីអធិប្បាយ

ជំពូកទី 14 សេចក្តីអធិប្បាយ

ជំពូកទី 15 សេចក្តីអធិប្បាយ

ជំពូកទី 16 សេចក្តីអធិប្បាយ

ជំពូកទី 17 សេចក្តីអធិប្បាយ

ជំពូកទី 18 សេចក្តីអធិប្បាយ

ជំពូកទី 19 សេចក្តីអធិប្បាយ

ជំពូកទី 20 សេចក្តីអធិប្បាយ

ជំពូកទី 21 សេចក្តីអធិប្បាយ

III. នាងរស់

សេចក្តីអធិប្បាយ 1 សេចក្តីជំនឿរបស់នាងរស់ (១:១៥-១៨)

សេចក្តីអធិប្បាយ យ៉ូស្វេ

សេចក្តីអធិប្បាយ 1 ផ្លូវដំបូងដែលយើងដើរក្នុងជីវិតទាំងមូល (យ៉ូស ៣:១-៦)

លោកយ៉ូស្វបានដឹកនាំជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ហើយដើរតាមផ្លូវដើម្បីកាន់កាប់ស្រុកកាណាន ហើយឥឡូវនេះ លោកបានមកដល់មាត់ទ្វារក្រុងយេរិខូ។ ប៉ុន្តែ មុនដំបូង ពួកគេគួរតែឆ្លងទន្លេយ៉ែរដាន់។ ដូច្នេះ ផ្លូវរបស់ពួកគេគឺជាទុក្ខលំបាកដែលមិនអាចបន្តទៅមុខបានដោយគ្មានជំនួយពីព្រះ។ តាមពិត វាមិនមែនជាផ្លូវដែលមិនត្រូវឆ្លងកាត់ ហើយជាផ្លូវដំបូងដែលគេគួរដើរ។ ដូចដែលបុរសដើរតាមផ្លូវដែលគេមិនដឹង ការនិយាយខាងវិញ្ញាណត្រូវបានអំពាវនាវឱ្យអ្នកជឿដើរតាមដោយសេចក្តីជំនឿ។ ក្នុងអំឡុងពេលដែលអ្នកជឿដើរឆ្លងកាត់ពិភពលោកនេះ អាថ៌កំបាំងដើម្បីដើរលើផ្លូវនេះឱ្យបានល្អដោយទទួលបានពរជ័យដ៏អស្ចារ្យពីព្រះមានដូចខាងក្រោម។

1. យើងគួរតែត្រូវបានញែកជាបរិសុទ្ធដោយខ្លួនឯង។ (ខ៥)

យើងមិនដឹងអនាគតរបស់យើងទេ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារព្រះគង់នៅជាមួយយើង នោះយើងអាចយកឈ្នះលើការលំបាកណាមួយ។ ប៉ុន្តែកាលដែលយើងដើរលើផ្លូវនេះ បើយើងព្យាយាមដើរទៅផ្លូវនេះដោយឆ្លងកាត់ផ្លូវដ៏លំបាកនេះដោយអំណាចរបស់យើង។ លើសពីនេះការថប់បារម្ភបានកើតឡើងនៅក្នុងយើងហើយអាចវាយប្រហារបន្ទាប់មកបេះដូងរបស់យើងក្លាយទៅជាងងឹត។ មានតែយើងទេដែលពឹងផ្អែកលើអព្វកហេតុរបស់ព្រះ ទើបយើងអាចរីកចម្រើនតាមវិធីទីមួយក្នុងជីវិតទាំងមូលរបស់យើង។ អាថ៌កំបាំងដែលយើងទទួលបានអព្វកហេតុរបស់ព្រះគឺការបន្សុទ្ធយើងដោយខ្លួនឯង។ នៅពេលដែលយើង

ក្រឡេកមើលព្រះអម្ចាស់ដោយសន្តិភាពមុនពេលមានទុក្ខលំបាក ហើយរស់នៅក្នុងការរាប់
 ជាបរិសុទ្ធដោយព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអម្ចាស់ នោះគឺជាជ័យជំនះរួចទៅហើយ។ ប្រសិន
 បើយើងដើរលើផ្លូវដំបូងក្នុងជីវិតរបស់យើងទាំងមូល ហើយបន្ទាប់មកយើងដើរដោយគ្មាន
 ការញែកជាបរិសុទ្ធ ហើយប្រព្រឹត្តអំពើបាប បន្ទាប់ពីយើងមកដល់ទីបញ្ចប់ យើងមិនអាច
 ជួយបានក្រៅពីទទួលបានផលនៃភាពជួរចត់នោះទេ។ យើងគួរតែដឹងថា ការរស់នៅ
 បរិសុទ្ធគឺជាសកម្មភាព (ភាពបរិសុទ្ធប្រសើរជាងសកម្មភាព។)

2. យើងគួរតែធ្វើឱ្យព្រះដើរទៅមុខ។ (ខទី ៦) សូមយោងទៅ ខ ៣៤៤

ជនជាតិអឺរ៉ុបអាស៊ីអាគ្នេយ៍និងអាមេរិកឡាតាំងក្រោយហិប្សេយ្យជាច្រើនដាក់លើស្មា។
 តើការបង្កើតទូកធំៗមានន័យយ៉ាងណា? យើងត្រូវដឹងពីបញ្ហានេះឱ្យបានច្បាស់លា
 ស់។

1) យើងគួរតែទទួលបានការណែនាំនៃព្រះបន្ទូល (ដើម្បីជឿនិងគោរពវា) យើងមិនគួរ
 ឈប់ដើម្បីស្តាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះហើយគួរតែគោរពតាមវាពិតប្រាកដ។ ក្នុងចំណោម
 អ្នកជឿ កាលដែលពួកគេបានស្តាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ដោយកាត់បន្ថយពួកគេ ហើយ
 កាលដែលពួកគេប្រតិបត្តិវា ពួកគេប្រតិបត្តិវាដោយមិនបន្ថយ ហើយប្រតិបត្តិវាដែល
 ចិត្តរបស់គាត់ពាក់ព័ន្ធប៉ុណ្ណោះ។ សកម្មភាពបែបនេះជាសកម្មភាពល្អប្រសើរក្នុងការដំឡើង
 ព្រះពិរោធរបស់ព្រះ។

2) យើងគួរស្វែងរកសិរីល្អរបស់ព្រះជាមុនសិន។ ក្នុងចំណោមគ្រិស្តបរិស័ទនៅសម័យបច្ចុប្បន្ន ទោះបីជាពួកគេបម្រើព្រះតាមពិតក៏ដោយ ពួកគេបម្រើពួកគេយ៉ាងខ្លាំង។ ជាដំបូងដូចដែលយើងគិតថា វត្ថុដែលត្រូវថ្វាយដល់ព្រះ ដើម្បីថ្វាយខ្លះ គឺជាលក្ខណៈរបស់ពួកគេ។ ពួកគេបានផ្តល់ពេលវេលាខ្លះ និងផ្តល់បញ្ហាមួយចំនួនផងដែរ ហើយបន្ទាប់មកពួកគេបង្ហាញតែគួរឲ្យខ្វល់ខ្វាយចំនួនប៉ុណ្ណោះ។ សកម្មភាពបែបនេះមិនមែនដើម្បីលើកតម្កើងព្រះ ហើយមិនលើកតម្កើងព្រះឡើយ។ យើងគួរដឹងថាជីវិតដែលមិនធ្វើដើម្បីលើកតម្កើងព្រះគឺជាការងារទុច្ចរិតដែលមិនលើកតម្កើងព្រះ។ ហោរាម៉ាឡាគីបានស្តីបន្ទោសថា នោះគឺជាការលួចកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះដល់មនុស្សសម័យនេះ។ (ម៉ាល់ ៣:៨)

អ្វីដែលយើងប្រយ័ត្នគឺសកម្មភាពចោរមិនប្រព្រឹត្តក្នុងស្ថានភាពដែលបុរសមិនអើពើ។ ដូច្នេះ មនុស្សដែលទទួលបានការផ្ដន្ទាទោសដោយព្យាករណ៍ម៉ាឡាគីបានប្រឆាំងថា៖ ឯតើមនុស្សនឹងប្តូរព្រះឬ? ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយក៏ពុំប្តូរខ្ញុំ។ ប៉ុន្តែអ្នកនិយាយថា 'តើយើងបានប្តូរអ្នកដោយរបៀបណា?' ។ បន្ទាប់មក ហោរាបានឆ្លើយថា ការមិនថ្វាយដង្ហាយមួយភាគក្នុងដប់ដល់ព្រះ មានន័យថាលួចទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ព្រះ។ ហេតុដូច្នេះហើយ កាលដែលយើងមិនថ្វាយមួយភាគដប់នៃប្រាក់ចំណូលរបស់យើង ក្លាយជាចោរ នៅពេលដែលយើងផ្តល់ជូននោះ យើងទទួលបានពរជ័យនៃសម្ភារៈ។ (ម៉ាឡា. ៣:១០-១២) ក្នុងន័យធានាយ៉ាងខ្លាំង ចំពោះការពិតដែលព្រះប្រទានពរដល់អ្នកដែលថ្វាយដង្ហាយមួយភាគក្នុងដប់ផងដែរ។ គាត់បាននិយាយដើម្បីសាកល្បងទ្រង់អំពីបញ្ហានេះ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 2 ព្រឹត្តិការណ៍ដែលអ៊ីស្រាអែលបានឆ្លងទន្លេយ័រដាន់ និងការស្តាប់របស់ យើង (យ៉ូស 3:14-17)

1. អត្ថន័យខាងវិញ្ញាណនៃទន្លេយ័រដាន់។

យើងអាចស្វែងយល់ពីអត្ថន័យខាងវិញ្ញាណក្នុងព្រឹត្តិការណ៍ដែលអ៊ីស្រាអែលបានឆ្លងទន្លេ យ័រដាន់។ ការពិតដែលថា J. Bunyan បានឃើញទន្លេយ័រដាន់ជានិមិត្តរូបនៃការស្តាប់ ត្រូវបាននិយាយថាជាព្រះគម្ពីរ។ ជេ. 12:5 គឺជាការបង្ហាញថាទន្លេយ័រដាន់ជាតំណាងនៃ សេចក្តីស្តាប់។ នោះគឺថា “ប្រសិនបើអ្នកបានរត់ជាមួយនឹងមនុស្សដោយឡើងដើរ ហើយ ពួកគេនឿយហត់នឹងអ្នក តើអ្នកនឹងប្រកួតជាមួយសេះដោយរបៀបណា? ហើយប្រសិនបើ នៅក្នុងស្រុកដែលមានសុវត្ថិភាព តើអ្នកនឹងធ្វើយ៉ាងណានៅតំបន់ព្រៃភ្នំទន្លេយ័រដាន់? នៅ ទីនេះ ឈរឆ្ងាយ ក្រាស់នៃទន្លេយ័រដាន់™ ចង្អុលប្រាប់ពីទុក្ខវេទនាដ៏អាក្រក់បំផុតនោះគឺ សេចក្តីស្តាប់។

2. អត្ថន័យខាងវិញ្ញាណនៃដើងរបស់បុរសដើម្បីកាន់ហិបត្រូវបានលិចក្នុងទឹក។

មុននឹងជនជាតិអ៊ីស្រាអែលចូលទៅក្នុងទឹកទន្លេយ័រដាន់ វាមានន័យណាស់ដែលអាសនៈ ចូលទៅខាងមុខ។ វាបង្ហាញការពិតថាព្រះជាម្ចាស់ក្រោកឈរឡើងនៅចំពោះមុខអ៊ីស្រាអែល ហើយដោះស្រាយបញ្ហាលំបាករបស់ពួកគេ។ ហើយផងដែរ អត្ថន័យខាងវិញ្ញាណនៃ សេចក្តីពិតនេះចង្អុលថា ក្នុងនាមជាអ្នកជឿបានស្តាប់ ព្រះជាម្ចាស់ប្រទានដល់គាត់ ហើយ គាត់បានជួយការស្តាប់ដោយសន្តិភាពរបស់គាត់។

សេចក្តីអធិប្បាយ 3 ការគោរពប្រតិបត្តិរបស់សង្ឃ (ឃ្លីស ៣:១៤-១៧)

1. សារៈសំខាន់នៃការគោរពប្រតិបត្តិ។

ការពិតដើម្បីឆ្លងទន្លេយ៉ាងជាន់នៅលើដីស្ងួតត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយអព្វុតហេតុនៃព្រះ។ ជំនឿរបស់សង្ឃទាក់ទងនឹងអព្វុតហេតុនេះក៏ភ្ញាក់ផ្អើលដែរ។ វាគឺជាជំនឿនៃការស្តាប់បង្គាប់ ។ ពួកគេបានធ្វើតាមបង្គាប់របស់ព្រះថា៖ បំណាលណាអ្នករាល់គ្នាមកដល់មាត់ទន្លេយ៉ាងជាន់ អ្នកនឹងឈរនៅក្នុងទន្លេយ៉ាងជាន់™។ (ខ ៨) ដោយការចូលទៅក្នុងទឹក។ (ខ១៥) ជំនឿនិងការស្តាប់បង្គាប់មិនអាចញែកចេញពីគ្នាបានទេ។ ដូច្នេះ ក្នុងចំណោមសម្មតិនាមជាច្រើនបន្ទាប់ពីអ្វីៗបង្ហាញពីលក្ខណៈនៃការស្តាប់បង្គាប់។ នោះគឺវាចង្អុលទៅអ្នកជឿ ១) គាត់ដូចជាទារកតូច (១ពេត្រុស ២:២) ២) គាត់ដូចជាប្រពន្ធ។ (អេភ. ៥:៣២) ៣) គាត់ប្រៀបដូចជាដង្វាយ។ (រ៉ូម ១២:១) ៤) គាត់ដូចជាមនុស្សមានបាប។ (ដឹមទី១ ១:១៥) ៥) គាត់ដូចជាច្រើម។ (ឃ្លីហាន ១០:១៤) ការទាំងនេះមានន័យថាអ្នកដែលស្តាប់បង្គាប់ព្រះ។ ដើម្បីហៅអ្នកជឿសម្រាប់បូជាចារ្យ ស្តេច និងហោរា ដែលមិនមានន័យថាអាកប្បកិរិយារបស់ពួកគេចំពោះព្រះ? វាចង្អុលបង្ហាញថាពួកគេគួរតែប្រកាន់យកអាកប្បកិរិយាដែលពួកគេទទួលយកសិទ្ធិអំណាចចំពោះអ្វីៗទាំងអស់ អំពើបាប និងពិភពលោក។

ទោះបីជាយើងគិតថាការស្តាប់បង្គាប់គឺដូចជាការបាត់បង់សេរីភាពក៏ដោយ តាមពិតវាគឺជាវិធីសាស្ត្រដើម្បីការពារសេរីភាព។ សម្រាប់បុរសត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយព្រះដើម្បីរស់នៅដោយការស្តាប់បង្គាប់ព្រះ នោះគឺជាការដែលយើងឃើញទំនាក់ទំនងរវាងព្រះនិង

មនុស្សយើងត្រូវការការស្តាប់បង្គាប់។ ពេលយើងដឹងថាព្រះជាម្ចី ហើយស្តាប់បង្គាប់ ទ្រង់ យើងទទួលបានជីវិត ហើយរីករាយនឹងអំណរ និងសេរីភាព។

2. បញ្ហាសិទ្ធិអំណាច និងការគោរពប្រតិបត្តិ

1) សិទ្ធិអំណាចនៃការបង្កើត សម្រាប់ព្រះជាអ្នកបង្កើតមនុស្ស សត្វត្រូវគោរពតាម អំណាចនៃអ្នកបង្កើត ប្រសិនបើមនុស្សស្តាប់មិនស្តាប់បង្គាប់ព្រះ ហើយវាជាការឈ្លោះ ជាមួយព្រះ។ គឺ 45:9-10 បាននិយាយថា “វេទនាដល់អ្នកណាដែលព្យាយាមជាមួយទ្រង់ ដែលបានបង្កើតអ្នកនោះ!

ផ្អែមមួយក្នុងចំណោមផ្អែមដ៏!

តើដ៏ឥតនិយាយទៅកាន់អ្នកដែលបង្កើតវាថា 'តើអ្នកកំពុងធ្វើអ្វី?' ឬ 'ការងាររបស់អ្នកគ្មាន ដែរ?' វេទនាដល់អ្នកណាដែលនិយាយទៅកាន់ឪពុកថា “កូនកើតអ្វី? ហើយ 10:15 បាន និយាយថា “តើពូថៅនឹងអួតពីអ្នកដែលហែកវា ឬ ឃើញពូថៅលើកតម្កើងខ្លួនប្រឆាំងនឹង អ្នកដែលកាន់វា? ដូចជាដំបងកាន់អ្នកដែលលើក ឬក៏ដូចជាដំបងលើកអ្នកដែលមិនមែនជា ឈើ! “។

2) អំណាចនៃសេចក្តីស្រឡាញ់។ ព្រះមានសិទ្ធិអំណាចនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ដើម្បីសង្គ្រោះ យើង។ យើងគួរតែគោរពតាមអំណាចនៃសេចក្តីស្រឡាញ់។ ដូចដែលយើងមិនគោរពសិទ្ធិ អំណាចនៃសេចក្តីស្រឡាញ់មានន័យថាដើម្បីបះបោរសេចក្តីស្រឡាញ់។ សេចក្តី ស្រឡាញ់គឺជាសេចក្តីពិតដើម្បីក្លាយជាបុរសជាបុរសគឺជាការពិតដែលថាបុរសបានត្រូវ

បានសង្គ្រោះ។ ការសង្គ្រោះគឺ ontological និង osteological ។ ដូច្នេះ បុរសត្រូវតែ
ស្តាប់បង្គាប់គាត់។ ការស្តាប់បង្គាប់ដែលកូនស្តាប់តាមឪពុកម្តាយរបស់គាត់រួមបញ្ចូល
គោលការណ៍បែបនេះ។ សេចក្តីស្រឡាញ់របស់មាតាបិតាប្រៀបធៀបនឹងសេចក្តី
ស្រឡាញ់របស់ព្រះ។ (អេ. (សុភាសិត ៣០:១៧))

សេចក្តីអធិប្បាយ 4 ព្រះអាទិត្យ! ឈរនៅស្ងៀម។ (យ៉ូស ១០:១២-១៤)

ដូចដែលយើងឃើញពាក្យថា "ព្រះអាទិត្យឈប់ស្ងៀម" បេះដូងដែលមានបញ្ជារបស់យើង ហាក់ដូចជាត្រូវបានបើក។ ការសម្រេចចិត្តនៃសេចក្តីជំនឿ ពាក្យនេះលាតត្រដាងចេញពី ការមិនជឿរបស់យើងជាអចិន្ត្រៃយ៍។

1. ដំណើរការនៃពាក្យ "ព្រះអាទិត្យស្ងៀមនៅទីនោះ"

សង្គ្រាមសម័យនោះគឺដើម្បីជួយកុលសម្ព័ន្ធគឺហៀន។ ការពិតដែលថាអ៊ីស្រាអែលបានជួយ កុលសម្ព័ន្ធគឺហៀនគឺជារតន្ត្រីស្រស់ស្អាតពិសេសនៅចំពោះព្រះ។ កុលសម្ព័ន្ធ Gibeon បាន ទៅសួរសុខទុក្ខប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល ហើយបានចុះកិច្ចសន្យាសន្តិភាពគ្នាទៅវិញទៅមក ដោយនិយាយថាកុលសម្ព័ន្ធដែលនៅឆ្ងាយ។ (៩:៣-១៣) បន្ទាប់មក យ៉ូសេបានទាក់ទង សន្តិភាពក្នុងនាមព្រះយេហូវ៉ា។ (៩:១៥) បីថ្ងៃក្រោយការមិនពិតរបស់ពួកគេត្រូវបានលាត ត្រដាង ប៉ុន្តែមេដឹកនាំនៃអ៊ីស្រាអែលបានថែរក្សាពួកគេដោយការសន្យាសន្តិភាពរបស់ពួក គេរហូតដល់ទីបញ្ចប់។ ដោយសារកិច្ចសន្យាសន្តិភាពដែលពួកគេបានធ្វើកិច្ចសន្យាត្រូវ បានបង្កើតឡើងក្នុងនាមព្រះយេហូវ៉ា។

1) ដូចដែលពួកមេដឹកនាំនៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបានប្រព្រឹត្តចំពោះព្រះនាមរបស់ព្រះដោយ កិត្តិយស។ ព្រះគង់នៅជាមួយនឹងពួកគេ ដើម្បីលើកតម្កើងព្រះនាមទ្រង់។ ការគោរពព្រះ នាមទ្រង់គឺដូចគ្នានឹងគោរពព្រះខ្លួនឯង។

2) ខគម្ពីរ 12 បាននិយាយថា "នៅពេលនោះយ៉ូស្វេបាននិយាយទៅកាន់ព្រះអម្ចាស់នៅថ្ងៃ ដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រគល់ជនជាតិអាម៉ូរីទៅឱ្យកូនចៅអ៊ីស្រាអែលហើយគាត់បាន និយាយនៅចំពោះមុខអ៊ីស្រាអែល" បន្ទាប់មកព្រះជាម្ចាស់បានទាមទារឱ្យមានសង្គ្រាមនិង ធ្វើឱ្យពួកគេ យកឈ្នះវា។ ដូច្នេះ សង្គ្រាមគឺជាសង្គ្រាមរបស់ព្រះ។ យ៉ូស្វេគ្រាន់តែបម្រើ កិច្ចការរបស់ព្រះប៉ុណ្ណោះ។ ដូច្នេះ ការអធិស្ឋានរបស់គាត់អាចអស្ចារ្យណាស់។ ហេតុ ផលដែលការអធិស្ឋានរបស់អ្នកជឿគឺមិនអាចទៅរួចនោះគឺមិនបានឈរនៅខាងព្រះទេប៉ុន្តែ វាត្រូវបានទម្លាក់ចុះទៅក្នុងការលោភលន់ផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គាត់។

ពេលយើងឈរនៅខាងព្រះ យើងមានអារម្មណ៍ថាអ្វីៗទាំងអស់ជារបស់យើង។ ដូច្នេះ ហើយ ការអធិស្ឋានរបស់យើងក្លាយជាយ៉ាងក្លាហាន។ ១ កូរិនថូស ៣:២១-២៣ មាន ប្រសាសន៍ថា ប៉ុន្តែ កុំឱ្យអ្នកណាអួតពីមនុស្សឡើយ។ ដ្បិតរបស់ទាំងអស់ជារបស់អ្នក មិនថាប៉ុល ឬអប្បឡូស ឬកេផាស ឬពិភពលោក ឬជីវិត ឬសេចក្តីស្លាប់ ឬបច្ចុប្បន្ន ឬ អនាគតឡើយអ្វីៗទាំងអស់ជារបស់អ្នក ហើយអ្នករាល់គ្នាជារបស់ព្រះគ្រីស្ទ ហើយព្រះ គ្រីស្ទជារបស់ព្រះTM។ ក្នុងចំណោមពាក្យនេះ ពាក្យ ប៉ុន្តែគឺជារបស់ព្រះគ្រីស្ទTM គឺ សំខាន់បំផុតសម្រាប់យើង។ ពីព្រោះយើងជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះគ្រីស្ទ អ្វីៗទាំងអស់ក្លាយ ជារបស់យើង។

2. ចម្លើយនៃការអធិស្ឋាន។ (ខ១៣) ការអធិស្ឋានរបស់យ៉ូស្វេដែលថា៖ ប៉ុន្តែអាទិត្យអើយ ចូរនៅស្ងៀមចុះTMបានឆ្លើយតប។ បន្ទាប់មកសម្រាប់ព្រះអាទិត្យត្រូវបានបញ្ឈប់ ស ង្គ្រាមរបស់អ៊ីស្រាអែលដើម្បីវាយប្រហារទៅលើកុលសម្ព័ន្ធ Amorite ត្រូវបានយកឈ្នះ។

ខទី 14 បាននិយាយថា “នៅពេលដែលព្រះអម្ចាស់បានស្តាប់តាមសំឡេងរបស់មនុស្ស”
 Jm 5:17-18 បាននិយាយថា “អេលីយ៉ាគឺជាមនុស្សដែលមាននិស្ស័យដូចយើង ហើយ
 គាត់បានអធិស្ឋានយ៉ាងភ្លៀវភ្លា ដើម្បីកុំឱ្យភ្លៀងធ្លាក់ ហើយអស់រយៈពេលបីឆ្នាំ។ ប្រាំមួយ
 ខែវាមិនភ្លៀងនៅលើផែនដី។ បន្ទាប់មក គាត់បានអធិស្ឋានម្តងទៀត ហើយមេឃក៏បង្កុរ
 ភ្លៀង ហើយផែនដីក៏បង្កើតផលTM។ ក្នុងចំណោមពាក្យនេះ ពាក្យ; ឯអេលីយ៉ាជាមនុស្ស
 ដែលមាននិស្ស័យដូចយើងTM គឺសំខាន់។ កាលដែលព្រះយាងមកដោយទាប ហើយស្តាប់
 តាមសំឡេងមនុស្ស ទ្រង់មិនមានការរើសអើងឡើយ។ ប៉ុន្តែអ្នកជឿមិនមានអារម្មណ៍ថា
 មានបញ្ហាក្នុងការឆ្លើយតបនឹងការអធិស្ឋាននោះទេ តើមានមូលហេតុអ្វី?

1) ព្រះស្តាប់ការអធិស្ឋានរបស់មេដឹកនាំជាពិសេសនៅក្នុងការអធិស្ឋាន។

ដូចដែលវាគឺដូច្នេះអ្នកជឿទូទៅមិនមានអារម្មណ៍ថាចម្លើយនៃការអធិស្ឋានរលើប។ ប៉ុន្តែ
 ការដែលការអធិស្ឋានរបស់អ្នកដឹកនាំត្រូវបានឆ្លើយក៏ដូចជាការស្តាប់ការទាមទាររបស់
 មនុស្សទាំងអស់ដែរ។ ពេលដែលគ្រូលូសើរបានអធិស្ឋាន អ្នកនោះបានស្រែកឡើងថា ឯ
 ជ័យជម្នះ! ដែលមានន័យថា គាត់បានទទួលចម្លើយពីការអធិស្ឋានរបស់គាត់។ ការដែល
 គាត់យកឈ្នះមានន័យថាគាត់បានយកឈ្នះលើកំណែទម្រង់នៃសាសនាដែលជាគុណធម៌
 នៃជ័យជំនះមានឥទ្ធិពលលើអ្នកជឿទាំងអស់។ Gorge Muller បាននិយាយថា “ការ
 អធិស្ឋានរបស់ខ្ញុំត្រូវបានឆ្លើយតបជាច្រើនពាន់ដង នៅពេលដែលខ្ញុំបានអធិស្ឋានភ្លាមៗ
 នោះ វាត្រូវបានឆ្លើយតប ពេលខ្លះនៅពេលដែលខ្ញុំចេញពីបន្ទប់គ្រែរបស់ខ្ញុំ វាត្រូវបានឆ្លើយ
 តប ឬនៅពេលដែលខ្ញុំត្រូវបានគេពាក់អាវរបស់ខ្ញុំដើម្បីចេញទៅក្រៅ។ ត្រូវបានឆ្លើយតប

ការអធិស្ឋានជាក់លាក់មួយត្រូវបានឆ្លើយតប បន្ទាប់ពីខ្ញុំរង់ចាំអស់ជាច្រើនថ្ងៃ ហើយប៉ុន្មាន ឆ្នាំវាត្រូវបានឆ្លើយតប។ ការក្លាយជាការពិតប្រាប់យើងថាព្រះជាព្រះ ហើយយើងជា សត្វ™។ ម្យ៉ាងទៀត ដោយសារព្រះជាម្ចាស់ដ៏អស្ចារ្យ បន្ទាប់ពីអ្នកជឿបានអធិស្ឋាន នោះ បន្ទាប់ពីរយៈពេលយូរបានកន្លងផុតទៅ (ឬយូរជាងពួកគេ) វាគួរតែត្រូវបានឆ្លើយតប។ George Muller គឺជាបុរសពិសេសម្នាក់។ មុននឹងគាត់ជឿ គាត់បានល្អធូរបស់មួយ ហើយបន្ទាប់មកគាត់ត្រូវបានគេដាក់គុក។ ប៉ុន្តែព្រះបានធ្វើឱ្យគាត់ប្រែចិត្ត ហើយប្រើ គាត់នូវការពិតដែលឆ្លើយតបការអធិស្ឋានជាច្រើនរបស់គាត់ គឺអាចនិយាយចម្លើយនៃការ អធិស្ឋាននៅក្នុងព្រលឹងជាច្រើនផ្សេងទៀត។ ជាលទ្ធផល ការអធិស្ឋានរបស់គាត់ត្រូវបាន ឆ្លើយតប កុមារកំព្រាជាច្រើននាក់ត្រូវបានបរិភោគនំប៉័ង ហើយព្រលឹងជាច្រើនបានទទួល ព្រះគុណខាងវិញ្ញាណ។ ព្រះចង់ស្តាប់ការអធិស្ឋានរបស់មនុស្សទាំងអស់របស់យើង (ជា ប្រផ្នូលដឹកនាំ) ផងដែរ ប៉ុន្តែសម្រាប់យើងមិនមានការអធិស្ឋានពិតទេ វាកម្រព្រឹត្តិការណ៍ នៃការអធិស្ឋាន-ចម្លើយ។ ហើយសម្រាប់មនុស្សជាច្រើនស្មើខុសក្នុងការប្រើវាជាការ លោភលន់ ចម្លើយគឺតិចតួច។ ប៉ុន្តែការអធិស្ឋានដែលព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអម្ចាស់ត្រូវ បានសម្រេចនាំមកនូវចម្លើយយ៉ាងប្រាកដ។ ស្ត្រីមេម៉ាយម្នាក់នៅទីក្រុងឡុងដ៍បាន អធិស្ឋានថា បំណងឱ្យព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះបានសម្រេច១™ ខណៈកូនប្រុសតែមួយ របស់គាត់ត្រូវបានទទួលមរណភាពដោយជំងឺ។ ពេលនោះជំងឺរបស់កូនគាត់បានជាសះ ស្បើយ។

2) ដោយសារព្រះបានសម្រេចការអធិស្ឋានរបស់យើងខាងវិញ្ញាណ យើងមានករណីដែល យើងមិនអាចមានអារម្មណ៍ថាវាស្មើប។ នៅពេលដែលយើងស្វែងរកអ្វីមួយដែលជាកម្ម សិទ្ធិរបស់សាច់ឈាម ព្រះបានប្រទានវត្ថុខាងវិញ្ញាណដល់យើង (និយាយម្យ៉ាងទៀត ប្រសើរជាង) សម្រាប់ជាប្រយោជន៍ដល់ព្រលឹងរបស់យើង។ ព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលថា៖ បើអ្នករាល់គ្នាជាមនុស្សអាក្រក់ ចេះឱ្យអំណោយល្អដល់កូន នោះតើព្រះវរបិតាដែលគង់ នៅស្ថានសួគ៌នឹងប្រទានព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដល់អស់អ្នកដែលសុំទ្រង់យ៉ាងណាទៅទៀត!

™។ (លូកា ១១:១៣)

ជំពូកទី 1 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. “ដូចដែលខ្ញុំបាននៅជាមួយលោកម៉ូសេ ដូច្នេះខ្ញុំនឹងនៅជាមួយអ្នក” ។ (ខ៥) សុភមង្គលបែបនេះអាចទទួលបានដោយអ្នកជឿសម័យនេះ។ ពីព្រោះពួកគេក៏ជាកម្មសិទ្ធិនៃសេចក្តីសញ្ញានៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ព្រះដូចជាយ៉ូស្វេ ហើយជាអ្នកដែលត្រូវជឿលើសេចក្តីសន្យានោះដែរ។ នៅក្នុង Mt 28:20 ព្រះយេស៊ូវមានបន្ទូលថា “” ។
2. “ចូរមានកម្លាំង ហើយក្លាហានឡើង” (ខទី 6) នេះមិនមែនជាភាពក្លាហានទេ ប៉ុន្តែជាភាពក្លាហានតាមរយៈសេចក្តីជំនឿ។ បុរសតែងមានវត្ថុមានជំនឿ ចិត្តរក្សាសេចក្តីសុខក្នុងចិត្តហើយទទួលបានសេចក្តីក្លាហាន។ កាលដែលគាត់ជឿលើព្រះដ៏មានប្រធានភាព គាត់មិនត្រូវការការការថប់បារម្ភអ្វីឡើយ។
3. “ត្រូវប្រយ័ត្ននឹងធ្វើតាមក្រឹត្យវិន័យទាំងអស់ កុំងាកពីវាទៅខាងស្តាំ ឬទៅឆ្វេងឡើយ” (ខ៧) ខណៈដែលអ្នកជឿកាន់តាមច្បាប់របស់ព្រះ ក្នុងពិភពនៃអំពើបាប ជំនឿដ៏ស្មោះរបស់គាត់គឺ បានបង្ហាញដល់ព្រះ។ ជាចុងក្រោយ ព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់ថែរក្សាអ្នកនោះឱ្យបន្តទៅមុខយ៉ាងរឹងមាំ ហើយប្រទានពរដល់គាត់តាមការសន្យារបស់គាត់ និងធ្វើឱ្យគាត់មានភាពចម្រុងចម្រើន។
4. “រៀបចំគ្រឿងបរិក្ខាររបស់អ្នក” (ខទី ១១) ព្រះបានបញ្ជូនម៉ាណាទៅអ៊ីស្រាអែលនៅទីរហោស្ថានអស់រយៈពេល ៤០ ឆ្នាំមកហើយ ហើយបានផ្តល់អាហារដល់ពួកគេ។ ប៉ុន្តែចាប់ពីពេលនេះ លោកបានបង្គាប់ឱ្យជនជាតិអ៊ីស្រាអែលរៀបចំអាហាររបស់ពួកគេ។

យើងនៅទីនេះផងដែរ យើងអាចមើលឃើញរឿងអាថ៌កំបាំងនៃសេដ្ឋកិច្ចរបស់ព្រះ។ វាផ្តល់អព្វតហេតុដោយសេដ្ឋកិច្ចអាថ៌កំបាំង ប៉ុន្តែនៅពេលផ្សេងទៀតគាត់មិនធ្វើដូច្នេះទេ។ នៅពេលនេះ ទោះបីគាត់ប្រហារជីវិតអ៊ីស្រាអែលឆ្លងទន្លេយ័រដាន់ក្នុងរយៈពេលបីថ្ងៃក៏ដោយ ប៉ុន្តែគាត់មិនបានបញ្ជាឱ្យរៀបចំសំពៅនោះទេ។ ដោយសារទ្រង់បានធ្វើឱ្យអ៊ីស្រាអែលឆ្លងទន្លេយ័រដាន់ដោយអព្វតហេតុ។ សម្រាប់បុរសមិនអាចទាយសកម្មភាពអព្វតហេតុបានទេ គាត់គ្រាន់តែត្រូវគោរពតាមគ្រប់រឿងប៉ុណ្ណោះ។

ជំពូកទី 2 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ជំនឿរបស់វាហាបត្រូវបានបង្ហាញដោយសកម្មភាពដើម្បីយកឈ្នះលើគ្រោះថ្នាក់។ (៤-៧) សកម្មភាពដែលវាហាបបានលាក់បាំងអ្នកស៊ើបការណ៍អ៊ីស្រាអែលពីរនាក់ គឺជាប្រភេទនៃការបះបោរនៅក្នុងប្រជាជាតិរបស់នាង។ ប៉ុន្តែ នាងបានអនុវត្តការសម្រេចចិត្តបែបនេះក្នុងអាកប្បកិរិយារបស់នាងក្នុងការប្រព្រឹត្តចំពោះព្រះដ៏វិសេសជាងប្រជាជាតិរបស់នាង។ បុរសនៃជំនឿមិនបញ្ឈប់ត្រឹមតែទ្រឹស្តីប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែគាត់បាននាំមុខដូច្នេះក្នុងករណីចាំបាច់ជាមួយនឹងការយកឈ្នះលើគ្រោះថ្នាក់។

2. ជីវិតនៃសេចក្តីជំនឿដើម្បីនាំមកនូវសេចក្តីជំនឿមានសញ្ញាដែលត្រូវបំបែកចេញពីពិភពលោកដែលបំផ្លិចបំផ្លាញ។ (ខ១៨) ខ្សែព្រួញក្រហមដែលវាហាបព្យួរនៅលើជញ្ជាំងផ្ទះរបស់នាងមានសញ្ញាសម្គាល់បែបនេះ។ វាគឺជាសេចក្តីជំនឿក្នុងការជឿលើអ្នកប្រោសលោះព្រះអម្ចាស់។ ដូចដែលព្រះគម្ពីរបានសរសេរថា នៅក្នុងជីវិតរបស់ពួកបរិសុទ្ធដែលនឹងត្រូវបានសង្គ្រោះ គំនិតនៃសេចក្តីជំនឿខុសពីពិភពលោកដែលបំផ្លាញបានផ្លាស់ទីជាក់ស្តែង។ ទោះបីជាមនុស្សជាច្រើននៅសម័យណូអេដាកម្មសិទ្ធិរបស់ពិភពលោកនេះ ពួកគេបានមើលងាយព្រះ ប៉ុន្តែមានតែណូអេ និងក្រុមគ្រួសាររបស់គាត់ប៉ុណ្ណោះដែលមើលទឹកជំនន់នាពេលអនាគត ហើយជឿលើការសន្យានៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ព្រះ ហើយបានរៀបចំហិប។

ជំពូកទី 4 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. សេចក្តីជំនឿបន្តបន្ទាប់គ្នា (1-9) ព្រះបានបង្ហាត់ដល់យ៉ូស៊ែបថា ពួកគេបានយកថ្មដប់ពីរ ដុំចេញពីទន្លេយ៉ាវដាន់ ហើយបានធ្វើឱ្យពួកគេបង្កើតឡើងនូវថ្មដែលរំលឹកនៅលើចំណុច ដែលពួកគេជាចារ្យក្រោកឈរឡើង។ វាធ្វើឱ្យជនជាតិអ៊ីស្រាអែលជំនាន់ក្រោយនឹកចាំពីព្រះ ចេស្ដានៃព្រះ ដែលធ្វើឱ្យពួកគេឆ្លងទន្លេយ៉ាវដាន់ដោយអព្ភូតហេតុ ហើយធ្វើឱ្យពួកគេកោត ខ្លាចព្រះ។ នេះគឺជាវិធីសាស្ត្ររបស់គ្រិស្តសាសនាដែលបានផ្ទេរជំនឿរបស់ព្រះពីជំនាន់ មួយទៅជំនាន់មួយ។ យើងបានទទួលសេចក្តីសង្គ្រោះដោយជឿលើព្រឹត្តិការណ៍នៃសេចក្តី សង្គ្រោះថានៅសម័យបុរាណ ព្រះបានប្រតិបត្តិដោយស្មោះត្រង់។ ខ្លឹមសារដែលយើងជឿ មិនត្រូវបានរកឃើញភ្លាមៗទេ ប៉ុន្តែជាការពិតដែលបញ្ជាក់ជាប្រវត្តិសាស្ត្រ ដែលជឿតាំង ពីសម័យបុរាណ។

យើងគួរធ្វើតាមជំហានបុរសដើម្បីឈានទៅមុខ ហើយសម្រេចចិត្តបច្ចុប្បន្ន។ Robinson Crusoe ត្រូវបានខ្មោចខ្ចី ហើយអណ្តែតលើទឹក ហើយបន្ទាប់មកគាត់បានទៅ ដល់កោះមួយដែលគ្មានមនុស្ស បន្ទាប់មកគាត់បានឃើញជំហានរបស់មនុស្ស ហើយគាត់ បានដឹងថាការពិតដែលថាបុរសនោះមានជីវិត យើងបានឃើញការអស្ចារ្យរបស់ព្រះ ហើយជឿលើព្រះរស់។ ជាពិសេសសម្រាប់ការផ្ទេរការងារអព្ភូតហេតុគឺជំនឿដែលយើង ជឿលើវា។ ប៉ុលបាននិយាយថា៖ ប៉ុព្រះដែលខ្ញុំបម្រើដូចដូនតារបស់ខ្ញុំដែរ ដោយមាន មនសិការច្បាស់លាស់™។ (ធម្ម៌ថេទី២ ១:៣) បទគម្ពីរបន្តិចៗដោយមានខ្លឹមសារស្តី

បន្ទោសថា បំហេតុអ្វីបានជាអ្នកមិនជឿលើវា?TM បំហេតុអ្វីបានជាអ្នកមិនស្រឡាញ់?
ចំពោះវត្ថុនៃមនសិការរបស់យើង (មនសិការដែលបានបង្កើតឡើងវិញ) ។

2. អ៊ីស្រាអែលបានរក្សាសណ្តាប់ធ្នាប់ និងច្បាប់ក្នុងការឆ្លងទន្លេយ័រដាន។ (១០-១៨)
បន្ទាប់មក កុលសម្ព័ន្ធរូបេន កុលសម្ព័ន្ធកាថ និងកុលសម្ព័ន្ធយ៉ាណាសេពាក់កណ្តាល

ទីមួយឆ្លងកាត់នៅពេលមេដឹកនាំ និងនៅក្បែរប្រជាជនត្រូវបានឆ្លងកាត់ ហើយពួកវាជាបា
រាដែលកាន់ហិបបានឆ្លងកាត់ចុងក្រោយ។ ដូចដែលយើងឃើញហើយ មនុស្សទាំងអស់
បានបន្តទទួលខុសត្រូវផ្ទាល់ខ្លួន។ ដោយសារតែបុរសប្រដាប់អាវុធក្នុងតែឈរនៅទីតាំង
បឋម, ឆ្លងកាត់ទៅមុខ។ បូជាចារាស្វែងហិបនៃសម្ព័ន្ធមេត្រីដាក់លើស្មា ហើយក្រោកឈរ
នៅក្នុងនោះ រហូតដល់មនុស្សទាំងអស់ឆ្លងកាត់ បន្ទាប់ពីពួកគេក្រោកឈរនៅទន្លេយ័រដាន
ហើយឆ្លងកាត់ទីបំផុត។ ពួកគេបានទទួលខុសត្រូវលើមនុស្សលះបង់។ ដូចដែលយើង
អាចគិតថា ចលនាឆ្លងទន្លេអាចប្រៀបធៀបទៅនឹងព្រះវិហារ និងក្រុមគ្រួសារ។ 1) ក្រុម
ជំនុំគួរតែមានអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អដើម្បីជួលពិភពលោកដែលមិនជឿដូចជាទាហានអាវុធ
ហើយគួរតែមានគ្រូគង្វាលដើម្បីបូជាសម្រាប់ក្រុមជំនុំទាំងអស់។ និង ២) ក្នុងគ្រួសារគួរ
តែមានកូនព្យាយាមមើលថែគ្រួសារ ដូចជាឈ្មោះភ្នាក់ត្រូវឱ្យពួកម្តាយបម្រើពលីគ្រួសារ
ទាំងអស់ក៏គួរតែក្រៀមក្រំ។ បន្ទាប់មកការខិតខំប្រឹងប្រែង និងការលះបង់ទាំងអស់គួរតែ
ក្លាយជាកណ្តាលនៃព្រះ។

ជំពូកទី 5 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. នៃការអនុវត្តការកាត់ស្បែក។ (២-៩) នេះជាពិធីប្រៀបធៀបនៃធម៌ខ្មែរចាស់ឈាមរបស់មនុស្សក្នុងពេលតែមួយ ហើយវាធ្វើឱ្យកូនចៅរបស់គាត់មានជំនឿលើការសន្យារបស់ព្រះ។ (លោកុប្បត្តិ ១៧:៧, ១១) អ្នកដែលទទួលការកាត់ស្បែក នោះក្លាយជាស្រ្តីរបស់ព្រះ។ នេះចេញពីការសន្យា។ នេះជាប្រភេទនៃការក្លាយជាកូនរបស់ព្រះដោយការរូបរួមជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទដោយស្របច្បាប់ដោយសេចក្តីជំនឿក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី។ (កូល ២:១១-១២) សូមមើល យ៉ូហាន ១:១២-១៣។

នៅពេលដែលអ៊ីស្រាអែលចូលទៅក្នុងទឹកដីកាណាន ពួកគេមានស្ថានភាពសម្រាប់សង្គ្រាមជាច្រើន សង្គ្រាមនេះមិនអាចប្រតិបត្តិដោយអំណាចរបស់ពួកគេ។ មានតែនៅពេលដែលពួកគេមានអំណាចនៃព្រះទេ ពួកគេអាចយកឈ្នះលើសង្គ្រាមនេះ ពួកគេគួរតែទទួលយកព្រះជាព្រះរបស់ពួកគេ។ វាត្រូវបានសម្រេចដោយការជឿលើការសន្យារបស់ព្រះដើម្បីក្លាយជាស្រ្តីរបស់ព្រះដោយការប្រតិបត្តិតាមកាលៈទេសៈ។ ដូចពាក្យសន្យាពិតជាមានតម្លៃណាស់។ អ្នកជឿនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីក៏ទទួលបានពរជ័យនៃសេចក្តីសង្គ្រោះដែរដោយគ្រាន់តែជឿលើព្រះគ្រីស្ទតាមរយៈការសន្យារបស់ព្រះ។ សូមមើល យ៉ូហាន ៣:១៦ ។ ក្នុងចំណោមមនុស្សដែលមកព្រះវិហារ ទោះបីជាពួកគេនិយាយថាជឿលើព្រះដោយខ្លួនគេក៏ដោយ ប៉ុន្តែមានមនុស្សជាច្រើនដែលធ្វេសប្រហែសដល់ជំនឿរបស់ព្រះគ្រីស្ទ វាជាការសោកស្តាយ។ ជំនឿរបស់ពួកគេត្រូវបានគេហៅថាជាទស្សនវិជ្ជា ប៉ុន្តែមិនមែនជាជំនឿដើម្បីទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះនោះទេ។ សេចក្តីជំនឿដើម្បីទៅដល់សេចក្តីសង្គ្រោះ គឺការ

ជឿព្រះគ្រីស្ទ ដែលបានរំដោះមនុស្សមានបាបឡើងវិញ ដោយបានបង្ហូរឈាមរបស់គាត់ នៅលើឈើឆ្កាង តាមលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃការសន្យារបស់ព្រះ។ ដូចដែលការរួបរួមជាមួយ ព្រះគ្រីស្ទដោយការជឿលើការសន្យាមិនមែនជាព្រឹត្តិការណ៍ពិសោធន៍ ប៉ុន្តែជាការដោះស្រាយតាមផ្លូវច្បាប់។ នៅពេលយើងចូលរួមក្នុងព្រឹត្តិការណ៍ផ្លូវច្បាប់នោះ ពិតណាស់ អាចជួបប្រទះការល្អឯមោឃខាងវិញ្ញាណ និងវិករាយ។

2. ការរក្សាបុណ្យរំលង (១០-១១)

បន្ទាប់ពីជនជាតិអឺរ៉ុបដែលឆ្លងទន្លេយ៉ាងរហ័ស ពួកគេបានប្រារព្ធពិធីបុណ្យចម្លងដំបូង នៅវាលរហោស្ថានក្រុងយេរិទូ។ ការបន្តពិធីបុណ្យរំលង គឺជាសកម្មភាពនៃការរំលឹកដល់ សេចក្តីស្រឡាញ់នៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ព្រះ ក្នុងពេលជាមួយគ្នា និងសកម្មភាពនៃសេចក្តី ជំនឿដើម្បីផ្ទេរអំណាចនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ទ្រង់។ ម្យ៉ាងទៀត ការរក្សាបុណ្យនេះ ដោយការគោរពតាមព្រះបញ្ញត្តិរបស់ព្រះ (និក្ខមនំ ១២:១៧) បំភេតដូច្នេះហើយ អ្នករាល់ គ្នាត្រូវប្រតិបត្តិថ្ងៃនេះ អស់កល្បជានិច្ច ជាលក្ខន្តិកៈជារៀងរហូត។ ប៉ុន្តែហើយសកម្មភាពនៃ សេចក្តីជំនឿដើម្បីមើលមេស៊ី (ព្រះគ្រីស្ទ) ជាប្រភេទចៀមនៃបុណ្យរំលង។ (១កូរិនថូស 5:7) នៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី នៅពេលដែលពួកអ្នកជឿបានចូលរួមក្នុងការរួបរួមដែលព្រះគ្រី ស្ទបានបង្កើតឡើង ហើយចងចាំគាត់ (សាច់ និងឈាមរបស់គាត់) ខ្លឹមសារដែលត្រូវរក្សា ទុកក្នុងពិធីបុណ្យរំលងនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់រួមបញ្ចូលអត្ថន័យនៃការរួបរួមនៅក្នុង គម្ពីរ សញ្ញាថ្មី។ នោះគឺ ១) កូនចៀមដែលគ្មានកន្លែងត្រូវគេសម្លាប់នៅក្នុងបុណ្យរំលងជាពាក្យ ប្រៀបធៀបរបស់ព្រះគ្រីស្ទ (និក្ខមនំ ១២:៥, ១កូរិនថូស ៥:៧, ហេប ៧:២៦-២៧ ១ពេ.

១:១៩), ២) ឈាមកូនចៀម គឺជាប្រភេទឈាមដែលព្រះគ្រីស្ទបានបង្ហូរនៅលើឈើឆ្កាង ដើម្បីដោះស្រាយការស្លាប់របស់មនុស្សមានបាប។ (និក្ខមនំ ១២:២៣, រ៉ូម ៣:២៥) ៣) ការបរិភោគបន្លែផ្លូវចិត្តជាការប្រៀបធៀបនៃការប្រែចិត្តដើម្បីឲ្យសោកចំពោះអំពើបាប។ (និក្ខមនំ ១២:៩, ១កូរិនថូស ១១:២៨)

3. ឈប់ឲ្យទានម៉ាណា (ខ ១២)

ចំពោះដំណើរដែលជនជាតិអ៊ីស្រាអែលនៅវាលរហោស្ថានមិនមានអាហារ នោះព្រះបាន ចាត់នំម៉ាណាឲ្យទៅពួកគេ។ ប៉ុន្តែ ពួកគេបានបញ្ចប់ដំណើរនៃទីរហោស្ថាន ហើយបន្ទាប់ ពីពួកគេចូលទៅក្នុងស្រុកកាណាន នោះនំម៉ាណាក៏ត្រូវឈប់។ អព្វុតហេតុរបស់ព្រះមិន បានបើកសម្តែងដោយមេកានិកទេ ប៉ុន្តែទ្រង់ប្រតិបត្តិដោយខ្លួនឯងតាមការវិនិច្ឆ័យដ៏ល្អ របស់ទ្រង់។ ទោះបីជារឿងដែលដូចជាអព្វុតហេតុចាស់មិនត្រូវបានបង្ហាញឱ្យឃើញ នាពេលបច្ចុប្បន្ននេះក៏ដោយ ប៉ុន្តែការពិតនោះគឺជាការមិនជឿរបស់ពួកគេចំពោះព្រះដ៏មាន ព្រះជន្មគង់ដើម្បីប្រតិបត្តិដោយអធិបតេយ្យភាពដ៏ល្អរបស់ព្រះអង្គម្ចាស់បុរសសម័យទំនើប គិតថាពួកគេមិនជឿលើអព្វុតហេតុ។

4. ពីការលាតត្រដាងនៃមេទ័ពរបស់ព្រះយេហូវ៉ា (១៣-១៥) ក្រោយព្រឹត្តិការណ៍នេះ យ៉ូ ស្វេបានទទួលការណែនាំពីព្រះយេហូវ៉ាឲ្យកាន់កាប់ក្រុងយេរីខូ (៦:២-៥) ប្រជាជនអ៊ីស្រា អែលបានបង្វែរទីក្រុងយេរីខូមួយថ្ងៃម្តង ទិសដៅហើយនៅថ្ងៃទី៧ បែរជា៧ដង នោះក្រុង ក៏ត្រូវបំផ្លាញ។ ដូចជាការទទួលបានជ័យជម្នះដោយមិនមានការប្រយុទ្ធ។ នេះជាលទ្ធ

ផលដែលមេទ័ពរបស់ព្រះយេស៊ូវបានប្រយុទ្ធ។ នៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី សេចក្តីសង្គ្រោះ
ដែលយើងអ្នកជឿទទួលបានគឺបែបនោះ។ វាបានក្លាយទៅជាដូចជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ
យេស៊ូវ ពោលគឺវាជាព្រះបន្ទូលថា “ខ្ញុំបាននិយាយការទាំងនេះដល់អ្នករាល់គ្នា ដើម្បីឱ្យអ្នក
មានសេចក្តីសុខក្នុងខ្ញុំ។ នៅក្នុងពិភពលោក អ្នកនឹងមានទុក្ខលំបាក។ ប៉ុន្តែយកបេះដូង; ខ្ញុំ
បានយកឈ្នះពិភពលោកហើយ” ។ (យ៉ូហាន ១៦:៣៣) សូមមើល អ៊ីសាយ ៦៣:១-៦,
វិវរណៈ ១២:៧-៩ ១៩:១១-២១។

ជំពូកទី 6 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ព្រឹត្តិការណ៍ដែលអ៊ីស្រាអែលបានតែងតាំងជុំវិញក្រុងយេរូសាឡឹម វាត្រូវបានបំផ្លាញដោយអំណាចនៃព្រះតែប៉ុណ្ណោះ។ ពេលយើងជឿលើព្រះជាព្រះដ៏មានប្រសិទ្ធភាព នោះយើងមានសេចក្តីអំណរ សន្តិភាព និងជីវិតអស់កល្បជានិច្ច។ ម្តេចក៏អ្នកបង្កើតអ្វីៗទាំងអស់នៅស្ថានសួគ៌ និងផែនដីដោយគ្មានអ្វីអាចធ្វើអព្ភតហេតុបែបនេះបាន! បើអ្នកជឿមិនជឿអព្ភតហេតុបែបនេះទេ យើងមិនអាចនិយាយថាគាត់ជឿលើព្រះដូចព្រះជាម្ចាស់នៅឡើយទេ។ ទ្រឹស្តីមួយបាននិយាយថា ការពិតដែលក្រុងយេរូសាឡឹមត្រូវបានបំផ្លាញបន្ទាប់មកកើតចេញពីការរញ្ជួយដី។ ទោះបីជាវាបានក្លាយទៅជាដោយការរញ្ជួយដីក៏ដោយ ក៏វាមិនមែនជាអព្ភតហេតុដែរឬ? ដូចដែលព្រះបានមានបន្ទូលរួចហើយ អ៊ីស្រាអែលបានបង្វែរទីក្រុងរយៈពេលប្រាំមួយថ្ងៃ ហើយពួកគេបានមកដល់ថ្ងៃទីប្រាំពីរ វាត្រូវបានសម្រេចដោយការព្យាករណ៍របស់ទ្រង់ ប្រសិនបើវាជាលទ្ធផលនៃការរញ្ជួយដីនោះ វាមិនអាចជួយបានក្រៅពីនិយាយថាការរញ្ជួយដីដែលបានកើតឡើងដោយការជ្រៀតជ្រែកពិសេស។ របស់ព្រះ។ ប៉ុន្តែយើងមិនចាំបាច់និយាយថាវាត្រូវបានបំផ្លាញដោយការរញ្ជួយដីនោះទេ។ ដោយមិនធ្វើឲ្យផែនដីរញ្ជួយ ព្រះអាចបំផ្លាញទីក្រុងដោយអំណាចរបស់ទ្រង់ដោយស្មាត់ស្ងៀម។ យើងមិនគួរបកស្រាយខុសថាវិធីនៃអព្ភតហេតុដែលព្រះបានប្រតិបត្តិនោះជាលទ្ធផលនៃការរញ្ជួយដីនោះទេ។ វិធីសាស្ត្រទាំងអស់របស់ព្រះមិនអាចវាស់វែងបានដោយចំណេះដឹងរបស់យើងទេ។

2. ការពិតដែលថាជនជាតិអឺរ៉ុបដែលបានវិលជុំវិញទីក្រុងយេរិទ្ធ អស់រយៈពេលប្រាំពីរថ្ងៃ គឺជានិមិត្តរូបដែលបានបង្ហាញដោយសកម្មភាពរបស់ពួកគេ។ សូមមើល ហេតុអ្វី ១១:៣០ ។ ដោយសារពួកគេបានប្រតិបត្តិតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ដែលយ៉ូស៊ែបានប្រកាសដោយ ស្មោះត្រង់។ សូមមើល រ៉ូម ១០:១៧។ ជំនឿគឺមិនគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់វាស្ថិតនៅក្នុងជ្រុង មួយនៃបេះដូងរបស់គាត់ដោយគំនិត; វាគួរតែត្រូវបានអនុវត្តដោយជំនឿ។

3. មានមេរៀនខាងវិញ្ញាណជាច្រើនដែលទាក់ទងនឹងព្រឹត្តិការណ៍ដើម្បីកាន់កាប់ទីក្រុងយេរិទ្ធ។

1) មុនក្រុងយេរិទ្ធត្រូវបានកាន់កាប់ ការដែលពួកគេវិលជុំវិញទីក្រុងអស់ប្រាំមួយថ្ងៃគឺជា ការដឹកនាំរបស់ព្រះដើម្បីបង្ហាត់ជំនឿរបស់ពួកគេ។ មុនពេលប្រសិទ្ធភាពនៃសេចក្តីជំនឿ ត្រូវបានបង្ហាញជាបន្តដើម្បីរក្សាសេចក្តីជំនឿគឺមានសារៈសំខាន់ខ្លាំងណាស់សម្រាប់អ្នក ជឿសព្វថ្ងៃនេះផងដែរ។

2) ជាអាទិ៍កំបាំងក្នុងការកាន់កាប់ក្រុងយេរិទ្ធ ព្រះបានមានបន្ទូលប្រាប់យ៉ូស៊ែជាដំបូង (១- ៥) ហើយយ៉ូស៊ែបានប្រាប់ព្រះបន្ទូលដល់ជនជាតិអឺរ៉ុបដែល។ (៦-៧) នេះជាគោល ការណ៍នៃការដឹកនាំរបស់គ្រីស្ទសាសនា។ ព្រះតែងតែបង្កើតមនុស្សពិសេស ហើយទ្រង់ធ្វើ ឱ្យគាត់ដឹកនាំក្រុមជំនុំទូទៅ។ ហើយទ្រង់ក៏ធ្វើឱ្យមនុស្សទាំងអស់គោរពតាមការណែនាំ របស់ទ្រង់។ ការគោរពតាមវាដោយស្រួលជាងការដឹកនាំនិងមានសុវត្ថិភាពបើប្រៀបធៀប ។ (យម. ៣:១)

3) កាលអ្វីស្រាវអែលបង្វែរក្រុងយេរិទ្ធិវិញ នោះគាត់មិនបានបញ្ចេញសំឡេងអ្វីឡើយ ហើយបែរមកវិញដោយស្ងាត់ស្ងៀមអស់ប្រាំមួយថ្ងៃ។ ការដែលគេបញ្ចេញសំឡេងនៅមុន ទីក្រុងត្រូវបានបំផ្លាញ គឺមានតែម្តង។ ពណ៌ពិសេសនៃកិច្ចការរបស់ព្រះត្រូវបានបង្ហាញ។ ព្រះធ្វើការដោយស្ងប់ស្ងាត់។ ការងារទាំងអស់របស់គាត់ អំពីការបង្កើត ការផ្តល់ និងការ បង្កើតឡើងវិញគឺស្ងប់ស្ងាត់។ (ពណ៌ផ្កាឈូក)

ជំពូកទី 7 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. សេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះជាម្ចាស់ត្រូវបានបង្ហាញដល់កូនចៅអ៊ីស្រាអែល។ (ខ១) ចំពោះអ័កានបានយករឿងដែលបានថ្វាយមក នោះព្រះពិរោធរបស់ព្រះក៏ធ្លាក់ចុះ។ ពាក្យថា “វត្ថុដែលបានថ្វាយ” () មានន័យថា តង្វាយ (ត្រូវលះបង់) ដើម្បីបំពេញភាពគ្រប់គ្រាន់នៃព្រះ។ ព្រះទ្រង់បានប្រហារជីវិតព្រះពិរោធរបស់ទ្រង់ដល់កូនចៅអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់ ដោយព្រោះអំពើបាបរបស់បុរសម្នាក់ ឈ្មោះអាកាន។ ដោយសារតែក្រុមតែងតែភ្ជាប់ជាមួយសមាជិក។ (១កូរិនថូស ៥:៦) សូមមើល ហេព្រើរ ១២:១៥។ ដូច្នេះ បុគ្គលនោះគួរអនុវត្តដោយការទទួលខុសត្រូវដោយស្មោះ ដោយដឹងការពិតថា ចលនារបស់ខ្លួននៅពេលមួយមានឥទ្ធិពលលើការកើនឡើង និងការដួលរលំនៃសហគមន៍ដែលពាក់ព័ន្ធរបស់គាត់។ បន្ទាប់មក អំពើបាបផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ Aacan មិនយូរប៉ុន្មានត្រូវបានទទួលស្គាល់ថាជាអំពើបាបរបស់កូនចៅអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណឹងទេ ដោយសារអំពើបាបបានចូលទៅក្នុងប្រទេសអ៊ីស្រាអែល ដែលគួរតែប្រតិបត្តិចលនានៃការសញ្ជ័យរបស់ជនជាតិកាណាន ដែលគួរលុបចោលអំពើបាបនោះ វាគួរតែត្រូវបានទទួលស្គាល់ថាជាអំពើបាបរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់។

2. យ៉ូសេហ្វហែកសម្លៀកបំពាក់របស់គាត់ ហើយអធិស្ឋាន (8-9)

1) ការអធិស្ឋានរបស់គាត់គឺស្មោះត្រង់។ នៅដើមដំបូង លោកម៉ូសេក៏បានជួបបញ្ហានៅទីរហោស្ថាន ដែលគាត់បាននាំជនជាតិអ៊ីស្រាអែលចេញពីស្រុកអេស៊ីប គាត់បានអធិស្ឋាន។

(និក្ខមនំ ៣២:៣១-៣២, ជនគណនា ១២:១៣, ១៤:៥) ប៉ុន្តែស្វែងរកអ្នកអធិដ្ឋានជាអ្នកស្នងតំណែងរបស់គាត់ដែរ។ នៅពេលណាមួយដែលអ្នកជឿជួបបញ្ហាខ្លះ គួរតែទទួលបានដំណោះស្រាយដោយការអធិដ្ឋាន។ ប៉ុន្តែគេបានលើកយកប្រាជ្ញារបស់បុរស និងមធ្យោបាយរបស់គាត់ជាជាងការអធិដ្ឋាននៅពេលនោះ។ មូលហេតុដែលគេប្រហារជីវិតកូនប្រុស [1] ព្រោះគេប្រហារជីវិតដោយមិនប្រយ័ត្ន។ [2] ដោយសារតែពួកគេពឹងផ្អែកលើបុរសច្រើនជាងព្រះ។

2) ការអធិដ្ឋានរបស់គាត់បានចាត់ទុកសិរីល្អរបស់ព្រះ។ (ខ៩) កាលដែលយើងតែងតែគោរពសិរីល្អនៃព្រះ ហើយធ្វើចលនា នោះយើងទទួលបានចម្លើយពីព្រះ។

3. ដំណើរការនៃអំពើបាបរបស់ Aacan ។ (ខ ២១ ខ)

គាត់ “បានឃើញរបស់ចោរ ហើយលោភលន់” វាស្រដៀងគ្នានឹងដំណើរការដែលអេវ៉ាជាបុព្វបុរសនៃមនុស្សជាតិ អេវ៉ាបានប្រព្រឹត្តអំពើបាប។ កាលនាងអេវ៉ាបានឃើញដើមឈើនៃចំណេះដឹងល្អនិងអាក្រក់ ហើយកាលដែលស្រ្តីបានឃើញថាដើមឈើល្អសម្រាប់អាហារ ហើយក៏គួរឱ្យរីករាយដល់ភ្នែក ហើយថាដើមឈើនោះចង់ធ្វើឱ្យមានប្រាជ្ញា™។ ហើយវេសចេញជាផ្លែឈើ។ (លោកុប្បត្តិ ៣:៦) ដូច្នេះ អ្នកជឿរបស់យើងមិនគួរផ្ដោតលើអ្វីដែលគួរឱ្យទាក់ទាញឡើយ។ វាសម្រាប់អ្វីៗដែលនៅក្នុងលោកីយ៍សេចក្តីប៉ងប្រាថ្នានៃសាច់ឈាម និងសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នានៃភ្នែក និងមោទនភាពនៃជីវិតមិនមែនមកពីព្រះវរបិតាទេ គឺមកពីលោកីយ៍នេះ™ (១យ៉ូហាន ២:១៦) យើងគួរតែដកចេញពីវា។ .

ជំពូកទី ៨ សេចក្តីអធិប្បាយ

1. មូលដ្ឋាននៃជ័យជំនះ និងវិបុលភាពគឺជាការសន្យារបស់ព្រះ (ខទី 1) ចំពោះការពិតដែលថានៅពេលដែលកូនចៅអ៊ីស្រាអែលបានវាយលុកទីក្រុង Aia ហើយគួរតែត្រូវបានយកឈ្នះ ខាងលើទាំងអស់នោះមានដីការបស់ព្រះ។ ចំពោះអ្វីដែលព្រះមិនបានសន្យាយើងមិនមានភាពក្លាហានក្នុងការស្វែងរកវាទេ ហើយទោះបីជាយើងទទួលបានវាដោយការខិតខំរបស់យើងក៏ដោយ វាមិនមែនជាពរជ័យពិតប្រាកដឡើយ។ ទោះបីជាការសន្យាដែលព្រះបានប្រទានដល់បុរសមានច្រើនក៏ដោយ ក្នុងចំណោមពួកគេ អ្វីដែលមានតម្លៃបំផុតគឺជាការសន្យាដែលថាអ្នកដែលជឿលើព្រះគ្រីស្ទទទួលបានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច។ លើកលែងតែការសន្យានៃពរជ័យដែលបានសរសេរយ៉ាងពេញលេញនៅក្នុងបទគម្ពីរសញ្ញាថ្មី និងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ជាកម្មសិទ្ធិរបស់ពិភពលោកបច្ចុប្បន្ន និងពិភពលោកខាងមុខ ហើយមានអ្នកធំ និងតូច ច្រើនឥតគណនា។ ការសន្យារបស់ព្រះផ្តល់សេចក្តីជំនឿ និងសេចក្តីសង្ឃឹមដល់បុរស។

2. ការសន្យារបស់ព្រះធ្វើឱ្យមនុស្សម្នាក់ទទួលបានវាដោយខិតខំប្រឹងប្រែង។ (២-៩) ដ្បិតព្រះជាម្ចាស់បានសន្យាថានឹងយកឈ្នះក្នុងសង្គ្រាមវាយយកក្រុងអេទៅអ៊ីស្រាអែល។ ពួកគេបានលះបង់ខ្លួនដើម្បីធ្វើការប្រឹងប្រែងទាំងអស់នៅកណ្តាលនៃយុទ្ធសាស្ត្រលាក់កំបាំង។ ក្នុងករណីពិសេស គាត់សម្រេចការសន្យារបស់គាត់ដោយអព្ភគហេតុ ប៉ុន្តែជាទូទៅគាត់សម្រេចបានតាមរយៈការខិតខំរបស់យើង។ ព្រះមិនចង់បានការធ្វេសប្រហែសរបស់អ្នកជឿសម្រាប់ប្រព័ន្ធនៃការសន្យារបស់គាត់។ អ្វីដែលយើងគួរចងចាំគឺការពិតដែលថាព្រះ

សម្រេចតាមព្រះហឫទ័យរបស់ទ្រង់ក្នុងកិច្ចការនៃការផ្គត់ផ្គង់របស់ទ្រង់។ ប្រសិនបើគាត់ មិនបានធ្វើការទាំងអស់របស់យើងក្លាយទៅជាឥតប្រយោជន៍។

3. ព្រះបានប្រទានយុទ្ធសាស្ត្ររបស់ទាហានលាក់កំបាំង។ (១២-១៨) ត្រង់ចំណុចនេះ យើងអាចរកឃើញមេរៀនខាងវិញ្ញាណថា សង្គ្រាមខាងវិញ្ញាណរបស់យើងក៏ត្រូវការយុទ្ធ សាស្ត្រលាក់កំបាំងដែរ។

1) យើងមានករណីជាច្រើនដែលមិនអើពើជាមួយនឹងរដ្ឋដែលមិនបានគ្រោងទុក ហើយ បន្ទាប់មកត្រូវបានបរាជ័យដោយអារក្ស។ ជាពិសេស វាវិវត្តខ្លាំងសម្រាប់យើងមាន អំពើបាបដ៏រ៉ាំរ៉ៃមួយចំនួនបានចាក់ឫសនៅក្នុងខ្លួនយើងយ៉ាងជ្រាលជ្រៅ។ ដូច្នេះហើយ យើងគួរតែប្រើយុទ្ធសាស្ត្រនៃ solders ដែលលាក់ ហើយដោយរៀបចំវា; យើងគួរតែយក ឈ្នះលើសកម្មភាពដ៏ឃោរឃៅនៃអំពើបាបបែបនេះដោយដាវនៃពាក្យដោយក្លាហាន។ នៅក្នុងខ្លួនយើង ការខឹងសម្បារ ការប្រទូសរ៉ាយ ហឹង្សា ជាដើម កើតឡើងភ្លាមៗ ដោយ ទទួលបានការរំលោភពីអ្នកដទៃ យើងគួររៀបចំទុកជាមុន ហើយរង់ចាំវា (ដូចជាយុទ្ធសា ស្ត្រលាក់កំបាំង) ដូចដែលពួកគេនឹងបង្ហាញ យើងគួរតែគ្រប់គ្រងក្នុងពេលឆាប់ៗនេះ។

2) នៅពេលដែលពួកអ្នកជឿបានគ្របដណ្តប់អំណាចរបស់គាត់ (ដូចជាទាហានលាក់ កំបាំង) ពួកគេបានយកឈ្នះវា។

អ្នកជឿដែលចង់បង្ហាញគាត់ត្រូវតែបរាជ័យក្នុងជីវិតជំនឿរបស់គាត់។ គោលការណ៍នៃ ជីវិតរបស់ប៉ូល គឺជាចំណុចកណ្តាលនៃជីវិតខាងក្នុង គាត់ដើម្បីយកឈ្នះលើសង្គ្រាមខាង

វិញ្ញាណ (ធីម្ហូថេទី ២ ៤:៦-៨) ពិពណ៌នាអំពីជីវិតរបស់គាត់ ហើយបាននិយាយថា ឯ
តាមរយៈការគោរព និងការបង្ខំកិត្តិយស តាមរយៈការបង្កាច់បង្ខំ និងការសរសើរ ។
យើងត្រូវបានគេចាត់ទុកជាអ្នកក្លែងបន្លំ ប៉ុន្តែជាការពិត។ 9 ដូចជាមិនស្គាល់ និងមិនទាន់
ស្គាល់ច្បាស់។ ដូចជាស្លាប់ ហើយមើលចុះ យើងរស់នៅ។ ជាការដាក់ទោស ប៉ុន្តែមិនទាន់
បានសម្លាប់។ 10 សោកសៅ តែអរសប្បាយជានិច្ច។ ជាអ្នកក្រ តែធ្វើឱ្យមានមនុស្សជា
ច្រើន។ ដូចជាមិនមានអ្វីសោះ ប៉ុន្តែមានគ្រប់យ៉ាង™។ (១កូរិនថូស ៦:៨-១០) សូមមើល
១កូរិនថូស ៧:២៩-៣១, ២កូរិនថូស ១២:៩-១០។

ជំពូកទី ១ សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ជនជាតិ Gabonese (ពួក Jebusite) បានបញ្ឆោតអ៊ីស្រាអែល។ (3-13) មុនពេលដែលកូនរបស់យ៉ាកុបបានបញ្ឆោតកុលសម្ព័ន្ធហេរី (លោកុប្បត្តិ 34:14-27) លើកនេះដែល 400 ឆ្នាំបានកន្លងផុតទៅអ៊ីស្រាអែល (កូនរបស់យ៉ាកុប) ត្រូវបានបញ្ឆោតដោយកុលសម្ព័ន្ធហេរី។ កាលដែលមនុស្សប្រព្រឹត្តអំពើបាបតែងតែទទួលការសងសឹក។

2. នៅពេលដែលជនជាតិ Gabonese បានបញ្ឆោតអ៊ីស្រាអែល ពីព្រោះពួកគេបានដឹងពីស្ថានភាពរបស់អ៊ីស្រាអែលយ៉ាងច្បាស់ ពួកគេបាននាំមុខរឿងនៅក្នុងផែនការរបស់ពួកគេ ហើយទីបំផុតពួកគេបាននាំមកនូវផលផ្លែ។ ពោលគឺចំពោះការបង្កាបរបស់ព្រះឲ្យប្រគល់ដល់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ពួកគេបានស្តាប់តាមពាក្យចមាមអាវ៉ាម ហើយពួកគេបានដឹង។ វាជាការអនុញ្ញាតដែលប្រជាជននៅស្រុកកាណានគួរត្រូវបានគេសម្លាប់ ប៉ុន្តែបានយកកិច្ចសន្យាសន្តិភាពជាមួយប្រជាជនដើម្បីរស់នៅចម្ងាយឆ្ងាយ។ (ចោទិយកថា ២០:១០-១៨)

ដូច្នេះ ដើម្បីបញ្ឆោតអ្នកជឿ អារក្សធ្វើយុទ្ធសាស្ត្រលាក់កំបាំងបានយ៉ាងល្អ។ អារក្សត្រូវបានលាក់ទុកជាទេវតាដែលពួកបរិសុទ្ធស្វាគមន៍ និងជាសេចក្តីល្អដែលពួកបរិសុទ្ធអាចជ្រើសរើសបាន។ II Cor 11:14-15 មានប្រសាសន៍ថា ឯ ហើយគ្មានអ្វីចម្លែកឡើយ ត្បិតសូម្បីតែសាតាំងក៏បន្លំខ្លួនជាទេវតានៃពន្លឺដែរ។ 15 ដូច្នេះ គ្មានអ្វីចម្លែកឡើយប្រសិនបើអ្នកបម្រើរបស់ទ្រង់ក្លែងខ្លួនជាអ្នកបម្រើនៃសេចក្តីសុចរិត។ ចុងបញ្ចប់របស់ពួកគេនឹងត្រូវគ្នានឹងការប្រព្រឹត្តរបស់ពួកគេ™។

3. ក្នុងចំណោមមូលហេតុដែលជនជាតិហ្គាបុងបោកបញ្ឆោតអ៊ីស្រាអែល ហើយបានចុះកិច្ចសន្យាសន្តិភាព គឺការមិនសុំព្រះយេហូវ៉ា។ (ខ១៤) សព្វថ្ងៃនេះ ខណៈដែលអ្នកជឿក៏ចាត់ទុកកិច្ចការសំខាន់ដោយមិនបាច់អធិស្ឋាន នោះវាងាយនឹងបរាជ័យ។ យើងគួរមានពេលច្រើនដើម្បីចូលទៅជិតព្រះ ហើយសុំលោក។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះពាក្យអតិបរិមាជាភាសាអង់គ្លេសបាននិយាយថា “យកពេលវេលាដើម្បីបរិសុទ្ធ”។ វិធីសាស្ត្រដើម្បីដឹងពីព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ គឺការអានបទគម្ពីរ ហើយវិនិច្ឆ័យនៅកណ្តាលនៃភាពបរិសុទ្ធ (ត្រូវ) ។ ពួកគេទាំងអស់អាចសម្រេចបានដោយការអធិស្ឋាន។

4. ការដែលអ៊ីស្រាអែលយកកិច្ចសន្យាជាមួយជនជាតិ Gabonese គឺជាកំហុស។ ខុសហើយដែលអ្នកជឿយកកិច្ចសន្យាជាមួយបុរសមកធ្វើបាបជំនឿ។ ការរួមរស់ជាមួយបុរសបែបនេះមិនមែនជាព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះឡើយ។ ក្នុងន័យនេះ ព្រះទ្រង់មានបន្ទូលថា “ក្រែងឯងធ្វើសម្ពន្ធមេត្រីជាមួយពួកអ្នកស្រុក ហើយកាលណាពួកស្រីសំផឹងតាមព្រះរបស់គេ ហើយថ្វាយយញ្ញបូជាដល់ព្រះរបស់គេ ហើយត្រូវអញ្ជើញឯង ឯងស៊ីនិងយញ្ញបូជា របស់ទ្រង់ ហើយយកកូនស្រីគេទៅ កូនប្រុសរបស់អ្នក និងកូនស្រីសំផឹងតាមព្រះរបស់គេ ហើយធ្វើកូនប្រុសរបស់អ្នកជាស្រីសំផឹងតាមព្រះរបស់គេ។ ប៉ុន្តែព្រះណាដែលធ្វើពីដែក សម្រាប់ខ្លួនឯងឡើយ™។ (និក្ខមនំ ៣៤:១៥-១៧) គម្ពីរសញ្ញាថ្មីបាននិយាយថា “តើព្រះគ្រីស្ទមានកិច្ចព្រមព្រៀងអ្វីជាមួយបេឡាល់? ឬមួយចំណែកណាដែលអ្នកជឿចែករំលែកជាមួយអ្នកមិនជឿ? “។ (II Cor 6:15)

5. ការប្រតិបត្តិរបស់ពួកគេលើការដោះស្រាយខាងលើដែលអ៊ីស្រាអែលយកកិច្ចសន្យាសន្តិភាពជាមួយជនជាតិកាបូនក្នុងនាមរបស់ព្រះយេហូវ៉ា គឺជារឿងសក្តិសមចំពោះព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ។ សូមមើល II Sam 21:1 ។ ព្រះសព្វព្រះហឫទ័យនឹងបុរសដែលគោរពនាមរបស់ខ្លួន។ ក្រុមជំនុំនៃអ៊ីស្រាអែលបានត្អូញត្អែរពីកិច្ចសន្យាជាមួយជនជាតិហ្គាបុង (ខ១១៨) អ្នកដឹកនាំបានចាត់ទុកការពិតថាយកកិច្ចសន្យាក្នុងព្រះនាមរបស់ព្រះជាសំខាន់ (ខ ១៩) ហើយបានរក្សាវា ដែលវាលើសពីអ្វីទាំងអស់ គឺជាអាកប្បកិរិយារបស់ជំនឿលើជីវិតផ្ដោតលើភាពបរិសុទ្ធ

ជំពូកទី 10 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. យ៉ូស្វបានឆ្លើយតបនឹងការស្នើសុំយោធាពីគឺបៀនយ៉ាងឆាប់រហ័ស។ (ខ៧) នៅដើមដំបូង ការមានកិច្ចសន្យាសន្តិភាពជាមួយគឺបៀន ដែលមានសេចក្តីរីករាយដោយសារការបោកបញ្ឆោតរបស់ពួកគេ។ ប៉ុន្តែ យ៉ូស្វបានបន្តជួយពួកគេយ៉ាងរហ័ស។ ទាំងនេះចង្អុលទៅគំនិតដ៏ថ្លៃថ្នូររបស់ព្រះគ្រីស្ទថាកំហុសអតីតកាលគួរតែត្រលប់ទៅភាពទទេវិញ។ សូមមើល លូកា ២៣:៤៣ ។
2. ចំណង់ចំណូលចិត្តរបស់ព្រះបានបើកសម្តែងក្នុងសង្គ្រាមរបស់អ៊ីស្រាអែលដើម្បីជួយគឺបៀនគឺជាបេះដូងពិសេស។ ព្រះបានប្រទានការសន្យានៃជ័យជំនះដល់យ៉ូស្វ (ចុងបញ្ចប់នៃខទី 8) គាត់បានសម្លាប់ខ្មាំងសត្រូវដោយព្រឹលធំ (ខ 11) ហើយគាត់បានបង្ហាញពីអព្វុតហេតុដើម្បីបញ្ឈប់ព្រះអាទិត្យនិងព្រះច័ន្ទផងដែរ។ (ខ១២)
3. ដូចដែលយើងឃើញហើយ យើងអាចដឹងថាព្រះបានចងចាំបុរសគឺបៀនឱ្យត្រលប់មកអ៊ីស្រាអែលវិញជាពិសេស។ ទ្រង់សព្វព្រះទ័យនឹងមនុស្សមានបាបដែលប្រែចិត្តជាងមនុស្សសុចរិតកៅសិបប្រាំបួនទៅទៀត។ (លូកា ១៥:៧)
4. អព្វុតហេតុដើម្បីបញ្ឈប់ព្រះអាទិត្យគឺមិនបានកើតឡើងមុននិងក្រោយ។ (១២-១៤) យោងទៅតាមប្រវត្តិវិទូ នៅសម័យបុរាណ មានព្រឹត្តិការណ៍ដែលព្រះអាទិត្យឈប់នៅក្រិចអេហ្ស៊ីប ចិន និងម៉ិកស៊ិក។

ខ្ញុំគិតថាវាជាអព្វកហេតុមួយដែលបង្ហាញដោយចម្លើយនៃការអធិស្ឋានរបស់យ៉ូស្វេ។

(Giorgio Bartoli, Did Joshua Stop the Sun ឬ, the Earth? 1932, p 42)

1) តើយ៉ូស្វេមានចិត្តក្លាហានក្នុងការអធិស្ឋានយ៉ាងណា? ដោយសារព្រះបានប្រទានភាព
ក្លាហានខាងវិញ្ញាណដល់គាត់ដើម្បីអធិស្ឋានដូច្នេះ។ បន្ទាប់មក ដោយសារយ៉ូស្វេមាន
ជំនឿក្នុងការគោរពព្រះនាមរបស់ព្រះយ៉ាងខ្លាំង នោះព្រះក៏បានផ្តល់ទំនុកចិត្តដល់គាត់ដែរ។
ព្រះគឺជាពិសេសនឹងអ្នកដែលកោតខ្លាចទ្រង់។ (ទំនុកដំកើង ៣១:១៩-២០)

២) ព្រះមិនបានបរាជ័យក្នុងការសម្រេចតាមបញ្ជារបស់ទ្រង់ឡើយ។ ដូច្នេះ វាជាការ
សំខាន់ក្នុងការយល់ពីព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះយ៉ាងត្រឹមត្រូវ។ ពេលយើងយល់ពីឆន្ទៈរបស់
គាត់បានត្រឹមត្រូវ គាត់បន្តទៅលើសេចក្តីជំនឿប៉ុណ្ណោះ។ បញ្ហាទាំងអស់ត្រូវបានដោះ
ស្រាយដោយគាត់។ គាត់ប្រតិបត្តិការងាររបស់គាត់សម្រាប់ឈ្មោះរបស់គាត់។

ជំពូកទី 11 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ការសន្យារបស់ព្រះ នោះគឺជាព្រះបន្ទូលនៃការលើកទឹកចិត្ត (ខទី 6)

ខ្មាំងសត្រូវរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលមានកម្លាំងខ្លាំងណាស់។ (១-៥) ប៉ុន្តែចំពោះព្រះយេស៊ូវបានប្រាប់គាត់ថា៖ បំរើខ្លាចអ៊ី ទ្រង់អាចច្បាំងនឹងពួកគេដោយក្លាហាន។ ដូចជាព្រះនៅជាមួយនឹងយើងមិនមានការថប់បារម្ភ។ ហើយភាពក្លាហានរបស់ពួកបរិសុទ្ធចេញមកពីការស្រឡាញ់តែព្រះ។ (យ៉ូហាន ១៤:២១-២៤) ដាវីឌបានមានប្រសាសន៍ថា៖ បំរើទោះជាមានកងទ័ពមកឡោមព័ទ្ធខ្ញុំក៏ដោយ។

ចិត្តខ្ញុំមិនខ្លាចឡើយ ទោះជាសង្គ្រាមកើតឡើងនឹងខ្ញុំក៏ដោយ ក៏ខ្ញុំនឹងមានទំនុកចិត្ត។ ទូលបង្គំទូលសូមរៀងមួយពីព្រះអម្ចាស់ គឺទូលបង្គំនឹងស្វែងរក គឺទូលបង្គំបានគង់នៅក្នុងព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់ ពេញមួយជីវិត ដើម្បីសម្លឹងមើលព្រះភ័ក្ត្រព្រះអម្ចាស់ ហើយទូលសួរព្រះវិហាររបស់ព្រះអង្គ™។ (ទំនុកដំកើង ២៧:៣-៤) អាថាណាស៊ីសបានអះអាងពីគោលលទ្ធិនៃលក្ខណៈដ៏ទេវភាពរបស់គ្រីស្ទយេស៊ូវ ហើយត្រូវបានបៀតបៀនដោយអវិភាពជាច្រើន ហើយបានរស់នៅក្នុងនិរទេសអស់២០ឆ្នាំ។ គាត់បានទទួលអំណាចដ៏អង់អាចដោយព្រះចេស្ដានៃព្រះអម្ចាស់ ហើយមានបន្ទូលថា បំ តើពិភពលោកទាំងមូលផ្ទុយពីខ្ញុំឬ? ខ្ញុំនឹងផ្ទុយពីពិភពលោកទាំងមូល។

2. ជ័យជំនះរបស់យ៉ូស្វេ (7-9) អាថីកំបាំងនៃជ័យជំនះរបស់គាត់មានដូចខាងក្រោម។

1) គាត់ជឿលើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេស៊ូវ (ការសន្យានៃជ័យជំនះ) ហើយបានចាប់ផ្តើមជីវិតប្រយុទ្ធ។ (ខ៧)

2) គាត់បានវាយលុកទុកជាមុនក្នុងយុទ្ធសាស្ត្ររបស់គាត់។ ឃ្លា ០ បានមកទាស់នឹងពួកគេភ្លាមៗ TM () (ខទី ៧) មានន័យថា ០ ស្រាប់តែវាយពួកគេ ហើយចូលទៅក្នុងពួកគេ TM ។ នោះគឺ យ៉ូស៊ែបបាននាំទាហានតូចៗ ហើយចូលក្នុងអំណាចយោធាដ៏អស្ចារ្យរបស់សត្រូវ។ ដូចនេះដែរ វាជាយុទ្ធសាស្ត្រវាយប្រហារយ៉ាងក្លាហាន។ នៅក្នុងសង្គ្រាមខាងវិញ្ញាណដែលអ្នកជឿប្រយុទ្ធជាមួយអំពើបាប ខណៈដែលពួកគេមានភាពតានតឹងប្រយុទ្ធហើយប្រយុទ្ធដោយវិជ្ជមាន ហើយបន្តទៅមុខ ពួកគេទទួលបានជ័យជំនះ។ មនុស្សដែលមិនខ្វល់ខ្វាយនឹងអំពើបាប ហើយត្រូវទម្លាក់ចុះទៅក្នុងភាពត្រេកត្រអាល ក៏មិនអាចឈ្នះបានសូម្បីតែអំពើបាបរបស់ខ្លួនដែរ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ៣) យ៉ូស៊ែបបានយកឈ្នះដោយការស្តាប់បង្គាប់ព្រះយេស៊ូវ។ ជាពិសេស យ៉ូស៊ែបលឿងចិត្តដែលចេះស្តាប់បង្គាប់។ នៅពេលដែលគាត់ប្រយុទ្ធ គាត់បានគោរពតាមព្រះបន្ទូលដែលព្រះជាម្ចាស់បានបង្គាប់មកគាត់ដោយស្មោះត្រង់ក្នុងពេលនេះ។ គាត់ក៏បានធ្វើតាមពាក្យនេះដែរថា៖ ០គាត់បានវាយសេះហើយដុតរទេះរបស់គេដោយភ្លើងTM។ ដោយផ្ទាល់។ (ខ៨) សូមមើលខទី ១៥។ អ្នកដែលបង្រៀនអ្នកដទៃ តែងតែរៀនបានល្អដោយខ្លួនឯង អ្នកដែលគ្រប់គ្រងលើអ្នកដទៃបានល្អជាអ្នកប្រតិបត្តិតាមសេចក្តីពិតបានយ៉ាងល្អ។ មុនពេលប្រធានាធិបតីអាមេរិកទីមួយ វ៉ាស៊ីនតោនក្លាយជាអ្នកគ្រប់គ្រងដ៏ល្បីល្បាញ គាត់បានរៀនស្តាប់បង្គាប់ពីម្តាយរបស់គាត់។

ជំពូកទី 12 សេចក្តីអធិប្បាយ

ជំពូកទី 12 បានកត់ត្រាការពិតដែលថាអ៊ីស្រាអែលបានកាន់កាប់ស្ថេរភាពជាច្រើនអង្គ ហើយបានយកឈ្នះពួកគេ។ ដោយសារតែជ័យជំនះត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយអំណាចនៃព្រះ (23: 3) អ៊ីស្រាអែលចាំបាច់ត្រូវចងចាំការពិតយ៉ាងច្បាស់។ នៅពេលណាដែលពួកបរិសុទ្ធនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់មានការលំបាក។

1. ពួកគេបានមើលត្រឡប់មកវិញនូវព្រះគុណរបស់ព្រះដែលបានទទួលនៅពេលកន្លងមក។ ព្រះបាទដាវីឌមានរាជឱង្ការថា៖ បើទោះបីយ៉ាងណាក៏ដោយ ព្រះអង្គជាព្រះដ៏វិសុទ្ធដែលបានគ្រងរាជ្យដោយការសរសើររបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល។

បុព្វបុរសរបស់យើងបានទុកចិត្តក្នុងអ្នក ពួកគេបានទុកចិត្ត ហើយអ្នកបានប្រគល់ពួកគេ™ ។ (ទំនុកដំកើង ២២:៣-៤) ហើយអេសាភបាននិយាយថា៖ ប៉ុន្តែព្រះជាស្តេចរបស់ខ្ញុំទ្រង់គង់នៅពីបុរាណ ហើយធ្វើការសង្គ្រោះនៅកណ្តាលផែនដី។ ប៉ុ (ទំនុកតម្កើង ៧៤: ១២) យើងនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ក្រឡេកមើលទៅក្រោយអំណាចនៃព្រះដែលបានបើកសម្តែងកាលពីអតីតកាល យើងទទួលបានព្រះគុណនាពេលបច្ចុប្បន្ន។

2. អ៊ីស្រាអែលបានច្បាំងជាមួយស្តេចហេសបួន ស៊ីហុន និងបាសាន ជាស្តេចអ្នក ហើយបំផ្លាញពួកគេ។ (1-6)

1) សង្គ្រាមនេះត្រូវបានយកឈ្នះដោយការដឹកនាំរបស់ម៉ូសេនៅដើមដំបូង។ មូលហេតុដែលគេបំផ្លាញកុលសម្ព័ន្ធពីរគឺដោយសារបេះដូងស្តេចពីរអង្គរីងរូស។ ប៉ុន្តែ ដូចដែលយើង

ឃើញ ចោទិយកថា 2:30 វាបាននិយាយថា អ្វីដែលពួកគេរឹងគឺសម្រាប់ព្រះជាម្ចាស់ធ្វើឱ្យ
ពួកគេរឹង។ តើវាមានន័យថាព្រះធ្វើឱ្យមនុស្សរឹងរូសឬ? វាមានន័យថា នៅពេលដែលអំពើ
បាបត្រូវបានបំពេញនៅក្នុងពួកគេ ហើយមិនបានប្រែចិត្តរហូតដល់ទីបញ្ចប់ នោះព្រះបាន
បោះបង់ចោលគាត់ក្នុងស្ថានភាពរឹងរូស។ សូមមើលរ៉ូម 1:24, 26, និង 28។
ដោយសារព្រះមិនកាន់គាត់ បុរសនោះគួរតែរឹងរូសទាំងស្រុង។

2) ដ្បិតនគរបោសបួនមានក្រុងខ្ពស់ៗជាច្រើន (ចោទិយកថា ២:៣៦) ហើយប្រជាជាតិ
នេះកំពុងច្បាំងនឹងសាសន៍ដែលគេមិនចង់មានសន្តិភាពជាមួយនឹងសាសន៍អ៊ីស្រាអែល
ហើយត្រូវបានគេជំទាស់។ (ចោទិយកថា ២:៣២) ហើយអំណាចជាតិរបស់អុក ជាស្តេច
ចាសានខ្លាំងណាស់។ កុលសម្ព័ន្ធនោះគឺ បើហើយអុកជាស្តេចស្រុកចាសាន ជា
កុលសម្ព័ន្ធអេដែមដែលនៅសេសសល់ដែលរស់នៅអាសថាវ៉ូត និងនៅអេម្រេ™ (យ៉ូសេ
១២:៤) កុលសម្ព័ន្ធអេដែមជាកុលសម្ព័ន្ធយក្ស។ ឧទាហរណ៍ គ្រែរបស់ OG ស្តេចចា
សាន ធ្វើពីលោហធាតុ ប្រវែង ៩ហត្ថ។ (ចោទិយកថា ៣:១១) ក្នុងសង្គ្រាមដែលផ្ទុយពី
សត្រូវដ៏ខ្លាំងក្លានោះដែរ ត្បិតព្រះដែលបានសន្យាថានឹងទទួលជ័យជម្នះដោយមាន
ប្រទានភាពដ៏អស្ចារ្យរបស់ទ្រង់អាចយកឈ្នះដោយមិនមានបញ្ហា។ ដូចដែលកិច្ចការដែល
ព្រះបានប្រតិបត្តិត្រង់ ហើយទ្រង់ធ្វើឱ្យយើងនាំមកនូវភាពស្រស់ស្អាតនៃទីបញ្ចប់។
ព្រឹត្តិការណ៍ដែលអ៊ីស្រាអែលយកឈ្នះស៊ីហុន ជាស្តេចកុលសម្ព័ន្ធអាម៉ូរី និងអុក ជាស្តេច
ចាសាន គឺបានកើតឡើងមុនពេលអ៊ីស្រាអែលឆ្លងទន្លេយ៉ាដាន់។ បទពិសោធន៍នៃជ័យជំនះ
ដែលពួកគេបានទទួលនៅពេលដំបូងនៅលើផ្លូវនៃការសង្គ្រោះកាណានគឺជាកិច្ចការនៃ

ជ័យជំនះរបស់ព្រះដែលធានានូវជ័យជំនះនាពេលអនាគតនៅក្នុងសង្គ្រាមទាំងអស់ យោង
ទៅ 13:21-22 ។

ជីវិតខាងវិញ្ញាណរបស់អ្នកជឿគ្រីស្ទានរបស់យើងគឺស្រដៀងនឹងវាដែរ។ អំណាចដែល
ព្រះបង្កើតយើងឡើងវិញនៅដើមជីវិតនៃសេចក្តីជំនឿរបស់យើងគឺជាអំណាចដែល
ស្រឡាញ់យើងរហូតដល់ទីបញ្ចប់ និងជាអំណាចប្រោសយើងឱ្យរស់ឡើងវិញ។ (រ៉ូម ៨:
១១ អេភេសូរ ១:១៤) សូមមើល ភីលីព ១:៦។

3. ទឹកដីដែលអ៊ីស្រាអែលកាន់កាប់ដោយជំនួយពីព្រះមានច្រើនប្រភេទ។ តំបន់នោះគឺតំបន់
ភ្នំ តំបន់វាលទំនាប តំបន់អិល ទីរហោស្ថាន។ល។ (ខ ៨)

ដូចអ្នកជឿដែលព្រះបានទទួលដោយព្រះចេស្ដានៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធគឺជាគូលេខមួយចំនួន
ន។ កាលយើងពិនិត្យមើលអត្ថបទរវាងពួកគេ ពួកគេជាមនុស្សក្រអឺតក្រទមដូចភ្នំ អ្នក
ដែលគួរឱ្យធុញទ្រាន់ ដូចជាដំរីកិល មនុស្សយោរយោ និងគួរឱ្យរន្ធត់ដូចវាលរហោស្ថាន
និងជាមនុស្សដែលមានសន្តិភាពដូចវាលទំនាប។ ប៉ុន្តែ ព្រះបានបំប្លែងពួកគេដោយព្រះ
វិញ្ញាណបរិសុទ្ធ នៅទីបំផុត ទ្រង់បានបង្កើតពួកបរិសុទ្ធដែលសក្តិសមនៅក្នុងនគរនៃព្រះ ។
អ្នកធ្វើការនៃដំណឹងល្អចងចាំពីសេដ្ឋកិច្ចរបស់ព្រះជាម្ចាស់ មានសេចក្តីសង្ឃឹមលើព្រះ
អម្ចាស់ ហើយគួរតែធ្វើការដើម្បីគោលបំណងរបស់មនុស្សបែបនេះដោយការខិតខំច្រើន។

4. ស្តេចដែលយ៉ូស្វេបំផ្លាញមានចំនួន ៣១អង្គ។ (៩-២៤)

ចំពោះការពិតនេះ អ្នកប្រាជ្ញមួយចំនួនបាននិយាយជាមួយនឹងសំណួរថា សោកនាដកម្ម (ជាពិសេសបំផ្លាញជាតិសាសន៍ណាមួយទាំងស្រុង) ចូលចិត្តសង្គ្រាមចេញពីអារក្ស ប៉ុន្តែ វាមិនមែនជារឿងដែលត្រូវភ្ជាប់ជាមួយព្រះនោះទេ។ ប៉ុន្តែវាជាការអះអាងខុសដែលមិន ដឹងថាព្រះជានរណា។ ជាការពិតណាស់ព្រះជាម្ចាស់គឺជាសេចក្តីស្រឡាញ់។ ដូច្នេះហើយ ជួនកាលគាត់កាត់ទោសប្រហារជីវិតខ្លះ ដើម្បីបង្កើតស្នេហាដ៏រឹងមាំរបស់គាត់។ ព្រឹត្តិការណ៍ដើម្បីបំផ្លាញខ្លះអាចក្លាយជាសកម្មភាពនៃសេចក្តីសង្គ្រោះដើម្បីការពារជីវិត ពិតដោយក្តីស្រឡាញ់។ តើធម្មជាតិទេដែលយើងសម្លាប់ពស់ពិស? ការដែលព្រះ បំផ្លាញមនុស្សដែលរឹងរូសមានបាបគឺជាគុណធម៌នៃសេចក្តីស្រឡាញ់។ ដូច្នេះ ទំនុក តម្កើង 136:15-20 មានប្រសាសន៍ថា “ប៉ុន្តែបានផ្តល់ស្តេចជាវ៉ាន និងពលបរិវាររបស់ ទ្រង់នៅសមុទ្រក្រហម ដ្បិតសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ខ្ជាប់ខ្ជួនរបស់ទ្រង់ស្ថិតស្ថេរជារៀងរហូត។ ព្រះអង្គបានដឹកនាំប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គឆ្លងកាត់វាលរហោស្ថាន ដ្បិតសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ ខ្ជាប់ខ្ជួនរបស់ព្រះអង្គស្ថិតស្ថេរជារៀងរហូត។ ព្រះអង្គដែលវាយប្រហារស្តេចធំៗ ដ្បិត សេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ខ្ជាប់ខ្ជួនរបស់ព្រះអង្គស្ថិតស្ថេរជារៀងរហូត។ ហើយបានធ្វើគុតស្តេចដ៏ ខ្លាំងពូកែ ត្បិតសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ខ្ជាប់ខ្ជួនរបស់ទ្រង់ស្ថិតស្ថេរជារៀងរហូត។ ស៊ីហុន ជា ស្តេចសាសន៍អាម្នើរ ដ្បិតសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ខ្ជាប់ខ្ជួនរបស់ទ្រង់ស្ថិតស្ថេរជារៀងរហូត។ ព្រះបាទអុក ជាស្តេចស្រុកបាសាន ដ្បិតសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ខ្ជាប់ខ្ជួនរបស់ព្រះអង្គស្ថិតស្ថេរ ជារៀងរហូត™។

ជំពូកទី 13 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ព្រះបានប្រកាសថាលោកយ៉ូស៊ូមានវ័យជាច្រើន។ (ខ១) នេះបង្ហាញឱ្យឃើញម្នាក់ ខណៈដែលបុរសមានវ័យចាស់ វាពិបាកក្នុងការប្រតិបត្តិមុខតំណែងយ៉ាងច្បាស់។ ដូច្នេះហើយ គាត់បានតែងតាំងអ្នកស្នងតំណែងរបស់គាត់ ហើយគាត់មិនគួរបញ្ឈប់កាតព្វកិច្ចរបស់គាត់ឡើយ។ ធីម៉ូថេទី២ ២:២ បានមានប្រសាសន៍ថា ៉ូ ហើយអ្វីដែលអ្នកបានឮពីខ្ញុំនៅចំពោះមុខសាក្សីជាច្រើនបានប្រគល់ដល់បុរសស្មោះត្រង់ ដែលនឹងអាចបង្រៀនអ្នកដទៃទៀតផង™។ ប្រសិនបើបុរសចំណាស់មិនអាចប្រតិបត្តិការងារបានទេ ហើយប្រសិនបើគាត់មិនផ្ទេរបេសកកម្មទៅអ្នកស្នងតំណែងសម្រាប់គាត់ប្រតិបត្តិដោយលោភលន់របស់គាត់ គាត់មិនអាចជួយបាន ប៉ុន្តែត្រូវបរាជ័យ។ ប៉ុលបានបង្កើតធីម៉ូថេ និងទីតុសជាអ្នកស្នងតំណែងរបស់គាត់ ហើយបានធ្វើឱ្យពួកគេបំពេញបេសកកម្មរបស់គាត់ជាបន្តបន្ទាប់។

2. ព្រះទ្រង់មានបន្ទូលថា ទឹកដីដែលអ៊ីស្រាអែលគួរកាន់កាប់មានចំនួនច្រើននៅឡើយ។ គ្រិស្តបរិស័ទបែបនេះក្រោកឈរឡើងនៅកន្លែងដែលពួកគេមិនទាន់មានសេចក្តីបរិសុទ្ធនៅឡើយក្នុងការរស់នៅក្នុងពិភពលោក ហើយពួកគេមិនដឹងពីអ្វីដែលគាត់គួរដឹងនោះទេ។ គ្រិស្តបរិស័ទមានកិច្ចការជាច្រើនដើម្បីប្រយុទ្ធប្រឆាំងនឹងអំពើពុករលួយរបស់ពួកគេ។ នៅពេលដែលយើងផ្ទុយទៅនឹងអារក្ស ហើយប្រយុទ្ធជាមួយវាដោយស្មោះត្រង់ ការពិតដែលថាជ័យជំនះជារបស់យើងគឺត្រូវបានធានាដោយការសន្យារបស់ព្រះ។ យ៉ូហាន

2:15 បានមានប្រសាសន៍ថា បំរើស្រឡាញ់ពិភពលោក ឬរបស់ក្នុងលោកីយ៍ឡើយ។ បើអ្នកណាស្រឡាញ់លោកីយ៍ សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះវរបិតាមិនស្ថិតនៅក្នុងអ្នកនោះទេ™។ យ៉ូហាន 4:7 មានប្រសាសន៍ថា៖ បង្ខំចុះ ចូរចុះចូលចំពោះព្រះ។ ទប់ទល់នឹងអារក្សនោះវានឹងរត់ចេញពីអ្នក™។ វិធីដែលយើងផ្ទុយទៅនឹងអារក្ស គឺការមានជំនឿដែលបានពង្រឹង។ ពេត្រុសទី១ ៥:៨-៩ មានប្រសាសន៍ថា បំរើ ចូរមានចិត្តស្ងប់ចុះ! ប្រយ័ត្ន។ មានសត្រូវរបស់អ្នកដើរជុំវិញដូចជាសិង្ហកំពុងគ្រហឹម ស្វែងរកអ្នកណាមកលេបត្របាក់។ ចូរតស៊ូប្រឆាំងនឹងគាត់ ចូររឹងមាំក្នុងជំនឿរបស់អ្នក ដោយដឹងថាការរងទុក្ខបែបនេះកំពុងត្រូវបានជួបប្រទះដោយភាគរភាពរបស់អ្នកទូទាំងពិភពលោក ™ ។ ហើយយ៉ូហាន 5:4 បាននិយាយថា៖ បំរើអស់អ្នកណាដែលកើតមកពីព្រះ នោះឈ្នះលោកីយ៍។ ហើយនេះគឺជាជ័យជម្នះដែលបានយកឈ្នះលើពិភពលោកដ៏ធំឡើងរបស់យើង™។ សូមមើល យ៉ូហាន ១៦:៣៣ ។

3. យ៉ូស្វបានចែកទឹកដីកាណានដល់កុលសម្ព័ន្ធនីមួយៗនៃអ៊ីស្រាអែល តាមការណែនាំរបស់ព្រះ ដែលវាត្រូវបានកត់ត្រាយ៉ាងលម្អិតនៅ 13:8-19:51 ។

1) គោលការណ៍ដែលកុលសម្ព័ន្ធនីមួយៗអនុវត្តការទទួលខុសត្រូវដែលខ្លួនបានទទួល។ សម្រាប់បុរសកុលសម្ព័ន្ធមេណាថេ កុលសម្ព័ន្ធរូបេន និងកុលសម្ព័ន្ធភាថបានទទួលមរតកនៅទឹកដីហ្សូសេផ្លេយ៍ដាន់ ដែលពួកគេបានទៅមុខដើម្បីកាន់កាប់ស្រុកកាណានក្នុងសកម្មភាពយោធា។ (៤:១២) ឯកសិទ្ធិដោយមិនអនុវត្តការទទួលខុសត្រូវគឺមិនស្ថិតនៅក្នុងច្បាប់របស់ព្រះទេ។ សូមមើល ជនគណនា ៣២:១-៤២, យ៉ូស ១:១២-១៨។

2) គោលការណ៍ដើម្បីសម្រេចចំណាយ។ ដូចដែលយើងឃើញការព្យាករណ៍របស់យ៉ាកុប (លោកុប្បត្តិ 49:19) ការព្យាករណ៍របស់លោកម៉ូសេ (ចេទិយកថា 33:20-21) កុលសម្ព័ន្ធភាគមកជាអ្នកចម្បាំង ហើយពួកគេគួរតែទទួលបានមរតកជាមុនសិន។ ប៉ុន្តែ កាលដែលអ៊ីស្រាអែលបានចែកដែនដីកាណានដោយផ្ទាល់ នោះជាលទ្ធផលដែលកើតឡើង ដោយការផ្គត់ផ្គង់របស់ព្រះ។

3) គោលការណ៍ដែលកុលសម្ព័ន្ធនីមួយៗស្គាល់ចំណែករបស់ខ្លួនយ៉ាងច្បាស់លាស់ និង រក្សាវាដោយផ្ទាល់។ នៅក្នុងផ្នែកនេះ (13:8-19:51) ឈ្មោះនៃទឹកដីដែលកុលសម្ព័ន្ធ នីមួយៗគួរទទួលបាន ហើយបន្ទាត់ក្តារត្រូវបានកត់ត្រាយ៉ាងលម្អិត។ នៅពេលដែលយើង អានបទគម្ពីរ នៅពេលដែលយើងទៅដល់កន្លែង ហើយឈ្មោះរបស់បុរសត្រូវបានកត់ត្រា យ៉ាងពេញលេញ នោះយើងស្ទើរតែបាត់បង់ចំណាប់អារម្មណ៍នៅក្នុងពួកគេ។ ប៉ុន្តែ កំណត់ ត្រាបែបនេះក៏ចេញមកពីការដឹកនាំរបស់ព្រះដែរ។ យើងគួរចាត់ទុកឯកសារនោះឱ្យមាន តម្លៃ ហើយគួរស្រឡាញ់វា យើងគួរអានឈ្មោះដី និងឈ្មោះបុរសឱ្យឆ្លាញ់។

4) អំពីផ្នែកនៃ Reuben, Gath, Menathe កុលសម្ព័ន្ធពាក់កណ្តាល វាបានកត់ត្រាទឹកដី យ៉ាងលម្អិតជាវចនាប័ទ្មណែនាំ (8-14) ហើយសំខាន់វាត្រូវបានកត់ត្រាយ៉ាងលម្អិតបន្ថែម ទៀត។ (១៥-៣៣) កុលសម្ព័ន្ធអ៊ីស្រាអែលត្រូវបានធានាជាប្រព័ន្ធថា កូនចៅជំនាន់ក្រោយ របស់ពួកគេគួរតែបន្តចំណែករបស់ពួកគេដោយស្មោះត្រង់។ ដូចជាគ្រិស្តសាសនិករបស់ យើងក៏គួរដឹងពីចំណែកនៃទេពកោសល្យរបស់ខ្លួនឱ្យបានច្បាស់ ហើយគួរប្រតិបត្តិតាមពួក

គេដែរ។ យើងមិនគួរធ្វេសប្រហែសចំពោះមុខតំណែងរបស់យើង ហើយក៏មិនគួរឈ្លាន
ពានមុខតំណែងអ្នកដទៃដែរ។

5) គោលការណ៍គោរពប្រតិបត្តិតាមកុលសម្ព័ន្ធនីមួយៗ។ កុលសម្ព័ន្ធនីមួយៗនៃអ៊ីស្រាអែ
លបានចែកទឹកដីនោះ ហើយទទួលបាន គ្មានអ្នកណាតវ៉ាចំពោះពួកគេឡើយ។ ទោះជា
ពួកគេបានស្នើទៅយ៉ូស្វេដើម្បីទទួលនូវអ្វីដែលព្រះបានសន្យាយ៉ាងត្រឹមត្រូវក៏ដោយ ក៏គ្មាន
ការក្អកក្អើរដែរ។ សូមមើល ១៤:៦-១២។

6) គោលការណ៍ដែលកុលសម្ព័ន្ធលេវីមិនត្រូវទទួលមរតក។ មូលហេតុដែលពួកគេមិន
ទទួលមរតកគឺដោយសារមរតករបស់ពួកគេគឺព្រះជាម្ចាស់ផ្ទាល់។ (ខពា) តាមពិត ពួក
គេបានទទួលពរជ័យច្រើនជាង ដ្បិតព្រះជាមរតករបស់ពួកគេ វាមិនអាចប្រៀបធៀបនឹង
សម្ភារៈនៃពិភពលោកនេះបានឡើយ។ ទោះបីយើងបាត់បង់អ្វីៗទាំងអស់ក៏ដោយ យើង
មិនគួរបាត់បង់តែព្រះទេ។ ដើម្បីមានព្រះ នោះជាជីវិតអស់កល្បជានិច្ច។ អាំ 5:6 មាន
ប្រសាសន៍ថា ប៉ ចូរស្វែងរកព្រះអម្ចាស់ ហើយរស់ឡើង ក្រែងលោកវាឆេះដូចភ្លើងនៅក្នុង
ផ្ទះរបស់យ៉ូសែប ហើយវាលេបត្របាក់ ដោយគ្មាននរណាអាចពន្លត់បានសម្រាប់បេតអែ
លឡើយ™។ សូមមើល អ៊ីស ១២:២-៣។ ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលទៅគាត់ថា៖ ប៉ុន្តែជា
ផ្លូវ ជាសេចក្តីពិត និងជាជីវិត។ គ្មាននរណាមកឯព្រះវរបិតាឡើយ លើកលែងតែតាមរយៈ
ខ្ញុំ។ (យ៉ូហាន ១៤:៦) ហើយ ប៉ព្រះយេស៊ូវទ្រង់មានបន្ទូលទៅកាន់នាងថា ប៉ុន្តែអ្នករស់
ឡើងវិញ និងជាជីវិត។ អ្នកណាដែលជឿលើខ្ញុំ ទោះជាស្លាប់ក៏ដោយ ក៏អ្នកនោះនឹងមាន
ជីវិត™ (យ៉ូហាន ១១:២៥)។

ជំពូកទី 14 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. អ្នកបម្រើដើម្បីចែករំលែកដី (ខ 1) និងកុលសម្ព័ន្ធដើម្បីកាន់កាប់ដី។ (2-5)

1) ក្នុងការលើកឡើងអំពីពួកអ្នកបម្រើនោះ សម្តេចសង្ឃឈ្មោះអេឡាសលដាក់នៅកៅអីបឋម ឈ្មោះយ៉ូស្វបានមកនៅកន្លែងបន្ទាប់ បន្ទាប់ពីនោះគាត់បានរំលឹកដល់បុព្វបុរសនៃកុលសម្ព័ន្ធទាំង ១២។ ម៉ាស៊ីនបម្រើទាំងនេះត្រូវបានតែងតាំងដោយព្រះ។ (ជនគណនា 34:16-29) 2) កុលសម្ព័ន្ធ 9 ខ ត្រូវបានផ្តល់ឱ្យទឹកដីផ្សេងទៀតនៃទន្លេយ៉ាដានគឺដោយបញ្ជារបស់ព្រះ (ខ 2) ការពិតដែលថាកុលសម្ព័ន្ធយ៉ូសេបទទួលបានពីរចំណែកត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយការព្យាករណ៍របស់យ៉ាកុប។ (លោកុប្បត្តិ ៤៩:២២) 3) ការដែលកុលសម្ព័ន្ធលេវីមិនត្រូវបានផ្តល់ចំណែកនោះត្រូវបានធ្វើតាមបញ្ជារបស់ព្រះ។ (១ពៈ៤ ជនគណនា ១៨:២០-២៤) នៅពេលនេះសម្រាប់គោលការណ៍ដើម្បីដឹកនាំប្រជាជាតិអ៊ីស្រាអែលគឺជាវិវរណៈរបស់ព្រះជាម្ចាស់មានលក្ខណៈនៃការជឿនិងការគោរពតាមជំនឿត្រូវបានបង្កើតឡើងដើម្បីរត់នៃជំនឿអរូបីខាងលើនៃមនុស្ស។

2. ជំនឿដ៏អង់អាចរបស់ កាលែប (១១-១៤) គាត់បានសម្រេចចិត្តយ៉ាងមុតមាំថា គាត់បានទទួលដីមិនល្អ ហើយដាំដុះវា។ (ខ ១២ ក) នៅតំបន់ភ្នំហេប្រូន ជាកុលសម្ព័ន្ធយក្សកុលសម្ព័ន្ធអានករស់នៅទីនោះ កាលែបធានាថានឹងយកឈ្នះពួកគេដោយអំណាចនៃព្រះ។ អ្នកជឿគួរតែយកចិត្តក្លាហាននិងការខិតខំដើម្បីយកឈ្នះលើភាពមិនអនុគ្រោះដើម្បីឃើញ

ឧបសគ្គដ៏លំបាកនោះ។ អ្នកមានជំនឿម្នាក់កាន់បារចនា បំប្រែបាននូវអ្វីដែលមិនអាច
ទៅរួច™។ នៅក្នុងជីវិតរបស់គាត់។ ហើយរស់នៅដូច្នេះ។

V Vonk បាននិយាយថា យើងមិនចាំបាច់គិតថាជំនឿរបស់ Caleb និង Joshua ជាកម្ម
សិទ្ធិរបស់រចនាប័ទ្មនៃសញ្ញាចាស់ដូចខាងក្រោមនោះទេ។ នោះគឺជា បំយើងជឿលើព្រះជា
អ្នកបង្កើត ដែលជាអ្នកមានអំណាច ជឿលើព្រះគ្រីស្ទជាបិតារបស់យើង ហើយយើងមិន
ចាំបាច់ខ្លាចពួកទស្សនវិជ្ជាខាងទ្រឹស្តីដូចជាកុលសម្ព័ន្ធអណាក៏នោះទេ។ “(De Voorzeide
Leer, Deel I'd, De Heilige Schrift, InLeiding op De Profeten, Jozua,
1972, ទំព័រ 233)

ជំពូកទី 15 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. នៅពេលដែលអ៊ីស្រាអែលបានចូលទៅក្នុងទឹកដីកាណាន ហើយបំបែកវាគ្នាទៅវិញទៅមក កុលសម្ព័ន្ធយូដាត្រូវបានចាត់ទុកជាដំបូង។ នេះបញ្ជាក់ថាពេលនោះចលនានៃប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលដែលបានជ្រើសរើសគឺនៅកណ្តាលនៃព្រះមេស៊ី។ ការពិតដែលព្រះមេស៊ីគួរតែកើតចេញពីកុលសម្ព័ន្ធយូដាត្រូវបានទាយ។ (លោកុប្បត្តិ ៤៩:៩-១០, យេរ ៤:២២, ហេ. ៧:១៤-១៥ បប ៥:៥) ដូចគ្នានឹងអ្នកជឿរបស់យើងមិននៅកណ្តាលខ្សែឈាមដែរ ប៉ុន្តែពួកគេត្រូវបានគេវាយតម្លៃនៅកណ្តាលព្រះគ្រីស្ទ។

2. ជំពូកទី 15 ត្រូវបានបំពេញដោយឈ្មោះតំបន់។

អ្នករិះគន់ខ្ពស់បដិសេធការពិតប្រវត្តិសាស្ត្រនៃបទគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ហើយបាននិយាយថា គម្ពីរសញ្ញាចាស់គឺជាកសារដែលបានកែសម្រួលអ្នកសរសេរនៅកណ្តាលនៃគំនិតទ្រឹស្តី។ ប៉ុន្តែដូចដែលយើងឃើញនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ គម្ពីរសញ្ញាចាស់មិនមែនជាការសរសេរនៅកណ្តាលនៃការពិតនោះទេ។ យ៉ូស្វ ជំពូកទី 15 គឺជាភស្តុតាងមួយ។ ក្នុងកម្រិតដែលអ្នកអានការសរសេរដោយការជម្រុញនៅចំកណ្តាលនៃគំនិតមិនមានអារម្មណ៍ថាមានចំណងចំណូលចិត្តនោះ មានការបំពេញដោយឈ្មោះតំបន់។ អ្នកនិពន្ធសៀវភៅនេះបានសរសេរផ្នែកនៃកុលសម្ព័ន្ធយូដា ដែលជាឈ្មោះនៃតំបន់ក្នុងទស្សនៈនៃភាពប្រាកដនិយមតែងតែដោយស្មោះត្រង់និងពិតប្រាកដ។

ព្រះគម្ពីរធ្វើឱ្យយើងជឿលើបទគម្ពីរនូវសេចក្តីពិតនៃការប្រោសលោះតាមលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យ
នៃលទ្ធិប្រាកដនិយម។

3. ការពិតដែលកាលែបកាន់កាប់កុលសម្ព័ន្ធអាណាក់ត្រូវបានសម្រេចដោយជំនឿដែលមិន
ផ្លាស់ប្តូរបស់គាត់។ (ខ១៤) នៅដើមដំបូង គាត់បានស្នើបង្កើតស្រុកកាណាន តាម
បញ្ជារបស់ម្ចាស់ ហើយត្រឡប់មកវិញ ហើយគាត់មិនបានចាត់ទុកកុលសម្ព័ន្ធអាណាក់ជា
បញ្ហាដោយសារជំនឿទេ។ (ជន. ១៣:៣០, ១៤:៦-៩) ក្រោយពីនោះ ៤៥ឆ្នាំបានកន្លងផុត
ទៅ (១៤:១០) ជំនឿរបស់គាត់មិនបានផ្លាស់ប្តូរ ហើយបានវាយលុកកុលសម្ព័ន្ធអាណាក់
ដែលជាកុលសម្ព័ន្ធខ្លាំងកុលសម្ព័ន្ធកាណាន ហើយបំផ្លាញពួកគេ។ ដ្បិតសេចក្តីជំនឿគឺ
មានតម្លៃជាងជីវិតដែលយើងគួរធ្វើរហូតដល់សេចក្តីស្លាប់ និងជារៀងរហូត។ សូមមើល
កូរិនថូសទី១ ១៣:១៣, អេភេសូរ ៦:២៤។

ជំពូកទី 16 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. នៅជាប់កុលសម្ព័ន្ធយូដាដែលព្រះមេស៊ី (ព្រះគ្រីស្ទ) គួរតែកើត កុលសម្ព័ន្ធយូដាដែល
មានសារៈសំខាន់។ ការដែលយូដាដែលត្រូវបានគេលក់ទៅស្រុកអេស៊ីប ហើយត្រូវរងទុក្ខ
ជារឿងពិសេសក្នុងចំណោមកូនចៅយ៉ាកុប។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ជាគ្រាទ្បិក្សរបស់ស្រុក
កាណាន អ្នកដែលត្រូវបំពេញតួនាទីសង្គ្រោះអ៊ីស្រាអែលគឺយូដាដែល (លោកុប្បត្តិ ៣៧,
៣៩:១-៤៧:១២) ការសម្រេចបានទាំងអស់របស់យូដាដែលគឺជាលទ្ធផលនៃការផ្តល់
អំណោយដ៏សប្បុរសរបស់ព្រះ។ ប៉ុន្តែ ព្រះក៏ប្រទានរង្វាន់ផងដែរ លើព្រះគុណដែលព្រះ
បានប្រទានដូច្នេះ។ មួយនេះក៏ជាគុណចំពោះព្រះគុណដែរ។ សូមមើល យ៉ូហាន 1:16 ។
2. កុលសម្ព័ន្ធអេប្រាអ៊ីមនៅក្នុងកុលសម្ព័ន្ធយូដាដែលបានកាន់កាប់ដ៏មានជីជាតិ (តំបន់កណ្តាល)
ក្នុងទឹកដីកាណាន។ នេះជាគុណធម៌របស់យូដាដែលដែលព្រះបានបង្កើតឡើង។ កូន
ដើម្បីទទួលគុណធម៌ពីដូនតាពេលខ្លះត្រូវបានគេមិនអើពើនិងខូចខាត។ វាជាការពិតដែល
ថាអេប្រាអ៊ីមបានប្រតិបត្តិតួនាទីជាអ្នកដឹកនាំក្នុងការថ្វាយបង្គំប្រព្រះនៃកុលសម្ព័ន្ធ 10
ភាគខាងជើង។ សូមមើល ស្តេចទី១ ១២:២៥-៣៣, ១៣:១-៣៤។

ជំពូកទី 17 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. នៅពេលដែលយើងឃើញថា សម្រាប់ផ្នែកនៃកុលសម្ព័ន្ធអេប្រាអ៊ីមគឺធំជាងបងប្រុសរបស់គាត់ វាត្រូវបានដាក់បញ្ចូលក្នុងទឹកដីនៃកុលសម្ព័ន្ធម៉ាណាសេ (8-9) កុលសម្ព័ន្ធបួនប្រុសគឺល្អជាង ឬកុលសម្ព័ន្ធបងធំ។

1) នេះជាការសម្រេចរបស់បុព្វបុរស ជាទំនាយរបស់យ៉ាកុបផងដែរ។ (លោកុប្បត្តិ ៤៨: ១៩-២០) ការសម្រេចទំនាយតែងតែបង្កើនជំនឿរបស់យើង។ ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលថា ៖ ឋិតឡូរនេះ ខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាថា មុនពេលហេតុការណ៍នោះកើតឡើង ដើម្បីឱ្យអ្នករាល់គ្នាជឿថាខ្ញុំពិតជាគាត់។ (យ៉ូហាន ១៣:១៩)

2) ដោយសារព្រះបានប្រទានពរដល់កូនប្រុសទីពីររបស់យ៉ូសែបដែលធំជាងបងប្រុសរបស់គាត់តាមរយៈយ៉ាកុបបានបើកសម្តែងនូវអធិបតេយ្យភាពនៃព្រះក្នុងការប្រទានព្រះគុណ។ គាត់បាននិយាយថា “មិនមែនជាអ្នកដំបូង ហើយជាអ្នកចុងក្រោយបង្អស់” ។ (Mt 20:16) កិច្ចការនៃការគ្រប់គ្រងអធិបតេយ្យភាពបានធ្វើឱ្យពួកគេជឿលើព្រះតែមួយគត់។

2. ការត្រួសត្រាយបរិយាកាសហិង្សាមិនទាបជាងការទទួលបានបរិយាកាសសន្តិភាពទេ។ (ខ ១៥) អ្នកជឿដែលត្រូវចូលរួមជាអ្នកត្រួសត្រាយ ១) ជំនឿរបស់គាត់គួរតែត្រូវបានពង្រឹង។ 2) គាត់គួរតែត្រឹមត្រូវដោយការខិតខំប្រឹងប្រែងរបស់គាត់ដែលមានតម្លៃជាការទទួលបានបញ្ជា។

៣.អ្នកមានជំនឿក៏មិនខ្លាចសត្រូវខ្លាំងដែរ។ (ខ ១៨ ខ) ដោយសារគាត់ពឹងផ្អែកលើការសន្យារបស់ព្រះ ហើយត្រូវបានព្យួរក។ ព្រះរក្សាការសន្យារបស់ទ្រង់ចំពោះអ្នកដែលជឿដូច្នេះ។ ១ យ៉ូហាន ៥:៤ មានប្រសាសន៍ថា បំផ្លិតអ្នកណាដែលកើតមកពីព្រះ នោះឈ្នះលោកីយ៍។ ហើយនេះគឺជាជ័យជម្នះដែលបានយកឈ្នះលើពិភពលោកជំនឿរបស់យើង។

ជំពូកទី 18 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. “តើអ្នកនឹងឈប់ចូលទៅកាន់កាប់ដីដល់ពេលណាទៀត” (ចុងបញ្ចប់នៃ ខទី 3) ការស្នាក់នៅរបស់អ៊ីស្រាអែលក្នុងការដកយកទឹកដីកាណានចេញពីការមិនជឿរបស់ពួកគេ។ ទោះជាព្រះបានប្រទានទឹកដីកាណានដល់ពួកគេក៏ដោយ ក៏ពួកគេមិនបន្តការប្រយុទ្ធគ្នាទៅនឹងសេចក្តីជំនឿរហូតដល់ទីបញ្ចប់ដើម្បីកាន់កាប់វាឡើយ។ នេះគឺជាការធ្វេសប្រហែសនៃការមិនជឿ។ អ្នកជឿគួរតែប្រតិបត្តិការប្រយុទ្ធដ៏ល្អនៃសេចក្តីជំនឿជាបន្តបន្ទាប់។ នៅសល់នៃការប្រយុទ្ធខាងវិញ្ញាណនៅក្នុងអ្នកជឿមិនអាចយកបានទេ។ អារក្សដើរជុំវិញដូចជាតោយំ ហើយស្វែងរកសត្វលេប។ (១ពេត្រុស ៥:៨)

2. “គេនឹងសរសេរការពិពណ៌នាអំពីវា ដោយមើលពីមរតករបស់គេ រួចមកឯខ្ញុំ” (ខទី ៤) សូភាសិត ១៦:១ បាននិយាយថា បំផែនការនៃចិត្តជារបស់មនុស្ស តែចម្លើយនៃអណ្តាតគឺពីព្រះអម្ចាស់™។ តំបន់ណាដែលកុលសម្ព័ន្ធទាំងប្រាំពីរកាន់កាប់ត្រូវដោះស្រាយដោយដីឡូត៍។ (តាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ ប៉ុន្តែលោកយ៉ូស្វេបានបង្គាប់ថាបុរសត្រូវបែងចែកទឹកដីឱ្យបានត្រឹមត្រូវជាប្រាំពីរតំបន់។ បន្ទាប់ពីបុរសទាំងនោះទទួលបានបន្ទុកផ្ទាល់ខ្លួនហើយ ពួកគេគួរតែសុំជំនួយពីព្រះអំពីសៀវភៅនេះ។

ជំពូកទី 19 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ការពិតដែលថាកុលសម្ព័ន្ធរូបេនបានទទួលចំណែកដែលកុលសម្ព័ន្ធយូដាគួរទទួលនោះ មួយផ្នែកគឺជាការបោកប្រាស់របស់កូនចៅរបស់គាត់ចំពោះអំពើបាបរបស់រូបេនដែលជា បុព្វបុរសរបស់ពួកគេ។ (Calvin) Gal 6:7 បាននិយាយថា “កុំត្រូវបោកបញ្ឆោតឡើយ ព្រះជាម្ចាស់មិនត្រូវបានគេចំអកឡើយ ដ្បិតអ្នកណាដែលសាបព្រោះ នោះនឹងច្រូតកាត់ ដែរ” ។ សូមមើល យ៉ូហ ៤:៨ ។
2. ការពិតដែលថាទឹកដីកាណានត្រូវបានចែកចាយដល់កុលសម្ព័ន្ធនៃអ៊ីស្រាអែលគឺជាការ សម្រេចនៃទំនាយដែលយ៉ាកុបនិងម៉ូសេបានផ្តល់ឱ្យ (លោកុប្បត្តិជំពូក 49, ចោទិយកថា ជំពូក 33) ។ ដូច្នេះ យើងគួរអានក្នុងចិត្តនៃភាពតានតឹងសូម្បីតែឈ្មោះតំបន់ដែលត្រូវមក ក្នុងកំណត់ត្រានៃបទគម្ពីរ។ ការសម្រេចបាននៃការព្យាករណ៍អាចត្រូវបានបង្កើតឡើង ដោយព្រះតែមួយ។ យើងដែលអានព្រះបន្ទូលនៃផ្នែកនេះ គួរតែមានអារម្មណ៍ថា ព្រះដ៏ មានព្រះជន្មគង់នៅក្នុងព្រះបន្ទូល (ក្នុងការអានឈ្មោះនៃតំបន់)
3. យ៉ូស្វេជាគំរូនៃអ្នកដឹកនាំពិតទាំងអស់។ គាត់បានលះបង់ដើម្បីអ្នកដទៃ ហើយហាក់ដូច ជាភ្លេចខ្លួនគាត់ គាត់បានដោះស្រាយបញ្ហារបស់គាត់ជាចុងក្រោយ។ សូមមើល ១៩:៤៩- ៥០។

ជំពូកទី 20 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. មានក្រិត្យវិន័យរបស់ព្រះ ដែលបុរសអាចជឿសាងបាន។ បុរសមានរឿងបរាជ័យដោយអចេតនា។ ប្រសិនបើគាត់មានទំនួលខុសត្រូវក្នុងការងារនោះ គាត់ប្រហែលជាមានវា។ ប៉ុន្តែដោយសារគាត់មានទំនួលខុសត្រូវលើការងារ ពិតជាខ្លួនគាត់មានចំណុចអយុត្តិធម៌។ ក្នុងករណីនេះ ព្រះធ្វើឲ្យគាត់រួចខ្លួន ហើយធ្វើឲ្យគាត់រស់នៅក្នុងក្តីសង្ឃឹមថ្មី។ ព្រះចង់ឱ្យយើងក្លាយជាបុគ្គលិកលក្ខណៈនៃទំនួលខុសត្រូវ ប៉ុន្តែមិនចង់បានថាយើងមិនគួរបង់ថ្លៃបូជាបញ្ចូលជាលើសកំណត់នៃការទទួលខុសត្រូវនោះទេ។
2. ប្រព័ន្ធនៃ "ទីជំរក" ត្រូវបានធានាដោយច្បាប់របស់ព្រះដើម្បីគេចចេញពីគ្រោះថ្នាក់មួយចំនួន។ (៤-៥) ក្រិត្យវិន័យរបស់ព្រះមានការពង្រឹងជាលក្ខណៈរបស់វា។ ការពិតដែលយើងជឿលើព្រះគ្រីស្ទ ហើយទទួលបានជីវិតដ៏អស់កល្បជានិច្ចត្រូវបានធានាដោយច្បាប់របស់ព្រះ។ រ៉ូម ៨:១-២ មានប្រសាសន៍ថា ឯកទ្បនេះ គ្មានការផ្តោតទៅលើចំពោះអស់អ្នកដែលនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវឡើយ។ ដ្បិតក្រិត្យវិន័យនៃព្រះវិញ្ញាណនៃជីវិតបានប្រោសអ្នករាល់គ្នាក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវឲ្យរួចពីក្រិត្យវិន័យនៃអំពើបាប និងសេចក្តីស្លាប់។
3. មិនមែនជាខ្លាំងដូចមនុស្សដែលត្រូវសម្លាប់គេចទៅក្នុងទីជ្រកកោនហើយបានរួចផុតពីការនោះទេ គាត់មានបញ្ហាច្បាប់ដែលគាត់គួរបន្ត។ (៤-៦) ដូចជាមនុស្សមានបាបដែលត្រូវបំផ្លាញគេចពីការចូលក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ហើយដើម្បីទទួលបានលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ គាត់គួរតែរក្សាតាមលំដាប់។ វាគឺជាការដឹកនាំនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ និងជាការដឹកនាំនៃ

ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដែលទ្រង់បានទទួលវាជាបន្តបន្ទាប់ ហើយគួរធ្វើតាម ។ ព្រះគុណមិន
មែនជាលំដាប់ទេ ។

ជំពូកទី 21 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ការពិតដែលថាកុលសម្ព័ន្ធលេវីមិនបានទទួលមរតកឯករាជ្យ ហើយរស់នៅដោយការខ្ចាត់ខ្ចាយទៅគ្រប់កុលសម្ព័ន្ធ គឺជាលទ្ធផលដែលបុព្វបុរសរបស់ពួកគេបានប្រព្រឹត្តអំពើបាប (លោកុប្បត្តិ 34:25-29) ហើយបានទទួលបណ្តាសា។ (លោកុប្បត្តិ ៤៩:៧) ប៉ុន្តែព្រះបានប្រទានសេចក្តីមេត្តាដល់ពួកគេដោយសេចក្តីក្រោធរបស់ទ្រង់ (ហាប ៣:២) ហើយព្រះបានធ្វើឱ្យកុលសម្ព័ន្ធលេវីខ្ចាត់ខ្ចាយទៅក្នុងកុលសម្ព័ន្ធផ្សេងទៀត ហើយបានឱ្យពួកគេបម្រើដល់កុលសម្ព័ន្ធផ្សេងទៀត ហើយបានប្រកាសទ្រង់ (កិច្ចការបម្រើដល់កុលសម្ព័ន្ធផ្សេងៗ។ ត្រសាល) ។ ពួកគេបានទទួលយកព្រះយេស៊ូវជាមរតក។

នៅពេលដែលកុលសម្ព័ន្ធលេវីបានខ្ចាត់ខ្ចាយទៅក្នុងកុលសម្ព័ន្ធទាំងអស់ ហើយរស់នៅទីនោះ នៅពេលដែលពួកអ្នកជឿគ្រីស្តបរិស័ទក៏ត្រូវបានខ្ចាត់ខ្ចាយទៅក្នុងតំបន់ណាមួយនោះដំណឹងល្អត្រូវបានប្រកាសនៅឆ្ងាយតាមរយៈពួកគេ។ (កិច្ចការ ៨:៤)

2. រឿងដែលកុលសម្ព័ន្ធអ៊ីស្រាអែលកាន់កាប់ស្រុកកាណានគឺជាកិច្ចការល្អ។ (ខ ៤៦ ក) ដូចដែលវាបានកើតឡើងនៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រជាញឹកញាប់ វាមិនមែនជាអំពើបាបដែលប្រជាជាតិមួយល្អឆ្លើយតបដល់ជាតិសាសន៍ផ្សេងនោះទេ។ ពីព្រោះអ៊ីស្រាអែលត្រូវបានគេតែងតាំងជាអ្នកធ្វើការដែលអ៊ីស្រាអែលជំនួសដើម្បីវិនិច្ឆ័យប្រជាជាតិដទៃ។

គ្រានោះដែលប្រជាជាតិកាណានពោរពេញដោយអំពើបាបមិនអាចជួយបានក្រៅពីទទួលការជំនុំជំរះរបស់ព្រះ នោះអ៊ីស្រាអែលត្រូវបានហៅឱ្យធ្វើជាកម្មកររបស់ព្រះ។ ព្រះទ្រង់

ដាក់ទោសពួកគេយ៉ាងប្រាកដក្នុងនាមជាមនុស្ស ដូចជាប្រជាជាតិមួយពោរពេញដោយ
អំពើបាបដ៏ខ្លាំងក្លាក្នុងលោក។ ការជំនុំជំរះរបស់ព្រះជាម្ចាស់តែងតែល្អ។ សូមមើល
១៣៦:១០-២៤។

3. ការពិតដែលថាកុលសម្ព័ន្ធអ៊ីស្រាអែលបានកាន់កាប់ទឹកដីកាណានត្រូវបានសម្រេច
ដោយព្រះហឫទ័យល្អរបស់ព្រះ។ (ខ ៤៥ ខ)

ទោះបីកិច្ចការរបស់មនុស្សមិនបានសម្រេចគ្រប់គ្រាន់ក៏ដោយ ក៏កិច្ចការដែលព្រះជាម្ចាស់
ជ្រៀតជ្រែក និងសម្រេចត្រូវសម្រេចដោយទទួលយកខ្លឹមសារនៃសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ
អង្គ។ ការដែលសាសន៍អ៊ីស្រាអែលទទួលបានទឹកដីកាណានបានសម្រេចនៅទីបំផុត ស្រប
តាមការសន្យាដែលព្រះបានប្រទាន។ (លោកុប្បត្តិ ១៥:១៦)។ អ្វីដែលព្រះបានសម្រេចគឺ
តែងតែពេញលេញ ហើយអ្នកដែលទទួលបានវាក្លាយជាសុភមង្គលពិត។ អ្នកជឿគួរ
អធិដ្ឋានឱ្យគាត់សម្រេចអ្វីក៏ដោយ ហើយព្យាយាមធ្វើ។

ទំនុកតម្កើង ៣៧:៥-៧ មានប្រសាសន៍ថា បំពេញប្រព្រឹត្តតាមផ្លូវរបស់អ្នកចំពោះព្រះ
អម្ចាស់! ទុកចិត្តលើគាត់ ហើយគាត់នឹងធ្វើ។ ទ្រង់នឹងនាំសេចក្តីសុចរិតរបស់អ្នករាល់គ្នា
ចេញជាពន្លឺ និងយុត្តិធម៌របស់អ្នកដូចជាថ្ងៃត្រង់។ ចូរនៅស្ងៀមនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់
ហើយរង់ចាំព្រះអង្គដោយអត់ផ្គុត។ កុំខ្វល់ខ្វាយនឹងអ្នកដែលចម្រើនក្នុងផ្លូវរបស់ខ្លួនឡើយ
លើអ្នកដែលប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់!™។

ជំពូកទី 22 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. មនុស្សពេញវ័យដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់កុលសម្ព័ន្ធរូបន កុលសម្ព័ន្ធភាថ និងកុលសម្ព័ន្ធម៉ាណសេពាក់កណ្តាលបានដាក់គ្រួសាររបស់គាត់នៅត្រើយខាងកើតនៃទន្លេយ័រដាន់ការសន្យារបស់ពួកគេនៅចំពោះព្រះ (1:16-18) ហើយបានចូលរួមក្នុងសង្គ្រាមកាណាននិងស្មោះត្រង់ជាយូរមកហើយ។ (ខ៣) បុរសនោះអាចរក្សាការទទួលខុសត្រូវរបស់ខ្លួនជាបណ្តោះអាសន្ន។ ប៉ុន្តែវាពិបាកណាស់ដែលគាត់ស្មោះត្រង់រហូតដល់ទីបញ្ចប់។ ទោះជាវាជាការពិបាកដែលព្រះសព្វព្រះហឫទ័យនឹងអ្នកដែលស្មោះត្រង់និងបានសន្យានឹងរងនូវជាច្រើន ហើយវាជាកិច្ចការដ៏រីករាយ។ សូមមើល វិវរណៈ 2:10 ។

2. ការពិតដែលថាជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបានចូលទៅក្នុងទឹកដីកាណានត្រូវបានហៅឱ្យ "សម្រាក" ។ (ខ៤) នៅត្រង់ចំណុចនេះ តើពាក្យសម្រាក™មានន័យយ៉ាងណា? តើវាមានន័យថាបន្ទាប់ពីពួកគេចូលទៅក្នុងដីដែលពួកគេរស់នៅដោយគ្មានការធ្វើការ? ជាការពិតណាស់ វាច្បាស់ណាស់ថាវាមិនមានន័យដូច្នេះទេ។ នៅទីនេះ "សម្រាក" បានផ្តល់ដីដល់ពួកគេ ដូចការសន្យារបស់គាត់តាំងពីយូរយារមកហើយ។ វាមានន័យថា ព្រះគង់នៅជាមួយនឹងពួកគេជាមួយគ្នា។ ដូចដែលបទគម្ពីរនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី និងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ប្រាប់យើងថា សុភមង្គលដោយស្មោះ និងសេចក្តីសង្គ្រោះដោយស្មោះ មានការពិតក្នុងការនៅជាមួយព្រះនៅកណ្តាលរបស់ពួកគេ។ សូមមើល វិវរណៈ ២១:៣-៤។

ជំពូកទី 23 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ទោះជាយ៉ូស្វេចាស់ហើយគ្មានអំណាចក៏ដោយ ក៏គាត់មិនបានទទួលការធ្លាក់ទឹកចិត្ត ចំពោះអនាគតរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលដែរ។ (១-៧) ដោយសារគាត់ជឿលើខ្លួនគាត់ តែ ជឿលើព្រះដ៏មានព្រះជន្មរស់ គាត់បានសម្លឹងមើលទៅអនាគតដ៏ភ្លឺស្វាងរបស់អ៊ីស្រាអែល។ ជំនឿបែបនេះគឺស្រដៀងគ្នាទៅនឹងជំនឿសុទ្ធិនិយមដែលយ៉ាកុប និងយ៉ូស្វេបបាន យកគ្រែចុងក្រោយរបស់ពួកគេទៅកាន់អនាគតនៃអ៊ីស្រាអែល។ យ៉ាកុបបានជួយគាត់ជា លើកចុងក្រោយថា “បន្ទាប់មក អ៊ីស្រាអែលនិយាយទៅយ៉ូស្វេថា មើលចុះ ខ្ញុំហៀបនឹង ស្លាប់ ប៉ុន្តែព្រះនឹងនៅជាមួយនឹងអ្នក ហើយនឹងនាំអ្នកទៅស្រុកនៃបុព្វបុរសរបស់អ្នកម្តង ទៀត”។ (លោកុប្បត្តិ ៤៨:២១) យ៉ូស្វេបក៏មានជំនឿលើគ្រែចុងក្រោយរបស់លោកថា៖ យ៉ូស្វេបបាននិយាយទៅកាន់បងប្អូនថា៖ យ៉ូស្វេបនឹងស្លាប់ ប៉ុន្តែព្រះនឹងមកលេងអ្នក ហើយនាំអ្នកចេញពីស្រុកនេះទៅកាន់ស្រុកដែលលោកបានស្នេហា។ ដល់អំប្រាហាំ អ៊ីស្រាអែល និងយ៉ាកុប™។ (លោកុប្បត្តិ ៥០:២៤) ការសារភាពដោយជំនឿថា យ៉ូស្វេបនឹងស្លាប់ ប៉ុន្តែព្រះ™ គួរតែអាចសារភាពបាន។

2. យ៉ូស្វេមានអាយុច្រើនណាស់ គាត់បានសន្យាពាក្យដ៏ថ្លៃថ្លាបំផុតដល់អ៊ីស្រាអែលចុង ក្រោយ។ ១) ការប្តេជ្ញាចិត្តគឺ យ៉ូស្វេ ដើម្បីកាន់តាម ហើយធ្វើគ្រប់ទាំងអស់ដែលមានចែងទុក ក្នុងកម្ពីរក្រឹត្យវិន័យរបស់លោកម៉ូសេ™ (ខទី ៦) ការកោតខ្លាចដល់ព្រះ ហើយកាន់តាម បញ្ញត្តិជាកាតព្វកិច្ចរបស់មនុស្ស។ (សាស. ១២:១៣) ២) ដើម្បីស្និទ្ធស្នាលនឹងព្រះយ៉ាង ជិតស្និទ្ធ ហើយស្រឡាញ់™។ (៨, ១១) ពាក្យស្និទ្ធស្នាល™ដែលបានហៅមកនេះគឺ

សំដៅទៅលើព្រះយេស៊ូវ ហើយមិនចាកចេញពីគាត់ឡើយ។ ខណៈដែលបុរសគិតថា
អនាគតរបស់ខ្លួនគឺឯងឆ្លើយ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលគាត់រស់នៅជាមួយព្រះដើម្បីបង្កើតសត្វទាំង
អស់នោះអនាគតរបស់គាត់ក្លាយជាជំនឿរហូត។

ជំពូកទី 24 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. អ្នកជឿគួរចងចាំការពិតដែលថាការសង្គ្រោះរបស់គាត់គឺពឹងផ្អែកលើព្រះតែមួយគត់។ ក្នុងន័យនេះ ប៉ូស្ទេបានធ្វើឱ្យអ្នកតំណាងរបស់អ៊ីស្រាអែលទទួលស្គាល់ប្រវត្តិនៃការសង្គ្រោះរបស់អ៊ីស្រាអែល។ វាត្រូវបានបើកបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់នៅក្នុង ខ ២-១៣។ នៅទីនោះ ក្នុងន័យថា ការសង្គ្រោះរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលត្រូវបានសម្រេចដោយព្រះតែមួយគត់ ពាក្យថា “ខ្ញុំ” (ព្រះ) ត្រូវបានប្រើប្រាស់យ៉ាងច្រើន។ ដូចដែលយើងគិតថា សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើងត្រូវបានព្យួរនៅលើតែព្រះ នោះយើងគួរតែពឹងផ្អែកលើព្រះតែអស់ពីចិត្ត។ ជំនឿដែលត្រូវពឹងលើព្រះតែមួយអង្គដោយអស់ពីចិត្ត គឺជាជំនឿដ៏ស្មោះត្រង់។

2. ប៉ូស្ទេបានយកបុគ្គលិកលក្ខណៈនៃភាពជាអ្នកដឹកនាំជាអ្នកដឹកនាំនៃជំនឿ។

ក្នុងការបម្រើព្រះយេស៊ូវតែប៉ុណ្ណោះ គាត់មិនយកបរិស្ថាននិងអ្នកជិតខាងជាបញ្ហាទេ។ គាត់បាននិយាយថា៖ “ប៉ុន្តែសម្រាប់ខ្ញុំ និងក្រុមគ្រួសារ យើងនឹងបម្រើព្រះអម្ចាស់”។ (ខ ១៥ ខ)

សេចក្តីអធិប្បាយ ទី១២

សេចក្តីអធិប្បាយ 1 អាថ៌កំបាំងនៃជ័យជំនះខាងវិញ្ញាណ (ចៅក្រម ៧:១-៨)

1. កុំពឹងផ្អែកលើបុរស។ ខទី 2 បាននិយាយថា “ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលទៅកាន់គេខាងថា “ប្រជាជននៅជាមួយអ្នកមានច្រើនពេកសម្រាប់ខ្ញុំក្នុងការប្រគល់ជនជាតិម៉ាឌានទៅក្នុងដៃរបស់ពួកគេ ក្រែងលោកស៊ីស្រាអែលអ្នកពីខ្ញុំដោយនិយាយថា ‘ដែរបស់ខ្ញុំបានសង្គ្រោះខ្ញុំហើយ’ ។ សូមចលនាទាំងអស់ដែលភាគច្រើនបានធ្វើឱ្យសកម្ម។ ដោយសារចំនួនមនុស្សមានច្រើន ពួកគេជឿលើអំណាចនៃមនុស្ស ប៉ុន្តែមិនជឿលើព្រះទេ។ ដូច្នេះ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា “ដ្បិតកន្លែងដែលមានពីរ ឬបីនាក់ត្រូវបានប្រមូលក្នុងនាមខ្ញុំ នោះខ្ញុំក៏នៅក្នុងចំណោមពួកគេដែរ”។ “។ (ម៉ាថ ១៨:២០) យេ. 5:1 មានប្រសាសន៍ថា៖ បង្គាប់ទៅមកតាមផ្លូវក្រុងយេរូសាឡឹម មើលចុះ! ចូរស្វែងរកទីធ្លាររបស់នាងដើម្បីមើលថាតើអ្នកអាចរកឃើញបុរសម្នាក់ដែលរកយុត្តិធម៌និងស្វែងរកការពិតដើម្បីឱ្យខ្ញុំអាចលើកលែងទោសនាងបានឬអត់™។ គឺ 2:22 មានចែងថា៖ បំបាត់គិតទៅលើមនុស្សដែលមានដង្ហើមតាមរន្ធច្រមុះ តើគាត់គិតអំពីអ្វី?

2. ឥស្សរជន Gideon បានយកឈ្នះជាមួយទាហាន 300 នាក់ដើម្បីបិទទឹកដូចជាផ្តែដែលត្រូវបានសម្លាប់ដោយអណ្តាតរបស់វា។ ទោះបីស្រែកខ្លាំងក៏ដោយ អ្នកដែលកាន់ទឹកហើយបីតទឹកនោះមានកម្លាំងស្មើគ្នា។ កាលដែលពួកជំនុំប្រគល់មុខតំណែងដល់មនុស្សដែលគ្មានគុណវុឌ្ឍិ វាជាហេតុផលបង្កឱ្យសាសនាចក្រ។ ការពិតដែលថាមានតែលេខជាច្រើនប៉ុណ្ណោះដែលត្រូវបានផ្តោតទៅលើ មិនអាចក្លាយជាវិធីសាស្ត្រក្នុងការបង្កើតក្រុមជំនុំ

ដីស្មោះត្រង់ខាងវិញ្ញាណនោះទេ។ ព្រះវិហារគឺជាសហគមន៍នៃការប្រកាស ប៉ុន្តែអាច ក្លាយជាសហគមន៍នៃអំណាច។ វាមានតម្លៃណាស់ដែលព្រះវិហារប្រតិបត្តិយ៉ាងឆ្ងាញ់។

3. ពេលគេខានរៀបចំពួកទាហានឥស្សរជន គាត់បានបញ្ជាឱ្យមនុស្សទាំងអស់លុតជង្គង់ ចុះ ហើយឱនខ្លួន ហើយផឹកទឹកត្រូវត្រឡប់ទៅផ្ទះវិញ។ តើវាមានន័យយ៉ាងណា? ការ ដែលគេលុតជង្គង់ចុះផឹកទឹកគឺផឹកដូចសត្វពិតជាប្រសើរដែលផ្ដោតលើការស៊ីផឹក។ អ្នកដែល មិនចេះគ្រប់គ្រងខ្លួនឯង ស្អប់សកម្មភាពបម្រើអ្នកដទៃ។ ដើម្បីឱ្យប្រជាជនយកទឹក ដោយដែរបស់គាត់ ហើយដើម្បីបិតទឹកនោះ មិនត្រូវវាយប្រហារដើម្បីបំពេញការស្រេក របស់គាត់ឡើយ ប៉ុន្តែបានយកឈ្នះវាបាន ហើយគេក៏ប្រហារជីវិតព្រះ និងគេខាន។ ពួក គេជាប្រជាជន ជាប្រជាជនដែលត្រូវគោរពតាមបាវចានៃយុទ្ធសាស្ត្ររបស់ទ្រង់ថា “ពេលដែលខ្ញុំផ្គុំត្រៃ ខ្ញុំនឹងអស់អ្នកដែលនៅជាមួយខ្ញុំ រួចក៏ផ្គុំត្រៃនៅគ្រប់ជ្រុងនៃជំរំទាំងអស់ ហើយស្រែកថា 'សម្រាប់ព្រះអម្ចាស់ និង សម្រាប់គេខាន។'” (ខ១៨) សម្រាប់ព្រះយេស៊ូ វា និងសម្រាប់គេខានគឺជាអាទិកំបាំងនៃជ័យជំនះរបស់ពួកគេ។

មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ វាជាសញ្ញានៃការភ្ញាក់ខ្លួនរបស់ពួកគេ។ ពួកគេជាបុរសដែលអាច ប្រហារជីវិតសម្រាប់ព្រះយេស៊ូ វា និងសម្រាប់គេខាន។ មូលហេតុដែលក្រុមជំនុំសម័យ ដើមត្រូវបានរស់ឡើងវិញគឺមកពីការពិតដែលថាពួកសាវកផ្ដោតលើការអធិស្ឋាន និង ប្រកាសព្រះបន្ទូល ក្នុងចំណោមឪរុស្សាទាំង 7 នាក់ ស្នេដានត្រូវបានទុក្ខរុក្ខ ភីលីពបាន ផ្សាយដំណឹងល្អនៅសាម៉ារីយ៉ាខ្លាំងក្លា។ យើងមិនអាចជួយក្រៅពីធ្វើដើម្បីព្រះអម្ចាស់។ រ៉ូម ១៤:៨-៩ មានប្រសាសន៍ថា បំផ្លិតបើយើងរស់ យើងរស់នៅចំពោះព្រះអម្ចាស់ ហើយ

បើយើងស្តាប់ យើងក៏ស្តាប់ចំពោះព្រះអម្ចាស់។ ដូច្នេះ ទោះបីយើងរស់ ឬស្លាប់ក៏ដោយ យើងជារបស់ព្រះអម្ចាស់។ ១ ដ្បិតនៅទីបំផុតនេះ ព្រះគ្រីស្ទបានសុគត ហើយមានព្រះជន្ម រស់ឡើងវិញ ដើម្បីឱ្យទ្រង់បានធ្វើជាព្រះអម្ចាស់ទាំងមនុស្សស្លាប់ និងមនុស្សរស់។ “សាំង Patrick បានបង្កើតព្រះវិហារចំនួន 365 នៅអៀរឡង់សម្រាប់ព្រះអម្ចាស់។ តើអ្វីទៅជា វត្ថុសម្រាប់ព្រះអម្ចាស់? 1) ខ្ញុំ Jn. 5:3 មានប្រសាសន៍ថា: បើដ្បិតនេះហើយជាសេចក្តី ស្រឡាញ់របស់ព្រះដែលយើងរក្សាបញ្ញត្តិរបស់ទ្រង់។ ហើយបញ្ញត្តិរបស់ទ្រង់មិនមាន បន្ទុកធ្ងន់ទេ™។ ២) ភីលីព ១:២៩ បានមានប្រសាសន៍ថា បើដ្បិតអ្នករាល់គ្នាត្រូវបាន ប្រទានឱ្យអ្នករាល់គ្នាមិនត្រឹមតែជឿលើព្រះគ្រីស្ទប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែត្រូវរងទុក្ខដោយសារ ទ្រង់ផង™។

**សេចក្តីអធិប្បាយ 2 សេចក្តីជំនឿដែលយើងអាចរៀនពីជ័យជំនះនៃសង្គ្រាមដែលពួក
ទាហានគេខានបានទទួល (ចៅក្រម ៧:៩-២៣)**

1. គាត់ជឿថាគួរសម្រេចដោយការដឹកនាំរបស់ព្រះ។

អារក្សក៏ដឹងអំពីដំណឹងល្អ ហើយញាប់ញ័រ។ ចូរយើងដឹងពីការពិតនេះ ហើយទទួលយក
ការធានា និងក្លាហាន។ ជំរុំមេខានសម្រាប់សុបិនដែលព្រះបានប្រទានមក ពួកបុរសបាន
ដឹងថាមេខានត្រូវចាញ់ដោយកងទ័ពរបស់គេខាន ហើយពាក្យថា បំផាសសម្រាប់ព្រះយេស៊ូ
វ៉ា និងសម្រាប់គេខាន!TM។ “(ខ២០) បានក្លាយជាទីសំគាល់នៃភាពភ័យរន្ធត់របស់ពួកគេ។
គេខានដើម្បីដឹងពីខ្លឹមសារដែលបានទទួលអំណាច ហើយបន្តទៅជំរុំរបស់សត្រូវដោយក្លា
ហាន។ ហើយអ្វីដែលទាហានប្រហារជីវិតគឺគ្រាន់តែស្រែកថា បំផាសសម្រាប់ព្រះយេស៊ូវ៉ា
និងសម្រាប់គេខាន!TM។ ខ្មាំងសត្រូវគួរឱ្យរន្ធត់តែមួយម៉ាត់។ (ខ១៣)។ សំឡេងត្រែ និង
ពិលត្រូវបានគេប្រើដែលគេស្តាប់បានយ៉ាងល្អ។ ដូចជាការដែលយើងយកឈ្នះដោយ
សេចក្តីជំនឿនៃដំណឹងល្អ ។ ព្រោះអារក្សដឹងការពិតថា អ្នកដែលជឿលើព្រះគ្រីស្ទ ឈ្នះ
យើងជឿដើម្បីយកឈ្នះ ហើយនិយាយថា "ឈ្នះ។ ឈ្នះ" អារក្សខ្លាចជំនឿរបស់យើង
ហើយរត់គេចខ្លួន។ សម្រាប់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានយកឈ្នះអារក្សសម្រាប់យើង យើងជឿ
លើការពិត ហើយដំណើរការតែប៉ុណ្ណោះ។

2. ទោះបីជាមានទុក្ខក៏ដោយ កាលដែលក្រោកឈរនៅខាងព្រះក៏មានជំនឿថាខ្លួនត្រូវជ
ម្នះ។

អាថ៌កំបាំងមួយទៀតនៃជ័យជំនះក្នុងយោធារបស់គឺខាន គឺជាចំណុចដែលពួកយោធាបាន
ប្រព្រឹត្តចំពោះខ្លួនពួកគេយ៉ាងវេទនាដូចនំប៉័ងបាឡៅក្នុងសុបិន ហើយជឿលើព្រះយេស៊ូវវ៉ាតែ
ប៉ុណ្ណោះ។ នំប៉័ងស្រូវសាលី គឺជានំប៉័ងដ៏ក្រៀមក្រំ ដែលជាពាក្យប្រៀបប្រដូចនៃអ្នកជឿ
ដែលមិនអ្នកខ្លួន តែពឹងលើតែព្រះជាម្ចាស់ប៉ុណ្ណោះ។ នៅដើមដំបូង លោកគេខានបាន
និយាយចំពោះព្រះថា “ ” ។ (ខៈ១៥) គាត់ជាកសិករ ហើយជាអ្នកប្រមូលផលនៅកន្លែង
លាក់កំបាំង។ ប៉ុន្តែទុក្ខមិនអាចទៅរួចទេ។ Oberlin ដែលជាអ្នកផ្តល់អោយដ៏ល្បីនៅ
ប្រទេសអាឡឺម៉ង់ស្ទើរតែបានស្លាប់នៅតាមផ្លូវក្នុងព្រិលធ្លាក់។ នៅពេលនោះ គ្រូបង្វឹក
ម្នាក់បានជួយសង្គ្រោះគាត់។ ពេល Oberlin សួរឈ្មោះគាត់ដោយចិត្តដឹងគុណ គាត់បាន
ឆ្លើយថា “តើអ្នកណាស្គាល់ឈ្មោះជនជាតិសាម៉ាវីល្ល?” ហើយមិនបានប្រាប់គាត់ទេ។
លោក William Carey ដែលសមិទ្ធិផលដ៏អស្ចារ្យមួយចំនួននៅតែមាននៅក្នុងប្រទេស
ឥណ្ឌា ត្រូវបានជ្រើសរើសជាអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនា គាត់បានទៅប្រទេសឥណ្ឌាជាជាង
ជួសជុលស្បែកជើង។ ដោយសារតែទុក្ខវេទនាខ្លាំងណាស់ ប៉ុលបាននិយាយថា ០TM។
(២កូរិនថូស ១២:៩) យ៉ាកុបបានមានប្រសាសន៍ថា “ ” ។ (យេស. ១:១០)

ពេលយើងបង្ហាញខ្លួនដល់អ្នកដទៃ ចូរចាំក្នុងចិត្តថា វាមិនមែនជាពរជ័យសម្រាប់ខ្លួនយើង
ទេ។ វាហាក់ដូចជាការពិតដែលថាអ្នកនេសាទបង្ហាញរាងកាយរបស់គាត់ទៅត្រីគាត់មិន
អាចចាប់ត្រីបានទេ។ ពិបាកណាស់ដែលបុរសនោះក្លាយជាមនុស្សរាបទាបដូចនំប៉័ង។ វា
ដូចជាបុរសមិនអាចលុបស្រមោលនៃរាងកាយរបស់គាត់បានទេ។ ប្រសិនបើបុរសចង់ធ្វើ
ឱ្យស្រមោលរបស់គាត់តូចជាងគាត់គួរតែទទួលបានពន្លឺនៅលើក្បាលរបស់គាត់។ ដូចជា

យើងរស់នៅចំពោះមុខព្រះគ្រីស្ទ យើងគួរតែបដិសេធខ្លួនឯង ហើយគួររស់នៅដោយចិត្ត
រាបទាប។

សេចក្តីអធិប្បាយ 3 ទោះបីអ្នកនឿយហត់ក៏ដោយ ចូរធ្វើតាមខ្ញុំចុះ។ (ចៅក្រម ៨:៤-១២)

ទោះបីជាអ្នកចម្បាំងគេខាន ៣០០នាក់នឿយហត់យ៉ាងណាក៏ដោយ ក៏ពួកគេមិនបានបញ្ឈប់ការប្រយុទ្ធគ្នាដែរ។ ពួកគេគឺជាសញ្ញានៃអ្នកជឿគ្រីស្ទាន។ អ្នកជឿគួរប្រតិបត្តិដូច្នេះ។

1. កងទ័ពរបស់គឺមានបានចេញទៅប្រយុទ្ធដោយស្ម័គ្រចិត្ត។ ពួកគេជាអ្នកថ្វាយបង្គំព្រះយេស៊ូវដោយរីករាយ។ នៅលើរបៀបដែលពួកគេបម្រើកិច្ចការរបស់ព្រះ ពួកគេទទួលបានអំណរជាបន្តបន្ទាប់។ ភស្តុតាងគឺជាការពិតដែលថា ទោះបីជាពួកគេនឿយហត់ (ខ១៤) ហើយពួកគេបានប្រយុទ្ធជាបន្តបន្ទាប់តាមបញ្ជារបស់ព្រះ ហើយទោះបីជាពួកគេត្រូវបានគេមើលងាយយ៉ាងត្រជាក់ចេញពីបុរស Succoth និង Pduel ប៉ុន្តែពួកគេមិនបានដោះស្រាយភាពនឿយហត់របស់ពួកគេឡើយ ប៉ុន្តែពួកគេបានទទួល ខំប្រឹងរហូតទាល់តែបានជ័យជំនះចុងក្រោយ ហើយទទួលបានជ័យជំនះទាំងស្រុងក្នុងសង្គ្រាមនោះ។ (ខ១២)

2. ពួកគេបានដឹងថាស្ថានភាពហត់នឿយរបស់ពួកគេគឺជាឱកាសដើម្បីជឿលើគាត់កាន់តែប្រសើរឡើងគាត់បានរីកចម្រើន។ បន្ទាប់មក គាត់ទទួលបានប្រដានភាពរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ ដូច្នេះ ប៉ុលបានមានប្រសាសន៍ថា “ដោយសារព្រះគ្រីស្ទ ដូច្នេះ ខ្ញុំស្តាប់ចិត្តនឹងភាពទន់ខ្សោយ ការប្រមាថ ការលំបាក ការបៀតបៀន និងគ្រោះមហន្តរាយ។ ព្រោះកាលណាខ្ញុំខ្សោយ នោះខ្ញុំក៏ខ្លាំងដែរ™។ (II Cor 12:10)

3. ដោយសារតែពួកគេនឿយហត់ ទោះបីកម្លាំងនៃសង្គ្រាមខ្សោយជាងពេលមុនក៏ដោយ ប៉ុន្តែប្រសិទ្ធភាពរបស់វាអាចមានច្រើនជាង។ ពីព្រោះព្រះសព្វព្រះហឫទ័យទទួលសិរីល្អ តាមរយៈមនុស្សទន់ខ្សោយ។ (កូរិនថូសទី១ ១:២៧-២៩) គាត់ដឹងពីចំណុចខ្សោយរបស់ គាត់ ហើយពឹងផ្អែកលើព្រះ ទទួលអំណាចពីព្រះ។ (២កូរិនថូស ១២:៩) កាឡាទី ៦:៩ មានប្រសាសន៍ថា៖ បំរើឱ្យយើងនឿយណាយនឹងការប្រព្រឹត្តល្អឡើយ ដ្បិតនៅរដូវកាល កំណត់ យើងនឹងច្រកកាត់ បើយើងមិនចុះចាញ់។ “។

**សេចក្តីអធិប្បាយ 4 គ្រោះថ្នាក់នៃអ្នកដែលមិនសហការគ្នាក្នុងចលនានៃសេចក្តីសង្គ្រោះ
របស់ព្រះ (ចៅក្រម ៨:៥-១៧)**

ពេលកងទ័ពគេខាននឿយហត់ ហើយស្រែកឃ្លាន គឺខានបានស្នើសុំផ្តល់នំប៉័ងដល់ប្រជាជនស្វិត និងពីឌុយអែល។ ប៉ុន្តែគេបដិសេធដោយចិត្តមិនប្រែ។ ក្នុងចំណោមអ្នកជឿគ្រិស្តសាសនិក អ្នកដែលមិនសហការក្នុងចលនាផ្សាយដំណឹងល្អប្រព្រឹត្តកំហុសបែបនេះ។ តើខ្លឹមសារអ្វីខ្លះដែលសកម្មភាពបដិសេធរបស់ពួកគេរួមមាន?

1. អំពើបាបចំអក

ពាក្យរបស់មនុស្សស្វិត (ខ១) ត្រូវបានបើកសម្តែងដោយអាកប្បកិរិយាដើម្បីចំអកដល់គេខាន។ (ខ១៣) វាជាការក្រអឺតក្រទមយ៉ាងខ្លាំងដែលមិនទទួលស្គាល់កិច្ចការនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ព្រះរហូតដល់ពេលនេះដែលព្រះបានសម្រេចតាមរយៈគេខាន។ ទាហានមេខានជាច្រើននាក់ត្រូវបានរត់គេចដោយការចាញ់ដោយទាហានគឺខាន ៣០០ ដោយមិនស្នាក់ស្ទើរ! វាច្បាស់ណាស់ថាវាជាកិច្ចការរបស់ព្រះយេស៊ូវ។ ការពិតដែលជាក់ស្តែងដូច្នេះមិនត្រូវបានគេទទួលយកនោះគឺជាការក្រអឺតក្រទមដើម្បីចំអកព្រះ។

នៅទីនេះ អ្វីដែលយើងចង់ចាំគឺការពិតដែលថាអ្នកជឿមិនសហការក្នុងការផ្សាយដំណឹងល្អគឺជាអំពើបាបដ៏គ្រោះថ្នាក់។ មុនចលនានៃដំណឹងល្អបានចាប់ផ្តើមជាមួយនឹងសារករបស់ព្រះយេស៊ូវពីរបីនាក់ មិនមែនជាចក្រភពរ៉ូមក៏លុតជង្គង់ចុះ! រហូតមកដល់សព្វថ្ងៃនេះ អំណាចដ៏អស្ចារ្យដើម្បីប្រែចិត្តមនុស្សមានបាបក្នុងលោកនេះ គឺជាដំណឹងល្អរបស់ព្រះគ្រី

ស្ន។ ដំណឹងល្អនេះគឺជាការពិតដើម្បីនិយាយទៅក្នុងមនុស្សសិការរបស់មនុស្សជាតិ។ (កូរិនថូសទី២ ៤:២, ៥:១១) គោលបំណងសម្រាប់មនុស្សជាតិគឺជាចលនានៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ បន្ទាប់មក ប្រសិនបើអ្នកជឿមិនសហការចំពោះដំណឹងល្អនេះ ទោះបីគាត់មិនបង្ហាញអាកប្បកិរិយាចំអកពីខាងក្រៅក៏ដោយ បេះដូងសម្ងាត់របស់គាត់ត្រូវបានលាក់នៅក្នុងគាត់ យើងអាចនិយាយបាន។ ប្រសិនបើគាត់មិនមើលងាយចលនានៃដំណឹងល្អ តើគាត់អាចស្វ័យៗដោយមិនសហការជាមួយវាបានដោយរបៀបណា ? អាកប្បកិរិយាមិនសហការនឹងការផ្សាយដំណឹងល្អគឺគ្រោះថ្នាក់។ អេសាយបានចង្អុលទៅអ្នកដែលមើលងាយកិច្ចការរបស់ព្រះ ហើយមានប្រសាសន៍ថា បំរើទេវតាដល់អស់អ្នកដែលហៅអាក្រក់ថាល្អ និងអាក្រក់ អ្នកដែលដាក់ភាពងងឹតសម្រាប់ពន្លឺ និងពន្លឺសម្រាប់ភាពងងឹត អ្នកដែលដាក់ជួរសម្រាប់ផ្តុំម ហើយផ្តុំមសម្រាប់ល្អៗ!™។ (គឺ ៥:២០)

2. អំពើបាបដែលមិនជឿ

ប្រជាជន Succoth បានប៉ាន់ប្រមាណថាមានគ្រោះថ្នាក់ក្នុងការប្រយុទ្ធជាមួយសត្រូវ ហើយបានបដិសេធកិច្ចសហប្រតិបត្តិការជាមួយយោធា Gideon ។ ទោះបីជាពួកគេបានឃើញជ័យជំនះរបស់គឺខាន ប៉ុន្តែពួកគេខ្លាចប្រជាជាតិដ៏រឹងមាំកាលពីអតីតកាល ហើយព្យាយាមប្រឹងប្រែងដើម្បីរស់ដោយឈរនៅដៃសត្រូវ។ ពួកគេពោលថា៖ បំរើដែររបស់សេបា និងសាល់មូណានៅក្នុងដៃអ្នកហើយឬនៅ ដើម្បីឱ្យយើងយកនំប៉័ងទៅឱ្យកងទ័ពរបស់អ្នក?™។ (ខ១)។ ពាក្យរបស់ពួកគេមានន័យថា មុនសត្រូវត្រូវបានចាប់ដោយដែររបស់គេខាន ពួកគេមានការមិនជឿថាពួកគេមិនអាចចូលរួមក្នុងសមរភូមិបានឡើយ។ ការគិត

បែបនោះ ពួកគេមាន ន័យថា សម្រាប់ពួកគេមិនអាចជឿលើជ័យជំនះនៃសង្គ្រាមចុងក្រោយ ពួកគេគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីរស់នៅដើម្បីភ្ជាប់ជាមួយមនុស្សគោរពបូជាប្រព្រះ។ មនុស្សបែបនេះតែងតែឈរនៅលើដែរបស់សត្រូវ។ ដូច្នេះ ទីបំផុត ពួកគេត្រូវបានកាត់ទោសដោយដាវរបស់គេខាង។

3. ការពិតដែលថាអ្នកជឿគ្រីស្ទានមិនសហការ

ការផ្សាយដំណឹងល្អនៃដំណឹងល្អគឺជាការមិនជឿដែលមិនជឿលើកិច្ចការនៃសេចក្តីសង្គ្រោះពិតប្រាកដ ហើយជាអ្នកដែលសង្ស័យទៅរកជ័យជំនះចុងក្រោយ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណឹងទេ វាងាយស្រួលក្នុងការក្លាយជាជនឆ្លៀតឱកាស ដែលប្រសិនបើសន្តិភាពផ្លូវកាយរបស់គាត់ត្រូវបានធានា គាត់ទំនោរទៅរកទិសដៅបែបនេះ ទោះបីជាគាត់បោះបង់ចោលជំនឿក៏ដោយ។ អារក្សកំពុងស្វែងរក ឯ ចូរមានចិត្តស្ងប់ចុះ! ប្រយ័ត្ន។ មានសត្រូវរបស់អ្នកដើរជុំវិញដូចជាសិង្ហដែលកំពុងគ្រហឹម ស្វែងរកអ្នកណាមកលេបត្របាក់™។ (ពេត្រុសទី១ ៥:៨) អ្នកដែលមានគំនិតមិនជឿបែបនេះនៅក្នុងចិត្តគឺគ្រោះថ្នាក់ណាស់។ (Mt 12:30) យើងដែលមានជំនឿគួរបន្តប្រឆាំងនឹងអារក្ស ហើយយើងគួរនៅក្នុងស្ថានភាពប្រយុទ្ធនឹងអារក្ស។ វិធីសាស្ត្រប្រយុទ្ធនឹងអារក្ស គឺការប្រកាសដំណឹងល្អ ។ ព្រះវិនិច្ឆ័យមនុស្សមិនឱ្យប្រែចិត្តរហូតដល់ទីបញ្ចប់។

សេចក្តីអធិប្បាយ 5 ដើមឈើពីរប្រភេទ (ចៅក្រម 9:7-15)

ក្រោយពីគេខានស្លាប់អប៊ីម៉ាឡេក កូនប្រុសស្នំរបស់គាត់បានសម្លាប់បងប្អូនគាត់ (៧០នាក់ ទៀតរបស់គេខាន) យ៉ាងសាហាវ។ ហើយបានក្លាយជាស្តេច។ បន្ទាប់មក មានតែកូនប្រុសចុងក្រោយរបស់គេខានប៉ុណ្ណោះដែលបានរួចជីវិត។ យ៉ូថាមបានចង្អុលបង្ហាញពីកំហុសរបស់ប្រជាជនស្តេច ដែលបានធ្វើឱ្យអប៊ីម៉ាឡេកក្លាយជាស្តេច ហើយបាននិយាយពាក្យប្រៀបធៀបនៃពីរប្រភេទ គឺដើមឈើ។

1. ពាក្យប្រៀបធៀបនៃដើមឈើដើម្បីបដិសេធដើម្បីក្លាយជាស្តេច។ (8-13)

ថ្ងៃមួយ "ដើមឈើ" បានប្រាប់ "លាប" ហើយ "ឧទុម្ពរ" និង "ដើមទំពាំងបាយជូរ" គាត់បាននិយាយថា "សោយរាជ្យលើយើង" ដើមឈើទាំងនេះបានបដិសេធមិនធ្វើជាស្តេច។ នេះជាពាក្យប្រៀបធៀបមួយដែលអ្នកជឿរបស់យើងគួរបដិសេធដើម្បីទទួលបានសិរីល្អនៃពិភពលោក។ អ្នកជឿរបស់យើងរស់នៅក្នុងពិភពល្អ។ ពិភពលោកបានល្អឡើងយើងដោយសិរីរុងរឿងនិងអំណាច។ វាធ្វើឱ្យយើងចាកចេញពីជំនឿដើម្បីជឿលើព្រះដោយវា។ យ៉ូហាន 5:44 មានប្រសាសន៍ថា៖ ប៉ុន្តែអ្នករាល់គ្នាអាចជឿយ៉ាងដូចម្តេចបានពេលដែលអ្នកទទួលបានសិរីល្អពីគ្នាទៅវិញទៅមក ហើយមិនស្វែងរកសិរីល្អដែលមកពីព្រះតែមួយនោះ? “។

តើអំណាចដែលដើមអូលីវ ដើមឧទុម្ពរ និងដើមទំពាំងបាយជូរបដិសេធចេញមកពីណា? វាត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយគំនិតថាពួកគេគ្រប់គ្រាន់ជាផ្ទៃផ្កាដើម្បីផ្តាច់ចិត្តមនុស្សនិង

ព្រះ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត វាបានចេញពីបេះដូងនៃមាតិកាជាកិច្ចការនៅស្ថានសួគ៌។ មនុស្សគ្រប់រូបមានបេសកកម្មនៅស្ថានសួគ៌ វាមានតម្លៃជាងស្តេចទៅទៀត។ ការកាន់កាប់ស្ថានសួគ៌គឺជាបេសកកម្មដែលមនុស្សគ្រប់រូបទទួលបាននៅចំពោះព្រះ។ ហេតុអ្វីបានជាវាមានតម្លៃ? ព្រោះវាជាបេសកកម្មដែលព្រះបានប្រទាន ពេលដែលបុរសនោះបន្តវាដោយស្មោះត្រង់ គាត់ទទួលបានខ្លឹមសារ ហើយគាត់គួរតែទទួលបានជោគជ័យដោយការទទួលជំនួយពីព្រះ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើបុគ្គលដើរចូលទៅក្នុងផ្លូវដទៃ ដោយមិនដឹងអំពីបេសកកម្មនៅស្ថានសួគ៌ ការងាររបស់ខ្លួនមិនបានល្អឡើយ ព្រោះធ្វើការនោះ រមែងគ្មានសេចក្តីត្រេកអរ អាស្រ័យផលនោះមិនច្បាស់ឡើយ។ បុរសដើម្បីក្លាយជាគ្រូគង្វាលគួរពិនិត្យមើលលទ្ធភាពនៃបេសកកម្មជាមុនសិន។

អាថ៌កំបាំងដែលបុរសរកឃើញបេសកកម្មនៅស្ថានសួគ៌របស់គាត់ ដូចនៅក្នុងអត្ថបទបាននិយាយថា (9, 11, និង 13) អាចត្រូវបានវិនិច្ឆ័យដោយពិនិត្យមើលស្ថានភាពរបស់គាត់ថាគាត់ផ្តាច់ចិត្តព្រះ និងមនុស្ស។ គ្រូគង្វាលគួរមានអំណាចដើម្បីផ្តល់ផលប្រយោជន៍ដល់ព្រលឹងអ្នកដទៃដោយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ និយាយដោយជាក់លាក់។ 1) គាត់គួរត្រេកអរចំពោះការពិតដែលថាឈ្មោះរបស់គាត់ត្រូវបានកត់ត្រានៅក្នុងសៀវភៅជីវិត។ (លូកា ១០:២០) ២) គាត់មានការធានាពីសេចក្តីពិត ហើយគួរតែពេញចិត្តនឹងសេចក្តីពិត (១កូរិនថូស ១៣:៦) ៣) ហើយការទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះពីព្រលឹងគួរតែរីករាយយ៉ាងខ្លាំង។ (លូកា ១៥:៧)

អ្នកដែលរីករាយនឹងបេសកកម្មនៅស្ថានសួគ៌មានអំណាចដើម្បីបដិសេធវត្ថុដើម្បីរារាំង
បេសកកម្មនៅស្ថានសួគ៌របស់គាត់ ម៉្លេចបានបដិសេធវត្ថុរឿងដើម្បីក្លាយជាកូនប្រុស
របស់ព្រះរាជបុត្រីជាជាងគាត់បានជ្រើសរើសការរងទុក្ខនិងចំអកឱ្យរួមគ្នាក្នុងការអនុវត្ត
បេសកកម្មរបស់គាត់។ (ហេ. ជាដំបូងគាត់ស្វែងយល់ពីចំណុចល្អរបស់គាត់នៅផ្នែកនោះ
ហើយក្លាយជាវិជ្ជាជីវៈ ហើយគាត់គួរតែបង្ហាញឱ្យឃើញពីការរីកចម្រើនយ៉ាងច្បាស់
ដោយមិននិយាយពាក្យអ្វីទាំងអស់។

2. ពាក្យប្រៀបធៀបនៃដើមបន្លា (14-15)

ហើយដូចដែលដើមឈើបាននិយាយទៅកាន់ដើមឈើ™ នោះដើមឈើបានអនុញ្ញាត។
Bramble ចេញពីលទ្ធផលដែលបុរសនោះត្រូវបណ្តាសា។ (លោកុប្បត្តិ ៣:១៨, ហេ. ៦:
៨) ចិត្តដែលលើកតម្កើងខ្លួនឯងចេញពីចិត្តដែលត្រូវបណ្តាសា។ បេះដូងបែបនេះជាប់របស់
អារក្ស។ អារក្សតែងតែចង់លើក។ គាត់ជាមនុស្សក្រអឺតក្រទម ដែលបានទទួលការ
ថ្វាយបង្គំដោយព្រះយេស៊ូ។ (ម៉ាថ. ៤:៨) ព្រោះចិត្តមនុស្សគឺស្រដៀងនឹងមនុស្សនេះដែល
គាត់ចង់លើកឡើង។ គាត់មិនចង់រងការរិះគន់ទេ តែចង់ទទួលបានការអបអរសាទរ
ប៉ុណ្ណោះ។ ប៉ុន្តែគាត់ត្រូវបានរាយបញ្ជីដោយរឿងពីរ។ នោះគឺថាគាត់ត្រូវបានវិនិច្ឆ័យថា
គាត់បានឱបក្រសោបនូវការស្អប់ពុលនេះគឺជាការធ្វើអត្តឃាត។ ហើយគាត់ចូលចិត្ត
ទទួលបានសិរីសួស្តី ព្រោះគាត់មានចិត្តក្រអឺតក្រទម ដោយគិតថា ទោះបីគាត់មិនបាន
ក្លាយជាអ្វីក៏ដោយ គាត់ចាត់ទុកខ្លួនគាត់ដូចជាក្លាយទៅជា។ វាគឺជាជីវិតដែលបញ្ឆោតខ្លួន
ឯង។ ដូចដែលគាត់គិតពីពេលបច្ចុប្បន្ននេះ បន្ទាប់ពីគាត់មិនបានញ៉ាំអាហារបំប៉ន។ ផ្អែ

ឈើនៃដើមឈើមួយដើមនៃទីបអាហ្ស៊ីកខាងត្បូង ដូចដែលវាត្រូវបានបរិភោគដោយអ្នក
ស្រែកឃ្លាន អារម្មណ៍ស្រែកឃ្លានក៏បាត់ទៅវិញ ប៉ុន្តែតាមពិតទៅ មិនមានអាហាររូបត្ថម្ភ
ដល់រាងកាយរបស់គាត់ឡើយ។

អ្វីដែលគ្រូគង្វាលចង់លើកឡើងគឺជ្រើសរើសផ្លូវដាក់បណ្តាសា។ នៅយុគសម័យមជ្ឈិម
សម័យដែលព្រះវិហារត្រូវបានខូចយ៉ាងខ្លាំង គ្រូគង្វាលចូលចិត្តត្រូវបានលើកឡើង។ ពេល
នោះ សម្តេចប៉ាបឡើងលើទំនិញ ហើយដើរទៅមុខស្តេច ហើយសម្តេចប៉ាបក៏ជិះសេះ
ហើយស្តេចក៏ធ្វើជាគ្រូបង្វឹក ។ លើសពីនេះទៅទៀត សម្តេចប៉ាប Celestine III បាន
ដាក់មកុដលើ Henry IV ដែលជាស្តេចអង់គ្លេសដោយជើងរបស់គាត់។

សេចក្តីអធិប្បាយ 6 ដៃពោរពេញដោយទឹកឃ្មុំ (ចៅក្រម ១៤:១-៩)

សាំសុនបានចុះទៅក្នុងឌីមណា ហើយទៅដល់ចម្ការទំពាំងបាយជូរ ហើយបន្ទាប់មកតោមេតា ហើយបានសម្លាប់វាដោយវាយវាដោយកណ្តាប់ដៃទទេដើម្បីរៀបការជាមួយនឹងស្រ្តីភីលីស្ទីន។ បន្ទាប់មក គាត់បានដើរកាត់ផ្លូវម្តងទៀត ហើយគាត់បានរកឃើញទឹកឃ្មុំនៅក្នុងសាកសពតោ។ គាត់យកទឹកឃ្មុំមកហូបហើយបម្រើឪពុកម្តាយផង។ នៅក្នុងព្រឹត្តិការណ៍នេះ យើងអាចគិតពីអត្ថន័យខាងវិញ្ញាណ។

1. សាំសុនបានជួបតោវ័យក្មេងនៅចំការទំពាំងបាយជូរបស់គាត់។

នៅទីនេះគេហៅថា "កូនតោ" ចង្អុលទៅ "តោវ័យក្មេង" មានន័យថា តោមានអំណាចខ្លាំង។ ជាញឹកញាប់សត្វតោរស់នៅលើវាលស្រែ។ សាំសុនបានជួបវានៅចំការមួយ។ ចម្ការទំពាំងបាយជូរគឺជានិមិត្តរូបនៃសន្តិភាព។ ដូច្នេះហើយ យើងយល់ថា ក្នុងជីវិតនៃជំនឿរបស់យើង ផ្ទុយទៅវិញ រឿងគ្រោះថ្នាក់អាចកើតឡើងនៅថ្ងៃដ៏សុខសាន្តបានយ៉ាងងាយ។

អារក្សតែងតែដើរជុំវិញដូចជាសត្វតោដែលកំពុងយំ ហើយស្វែងរកសត្វដែលវាអាចលេបបាន។ (ពេត្រុសទី១ ៥:៨) ប៉ុន្តែ អ្នកជឿជាច្រើននាក់ត្រូវបានធ្វើឱ្យមានភាពស្ងប់ស្ងាត់ដោយល្បិចរបស់អារក្ស មិនស្គាល់អារក្សថាជាអារក្សឡើយ។ ដូច្នេះហើយ ពួកគេមិនមានសង្គ្រាមខាងវិញ្ញាណដើម្បីប្រយុទ្ធជាមួយអារក្សជារៀងរាល់ថ្ងៃទេ។ វាជាណាចក្ររបស់ព្រះមិនត្រូវបានចូលដោយមិនមានការប្រយុទ្ធដោយងាយស្រួលនោះទេ; យើងចូលទៅក្នុងវាដោយសង្គ្រាមខាងវិញ្ញាណដោយមិនផ្អាក។ ព្រះគម្ពីរបង្រៀនការពិតជាមួយនឹង

ពាក្យជាច្រើន។ ហេតុអ្វី 12:4 បានមានប្រសាសន៍ថា៖ បំណងក្នុងការតស៊ូប្រឆាំងនឹង អំពើបាប អ្នកមិនទាន់តទល់រហូតដល់បង្អួចឈាមអ្នកទេ។ “។ និង ទី II 2: 4 បាន និយាយថា៖ គ្មានទាហានណាម្នាក់ត្រូវបានជាប់ពាក់ព័ន្ធក្នុងការស្វែងរកស៊ីវិល, ដោយសារ តែគោលបំណងរបស់គាត់គឺដើម្បីផ្តាច់ចិត្តអ្នកដែលបានចុះឈ្មោះគាត់។ ”, អេសាយ 6:11 បាននិយាយថា៖ "ចូរពាក់គ្រឿងសឹករបស់ព្រះជាម្ចាស់ទាំងមូលដើម្បីអ្នកអាចនឹង អាចទប់ទល់នឹងផែនការរបស់អារក្ស។ ជាមួយនឹងការល្អ™។

យើងដែលជាអ្នកជឿគ្រីស្ទសាសនិកមិនគួរមានអាកប្បកិរិយាការពារទេគឺជាអាកប្ប កិរិយាវាយប្រហារ។ អារក្សវាយប្រហារយើងដោយអារុដនៃយានរបស់វា ប៉ុន្តែយើងគួរ តែផ្ទុយនឹងអារុដនៃភាពស្មោះត្រង់។ ភាពស្មោះត្រង់របស់យើងមានន័យថា ប្រកាស ដំណឹងល្អរបស់យើង ដែលយើងជឿដោយផ្ទាល់ ហើយបង្ហាញវាតាមពិត ជាពិសេសភាព ស្មោះត្រង់ ដើម្បីរស់នៅដោយផ្ទាល់។ អារក្សរត់គេចខ្លួន ពេលយើងរស់នៅតាមដំណឹង ល្អដោយស្មោះត្រង់ ព្រោះវាខ្លាចវា។ អារក្សមានការតាំងចិត្តដែលវាត្រូវបានកម្ចាត់រួច ហើយមុនពេលមានសេចក្តីជំនឿក្នុងការជឿលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទដោយស្មោះត្រង់។

2. សំសុនបានយកឈ្នះលើសត្វគោដោយការចាប់អារម្មណ៍តាមរយៈព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះ យេហូវ៉ាយ៉ាងខ្លាំង។

សំសុន សម័យនេះគ្មានអ្នកជួយទេ។ ដែរបស់គាត់គ្មានអារុដទេ។ ប៉ុន្តែគាត់បានយកឈ្នះ វាដោយអំណាចនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ បុរសណាម្នាក់នៅដាច់ដោយឡែក។ គាត់គួរ

តែតទល់នឹងបញ្ហារបស់គាត់ដោយខ្លួនគាត់។ ទីបំផុត។ ជាចុងក្រោយ គាត់ក៏គួរតែយក
ឈ្មោះការស្លាប់របស់គាត់ដោយខ្លួនឯងដែរ។ ការស្លាប់របស់គាត់មិនអាចដោះស្រាយដោយ
ជំនួសគ្រួសារ និងមិត្តភក្តិរបស់គាត់បានទេ។ គាត់អាចយកឈ្មោះការសោយទិវង្គតរបស់
គាត់បានដោយមានតែព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធប៉ុណ្ណោះដោយមានជំនឿជឿលើព្រះគ្រីស្ទ។

អ្វីដែលយើងគួរចងចាំនៅគ្រង់ចំណុចនេះគឺការពិតដែលថាយើងមានអាទិកំបាំងដើម្បីជំនះ
មុននឹងគ្មានបញ្ហារាប់មិនអស់ ការជំពប់ដួល និងបញ្ហាដែលយើងមិនអាចដោះស្រាយដោយ
អំណាចរបស់យើង។ អាទិកំបាំងគឺគ្រាន់តែជាអំណាចនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធប៉ុណ្ណោះ។
ខទី ៦ ពាក្យ ០ ព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះអម្ចាស់យ៉ាងមកសណ្ឋិតលើគាត់ TM បង្ហាញពីអាទិ
កំបាំងនៃជ័យជំនះរបស់សាំសុន និងជាអាទិកំបាំងរបស់យើងផងដែរ ។ ព្រះមិននៅជា
មួយនឹងអ្នកដែលជឿលើអ្នកដទៃទេ លើកលែងតែព្រះ។ អ្វីដែលគម្ពីរសញ្ញាថ្មីផ្សាយពីគម្ពីរ
សញ្ញាចាស់បានសង្កត់ធ្ងន់គឺគ្រាន់តែជាសេចក្តីពិតនេះប៉ុណ្ណោះ។ នៅថ្ងៃនៃរាជាណាចក្រអ៊ី
ស្រាអែលដែរ (ថ្ងៃរបស់ព្រះបាទដាវីឌ និងសាឡូម៉ូន) មូលហេតុដែលព្រះបានស្តីបន្ទោស
ចំពោះប្រជាជាតិនេះ គឺដោយសារពួកគេបានបោះបង់ចោលព្រះ ប៉ុន្តែអាស្រ័យលើប្រជា
ជាតិខ្លាំងដូចជាអេស៊ីប អាវ៉ាប៍។ បាប៊ីឡូន និងអាសស៊ីរ។ ព្រះស្តាប់សកម្មភាពបែបនេះ
ទាំងស្រុង។ លោកថា សកម្មភាពដូចជាអំពើឆិតក្បត់។ (អេសេ. ១៦:១៥-៣៤) សព្វថ្ងៃ
នេះ ទោះជាយើងនិយាយថាយើងជឿលើព្រះគ្រីស្ទ ប៉ុន្តែយើងជឿលើអ្នកផ្សេងក្រៅពីព្រះ
គ្រីស្ទ តើយើងមិនរក្សាអាកប្បកិរិយាស្រឡាញ់ច្រើនជាងពួកគេទេឬ? នៅក្នុងស្ថានភាព
បែបនេះ ពាក្យដែលត្រូវជឿលើព្រះ និងពាក្យដែលស្រឡាញ់ព្រះជាជាង គឺជាការ

ដាស់តឿនប៉ុណ្ណោះ។ ដោយសារតែពាក្យនេះគាត់ជឿនិងស្រលាញ់គាត់គឺជាការបិទបាំងសិប្បកម្មតែប៉ុណ្ណោះ។ នៅអាមេរិក យុវជនម្នាក់ឈ្មោះ Paul យុវជនម្នាក់ចង់ក្លាយជាបណ្ឌិតទស្សនវិជ្ជាតាំងពីក្មេង ហើយសិក្សាច្រើនសម្រាប់គោលបំណង។ នៅតាមផ្លូវដែលគាត់បានសិក្សា គាត់បានបម្រើក្រុមជំនុំយ៉ាងអស់ពីចិត្ត។ ទុក្ខលំបាករបស់គាត់គឺជាបញ្ហាដែលមិនមានការអធិប្បាយដ៏គួរឱ្យចាប់អារម្មណ៍នៅសម័យនោះ។ ថ្ងៃមួយសម្រាប់គាត់បានអធិស្ឋាន សំឡេងរបស់ព្រះត្រូវបានស្តាប់ក្នុងចិត្តគាត់។ វាគឺជាការបោះបង់ការក្លាយជាបណ្ឌិតនៃទស្សនវិជ្ជា។ បន្ទាប់មក គាត់បានឆ្លើយថា៖ បន្ទាប់ពីខ្ញុំក្លាយជាបណ្ឌិតទស្សនវិជ្ជា បើគាត់ប្រកាសដំណឹងល្អ តើខ្ញុំមិនលើកតម្កើងអ្នកទៀតទេ? បន្ទាប់មក គាត់គ្មានអំណរក្នុងចិត្តរហូតដល់ទីបញ្ចប់។ បន្ទាប់មកគាត់មុនពីរថ្ងៃដែលគាត់ទទួលសញ្ញាបត្រ ហើយបានជូនដំណឹងទៅសាលាហើយបានកត់សម្គាល់ថាគាត់បោះបង់សញ្ញាបត្រទៅវា។ បន្ទាប់មក គាត់បានទទួលអំណាចដ៏អស្ចារ្យ ហើយបានប្រតិបត្តិកិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់កាន់តែមានប្រសិទ្ធភាព។

3. គាត់បានរកឃើញទឹកឃ្មុំនៅក្នុងសាកសពរបស់សត្វតោ។

យើងទទួលបានអត្ថន័យខាងវិញ្ញាណនៅក្នុងព្រឹត្តិការណ៍ផងដែរ។ អ្នកជឿរបស់យើងត្រូវតែទទួលរង្វាន់ពីព្រះជាលទ្ធផលដើម្បីយកឈ្មោះអារក្ស។ Jm. លោកុប្បត្តិ 1:12 មានប្រសាសន៍ថា៖ បើមានពរហើយអ្នកណាដែលនៅជាប់នឹងការល្បងល ត្បិតកាលណាបានឈរនៅក្នុងការល្បងល នោះនឹងបានមករួមនៃជីវិត ដែលព្រះបានសន្យានឹងអស់អ្នកដែលស្រឡាញ់គាត់។ “។ ពេលយើងជួបទុក្ខលំបាកហើយក៏ជម្នះវាដោយល្អគួរទទួលបានព្រះ

គុណដ៏អស្ចារ្យ។ ២ កូរិនថូស ១:៤-៦ មានប្រសាសន៍ថា ប៉ុន្តែអ្នកណាដែលសម្រាលទុក្ខ យើងក្នុងការរងទុក្ខទាំងស្រុងរបស់យើង ដើម្បីឱ្យយើងអាចសម្រាលទុក្ខអ្នកដែលមានទុក្ខ លំបាកណាមួយ ដោយការសម្រាលទុក្ខដែលយើងខ្លួនឯងត្រូវបានសម្រាលទុក្ខពីព្រះ។ 5 ដ្បិតយើងបានរួមចំណែកជាបរិបូរក្នុងការរងទុក្ខរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដូច្នេះដោយសារព្រះគ្រីស្ទ យើងក៏រួមចំណែកក្នុងការសម្រាលទុក្ខជាបរិបូរដែរ។ ប្រសិនបើយើងមានទុក្ខលំបាក នោះ គឺជាការសម្រាលទុក្ខនិងការសង្គ្រោះរបស់អ្នក ហើយប្រសិនបើយើងទទួលបានការ សម្រាលទុក្ខ នោះគឺសម្រាប់ការសម្រាលទុក្ខរបស់អ្នក ដែលអ្នកមានពេលអ្នកស្ម័គ្រចិត្តនឹង ការរងទុក្ខដូចគ្នាដែលយើងរងទុក្ខដោយអត់ធ្មត់™។ កូរិនថូសទី ២ ៤:១០-១២ បាន និយាយថា៖ ប៉ុន្តែយកការសោយទិវង្គតរបស់ព្រះយេស៊ូវនៅក្នុងរូបកាយជានិច្ច ដើម្បីឱ្យ ជីវិតរបស់ព្រះយេស៊ូវបានសម្តែងនៅក្នុងរូបកាយរបស់យើងផងដែរ។ ដ្បិតយើងរាល់គ្នា ដែលមានជីវិតតែងតែត្រូវគេប្រគល់ឱ្យស្លាប់ដោយយល់ដល់ព្រះយេស៊ូវ ដើម្បីឱ្យព្រះជន្មនៃ ព្រះយេស៊ូវបានសម្តែងឱ្យឃើញក្នុងសាច់ឈាមរមែងស្លាប់របស់យើងដែរ។ ដូច្នេះ សេចក្តី ស្លាប់គឺជាការងារនៅក្នុងយើង ប៉ុន្តែជីវិតនៅក្នុងអ្នក™។ នៅពេលដែលយើងជឿល្មោះក្នុង ជីវិតរបស់គាត់ នោះយើងអាចប្រកាសព្រះគ្រីស្ទដោយផ្ទៃផ្ទាល់។ ជីវិតបរិសុទ្ធដើម្បីជម្នះ អំពើបាបដូចសត្វសិង្ហ ជាធម្មទេសនាដ៏មានប្រសិទ្ធភាពបំផុត។ សម្រាប់អ្នកជឿជាច្រើន មិនល្មោះអំពើបាបដូចសត្វសិង្ហ ប៉ុន្តែមិនល្មោះលើបញ្ហាតូចតាច និងអំពើបាបតិចតួចដូចសត្វ កណ្តុរទេ ពួកគេមិនបានប្រកាសដំណឹងល្អខ្ពស់ឡើយ។ មិនមានកិច្ចការរបស់ព្រះទេ។

សំសុនយកទឹកឃ្មុំពីសាកសពតោមកប្រគល់ឱ្យឪពុកម្តាយ តែគាត់មិននិយាយរឿង
សម្លាប់តោទេ។ វាជាការបន្ទាបខ្លួនរបស់គាត់។ ដោយសារព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបាន
ចាត់ចែងវាយ៉ាងមានតម្លៃ វាបានកត់ត្រាការពិតជាពីរដង។ (៦, ៩) ទោះជាក្នុងចំណោម
អ្នកជឿ អ្នកដែលមានចិត្តរាបទាបមិនប្រាប់ពីអ្វីដែលគាត់បានប្រព្រឹត្តល្អទេ តែជាទូទៅ
ដែលនិយាយទៅក្រុមគ្រួសារគាត់។ ប៉ុន្តែ សំសុន មិនបាននិយាយដូច្នេះទេ។ តួរិតគាត់
មានចិត្តរាបទាបណាស់នៅពេលនោះ ព្រះបានប្រទានព្រះគុណដល់គាត់ ហើយប្រើគាត់
យ៉ាងខ្លាំង។

ជំពូកទី 1 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. កុលសម្ព័ន្ធយូដាបានចោទប្រកាន់មេដឹកនាំនៃសង្គ្រាមដើម្បីកាន់កាប់ទឹកដីកាណាន (ខ 2) ដែលបានសម្រេចដោយការព្យាករណ៍របស់យ៉ាកុប។ (លោកុប្បត្តិ ៤៩:៨, ចោទិយកថា ៣៣:៧) ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះតែងតែត្រូវសម្រេចដោយផ្ទាល់។

2. អ្នកដែលធ្វើឱ្យរាស្ត្រដែលព្រះជាម្ចាស់បានជ្រើសរើសដោយភាពល្អនោះ ទទួលបានការកម្សាន្តដូចមនុស្សដែលបានជ្រើសរើស។ ការកម្សាន្តដែលប្រជាជន Kenites និង Lusus បានទទួលគឺដូច្នេះ។ (១៦, ២៤-២៦ និក្ខមនំ ១៣:១៣-២៧) សូមយោងទៅមថ ១០:៤១។

3. អ៊ីស្រាអែលមិនបានកាន់កាប់ដីទាំងអស់ដែលព្រះបានប្រទានឱ្យទាំងស្រុងនោះទេ។ ព្រោះវាខ្វះជំនឿរបស់ពួកគេ។ ដូចអ្នកជឿដែលមិនអើពើមរតកនៃស្ថានសួគ៌ដែលព្រះបានប្រទានមក គឺជាអ្នកមិនជឿលើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះទាំងស្រុង។ ព្រះប្រទានឱ្យយើងនូវព្រះគុណដ៏អស្ចារ្យនៃការសង្គ្រោះដោយគ្មានតម្លៃ និងបានបញ្ជាឱ្យមានការខិតខំនៃសេចក្តីជំនឿ ។ នោះគឺ នគរនៃព្រះគួរត្រូវបានកាន់កាប់ដោយអ្នកដែលចូលឈ្លានពាន (Mt 11:12) “កុំស្អកក្នុងចិត្តខ្លះខ្លះ ចូរមានចិត្តភ្ញើរក្លា ចូរបម្រើព្រះអម្ចាស់ចុះ”។ (រ៉ូម ១២: ១១)

ព្រះបានប្រទានមរតក (ស្ថានសួគ៌) នៃពរជ័យខាងវិញ្ញាណដល់អ្នកជឿ វាជារឿងសោកសៅដែលអ្នកជឿគ្មានជំនឿដើម្បីទទួលវា។

ជំពូកទី 2 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ការពិតដែលថាកូនចៅអឺរ៉ុបស្រាវអែលទាំងអស់បានស្តាប់ការស្តីបន្ទោសដ៏សុចរិតហើយ បានទទួលវាដោយដឹងចិត្តផ្អែមល្អែមនិងប្រតិបត្តិរហូតដល់ការយំត្រូវបានសម្រេចដោយ ព្រះគុណនៃព្រះ។ (១-៤) ព្រឹត្តិការណ៍ដែលបុរសមានការសោកស្តាយចំពោះអំពើបាប របស់ពួកគេ ហើយថែមទាំងស្រែកថាជាវត្ថុដ៏មានតម្លៃដែលបុរសអាចធ្វើពិធីរំលឹកជារៀង រហូត។ បទគម្ពីរបានធ្វើឱ្យពួកគេចងចាំសូម្បីតែឈ្មោះនៃទីក្រុង (បូគីម) សម្រាប់ សកម្មភាពត្រូវបានចាត់ទុកថាមានតម្លៃ (ខ៥) សូមយោងទៅលក ៦:២១។
2. ក្រុមជំនុំរបស់ព្រះគួរតែក្រោកឈរឡើងក្រោមអ្នកដឹកនាំត្រឹមត្រូវ។ (៧-១០) ពួកគេ ទៅដោយអ្នកដឹកនាំ។ ដូច្នេះ ពួកគេត្រូវបានហៅសម្រាប់ ០ ហ្វូងចៀម™ យោងទៅទំនុកដំ កើង ២៣:១-៦, ៨០:១, យន ១០:១-១២
3. ដូចជាអ្នកជឿមិនស្តាប់បង្គាប់រហូតដល់ទីបញ្ចប់ ពួកគេជួបទុក្ខលំបាក និងទុក្ខវេទនាជា ច្រើន ដោយសារការប្រៀនប្រដៅរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ (១១-១៥)

ជំពូកទី 3 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ស្តង់ដារនៃសកម្មភាពរបស់អ្នកជឿគឺជាផ្នែករបស់ព្រះ។ ពាក្យថា “នៅចំពោះព្រះភ័ក្ត្រ ព្រះអម្ចាស់។” “មានន័យថា។ (៧, ១២) ម្យ៉ាងទៀត ពួកគេគួរតែរស់នៅដោយត្រឹមត្រូវ ហើយគួរប្រតិបត្តិនៅចំពោះព្រះ ដើម្បីឃើញពួកគេដោយសម្ងាត់។ សូមមើល មថ ៦:១-១៨, រ៉ូម ២:២៨-២៩។
2. Ehuth, មនុស្សដៃឆ្វេងត្រូវបានប្រើប្រាស់ដោយព្រះជាម្ចាស់បានសង្គ្រោះអ៊ីស្រាអែល ចេញពីការគៀបសង្កត់របស់ជនជាតិម្ពរអាប៍។ (ខ ១៥) កាលព្រះប្រើអ្នកធ្វើការរបស់ ទ្រង់ ជួនកាលទ្រង់សព្វព្រះទ័យប្រើរបស់អាក្រក់ជាងអ្នកល្អនៅខាងក្រៅ។ ពេលនោះ សិរីល្អមិនត្រឡប់មកគាត់វិញទេ គឺត្រឡប់មកឯព្រះវិញ។ សូមយោងទៅ II Cor 4:7 ។ II Cor 1:27-29 មានប្រសាសន៍ថា៖ ប៉ុន្តែព្រះទ្រង់រើសយកអ្វីដែលល្ងង់នៅក្នុង លោកីយ៍នេះ ឱ្យខ្មាសអ្នកប្រាជ្ញ។ ព្រះបានជ្រើសរើសអ្វីដែលទន់ខ្សោយក្នុងលោកីយ៍នេះ ដើម្បីអាម៉ាស់ដល់អ្នកខ្លាំង។ ព្រះជាម្ចាស់បានជ្រើសរើសអ្វីដែលថោកទាប និងមើលងាយ ក្នុងលោកនេះ សូម្បីតែរបស់ដែលមិនមាន ដើម្បីនាំមកនូវអ្វីដែលមាន ដើម្បីកុំឱ្យមនុស្ស ណាអាចអួតខ្លួននៅក្នុងវត្តមានរបស់ព្រះជាម្ចាស់បាន។ “។
3. ទំនុកចិត្តរបស់ចៅក្រម អេលីហ្វីត កើតចេញពីជំនឿរបស់គាត់។ គាត់ជឿថាព្រះបាន ដេរម្លប់ទៅក្នុងកណ្តាប់ដៃរបស់អ៊ីស្រាអែល។ ដូច្នេះ គាត់បានស្រែកប្រាប់ប្រជាជនថា បំបកតាមខ្ញុំ! TM។ ហើយបន្ទាប់មកចូលទៅសមរភូមិ។ (២៧-២៨)

ជំពូកទី 4 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ទោះបីជាសត្រូវរបស់ពួកជំនុំខ្លាំងយ៉ាងណា (2-3 ក) ការអធិស្ឋានដែលក្រុមជំនុំបានស្រែកក្នុងចិត្តតែមួយ ទទួលបានចម្លើយពីព្រះដើម្បីកម្ចាត់សត្រូវ។ (៣ ខ-៧) យោងទៅម៉ាថាយ ១៨:១៩, សូភាសិត ២១:៣១ បានមានប្រសាសន៍ថា ប៉ិសេស្ត្រូបានគេរៀបចំសម្រាប់ថ្ងៃច្បាំង ប៉ុន្តែជ័យជម្នះជារបស់ព្រះអម្ចាស់™។
2. បុគ្គលនៃសេចក្តីជំនឿ ព្រះទ្រង់គង់នៅជាមួយទ្រង់ ផ្តល់សេចក្តីសុខដល់មនុស្ស ហើយក៏ផ្តល់ក្តីសង្ឃឹមក្នុងថ្ងៃដ៏អន្តរៈសារផងដែរ។ (៦-៧) សាវកប៉ុលបានជួបនឹងគ្រោះថ្នាក់ដ៏អាក្រក់នៅសមុទ្រមេឌីទែរ៉ាណេ។ បន្ទាប់មក មនុស្សទាំង ២៧៦ នាក់នៅក្នុងសំពៅត្រូវបានទម្លាក់ចុះដោយការខកចិត្តដែលប៉ុលបានស្តាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះបានផ្តល់សន្តិភាព និងក្តីសង្ឃឹមដល់ពួកគេ។ (កិច្ចការ ២៧:២៣-២៥, ៣៣-៣៧)
3. ដូចជាស៊ីសរ៉ា មេទ័ពកាណានដែលគ្រប់គ្រងកងទ័ពជាច្រើនក៏ត្រូវបានភ្ជាប់ជាមួយអ៊ីស្រាអែលដោយព្រះ (ខ 14) គាត់ត្រូវបានគេទម្លាក់ចុះទៅកន្លែងអង្គុយដែលមិនត្រូវបានការពារ។ 1) គាត់បានក្លាយជាទាហានដែលនៅសល់ (15, 17); នៅក្នុងការដេករបស់គាត់គាត់ត្រូវបានគេសម្លាប់ (20-21) 2) គាត់ត្រូវបានសម្លាប់ដោយដែរបស់ស្រ្តីទន់ខ្សោយ។ (ខ២១) ថាមពលនិងអំណាចជារបស់តែព្រះយេស៊ូវប៉ុណ្ណោះ។ (ទំនុកតម្កើង ៦២:១១) គឺ ៤០:១៧ បានចែងថា៖ បំគ្រប់ទាំងសាសន៍គឺដូចជាគ្មានអ្វីនៅពីមុខទ្រង់ ហើយគេចាត់ទុកថាគិតជាងអ្វីទាំងអស់និងភាពទទេ™។

ជំពូកទី 5 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. បទពិសោធន៍នៃក្រុមជំនុំចំពោះកិច្ចការរបស់ព្រះ មិនមែនគ្រាន់តែជាគួរលេខមួយ ប៉ុណ្ណោះទេ។ ដូចជាផែនដីត្រូវបានរង្គោះរង្គើ មានថ្ងៃដើម្បីយល់ពីការរស់នៅរបស់គាត់ (4-5) ហើយជាថ្ងៃដែលការមាក់ងាយក៏ត្រូវបានបិទបាំងផងដែរ។ (ខ៦) ក្នុងករណីនេះ អ្នកជឿមិនបានបើកសម្តែង ហើយមិនគួរសង្ស័យថាព្រះមានព្រះជន្មរស់ទេ។ ថ្ងៃនេះជា ពេលដែលត្រូវសាកល្បងនូវអ្វីដែលអ្នកជឿកាន់តាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ ពួកគេ មិនគួរបាត់បង់ព្រះគុណដើម្បីទទួលនៅពេលភ្លឺក្នុងពេលងងឹតឡើយ។

2. បុរសថ្វាយខ្លួនចំពោះព្រះ គួរលះបង់ព្រះដោយរីករាយ។ (២, ៩) មូលហេតុគឺ ១) ដោយសារជីវិតរបស់យើងត្រូវបានប្រទានដោយព្រះ វាគឺជាធម្មជាតិដែលថ្វាយរាងដល់ព្រះ ២) ដោយសារយើងលះបង់ខ្លួនយើងដើម្បីទ្រង់ ទើបទ្រង់ការពារវា។ ៣) ហើយដោយ សារទ្រង់ញែកបុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់យើងជាបរិសុទ្ធ។

3. មុនពេលព្រឹត្តិការណ៍នៃវិវរណៈរបស់ព្រះដើម្បីជួយសង្គ្រោះមនុស្សជាតិ អ្នកជឿត្រូវ ភ្ញាក់ដឹងខ្លួន និងសរសើរយ៉ាងពិតប្រាកដ។ (ខ១២)

ដោយសារសកម្មភាពនៃវិវរណៈរបស់ព្រះដាស់សកម្មភាពរបស់យើង។ ព្រលឹងដែលមិន ត្រូវភ្ញាក់ដឹងខ្លួនមិនដឹងថាព្រះមានជីវិត។ ប៉ុន្តែអ្នកដែលព្រលឹងរបស់គាត់ត្រូវបានដាស់ ដោយវិវរណៈ និងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ យល់ពីអ្វីដែលព្រះប្រតិបត្តិដោយស្មោះ ហើយគាត់

ដឹងក្នុងកម្រិតដើម្បីមានអារម្មណ៍ចាប់អារម្មណ៍ និងសរសើរការរស់នៅរបស់គាត់។ (ទំនុក
ដំកើង ១៧:១៥)

4. អ្នកជឿគួរតែក្រោកឈរនៅខាងព្រះជាម្ចាស់ ហើយព្យួរជីវិតរបស់គាត់ទៅនឹងកិច្ចការ
របស់ព្រះជាម្ចាស់ ហើយគួរតែតស៊ូ និងលះបង់ការប្រឹងប្រែងរបស់គាត់។

ក្នុងចំណោមប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល បុរសដែលមិនត្រូវចូលរួមក្នុងសង្គ្រាមកាណានត្រូវប
ណ្តាសា។ (ខ២៣)។ ព្យាករិយេអេមាបានស្រែកឡើងថា៖ ឯអ្នកណាដែលធ្វើកិច្ចការ
របស់ព្រះអម្ចាស់ដោយស្ងួតបូត អ្នកនោះត្រូវបណ្តាសា ហើយអ្នកណាដែលរក្សាដាវរបស់
ខ្លួនមិនឱ្យបង្ហូរឈាម អ្នកនោះត្រូវបណ្តាសា។ “។ (យេអេមា ៤៨:១០)

ជំពូកទី 6 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. គឺមានបានចាប់ផ្តើមដោយបន្ទាបខ្លួន (ខទី 15) អ្នកធ្វើការដ៏ស្មោះត្រង់ដែលព្រះបានប្រើមិនមែនជាបុរសដែលមានចិត្តក្រអឺតក្រទមដើម្បីដេញតាមដងចិត្តកិត្តិយសនោះទេ។ ព្រះបានបោះចោលមនុស្សក្រអឺតក្រទម។ (យ. ៤:៦) បុរសនោះតែងតែមិនអាចប្រតិបត្តិកិច្ចការរបស់ព្រះដោយអំណាចរបស់គាត់។ មានតែរយៈពេលដែលព្រះនៅជាមួយគាត់ គាត់មានគុណវុឌ្ឍិនៃកម្មករដែលព្រះប្រើ។ ដូច្នេះ អ្វីដែលគាត់តែងតែរស់នៅក្នុងចិត្តរាបទាបគឺអាកប្បកិរិយាទៀងត្រង់។

2. "បង្ហាញខ្ញុំនូវទីសំគាល់ថាវាគឺជាអ្នកដែលនិយាយជាមួយខ្ញុំ" ។ (ខ ១៧ ខ) វាជាការត្រឹមត្រូវក្នុងការស្នើសុំភស្តុតាងទៅកាន់ព្រះ ដើម្បីឱ្យអ្នកជឿអាចយល់ច្បាស់អំពីបទពិសោធន៍របស់គាត់។ ចេញពីព្រះជាម្ចាស់ កាលណាគាត់យល់ច្បាស់ហើយ គាត់ត្រូវតែជឿលើព្រះអម្ចាស់កាន់តែប្រសើរ។ សូមមើល យ៉ូហានទី១ ៤:១។ មានតែអ្នកដែលសុំភស្តុតាងបែបនេះទេ គឺជាអ្នកដាស់ស្មារតីឱ្យដើរតាមព្រះអម្ចាស់។ បុគ្គលដែលមិនមានចំណង់ក្នុងការយល់ឃើញនូវសេចក្តីពិត មិនខ្វល់ខ្វាយនឹងការពិតខាងវិញ្ញាណឡើយ។

3. អាសនៈ ប៉ាស្ទ័រនៃព្រះយេស៊ូវ™ () (ខទី ២៤) នាំមកនូវសន្តិភាពរវាងមនុស្ស និងព្រះ។ នៅក្នុងពាក្យផ្សេងទៀតវាគឺជាប្រភេទនៃព្រះគ្រីស្ទ។ ព្រះគ្រីស្ទបានក្លាយជាដង្វាយសន្តិភាព ដើម្បីផ្តល់សន្តិភាពខាងវិញ្ញាណ។ សូមមើល កូរិនថូសទី២ ៥:១៩-២១។ អេភេសូរ 2:13-18 មានប្រសាសន៍ថា ប៉ុន្តែឥឡូវនេះ ក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ អ្នករាល់គ្នាដែល

នៅឆ្ងាយពីដើមបានមកជិតដោយព្រះលោហិតនៃព្រះគ្រីស្ទ។ ដ្បិតព្រះអង្គទ្រង់ផ្តល់ គឺជាសន្តិភាពរបស់យើង ដែលបានបង្កើតយើងទាំងពីរជាតែមួយ ហើយបានបំបែកនៅក្នុងសាច់ឈាមទ្រង់ នូវជញ្ជាំងនៃអវិភាព ដោយលុបបំបាត់ចោលនូវត្រីតូវីនីយ ដែលចែងក្នុងពិធីបរិសុទ្ធ ដើម្បីទ្រង់អាចបង្កើតមនុស្សថ្មីម្នាក់ជំនួសអ្នកទាំងពីរ ដូច្នេះ ធ្វើឱ្យមានសន្តិភាព ហើយអាចនឹងផ្សះផ្សាយើងទាំងពីរជាមួយព្រះក្នុងរូបកាយតែមួយតាមរយៈឈើឆ្កាង ដោយហេតុនេះបានសម្លាប់អវិភាព។ ព្រះអង្គយាងមក ហើយប្រកាសសេចក្តីសុខសាន្តដល់អ្នករាល់គ្នាដែលនៅឆ្ងាយ និងសេចក្តីសុខសាន្តដល់អ្នកដែលនៅជិត។ ដ្បិតយើងទាំងពីរមានវិញ្ញាណតែមួយចូលទៅឯព្រះវរបិតាតាមរយៈទ្រង់™។

4. តើនរណាអាចយកឈ្នះដើម្បីប្រយុទ្ធដើម្បីរូបព្រះ? គាត់ត្រូវបន្តកាន់តាមពាក្យសម្តីរបស់គាត់ ដោយជឿលើព្រះយេស៊ូវ។ គឺមានជាមនុស្សបែបនេះ។ ១) គាត់បានបំផ្លាញអាសនៈរបស់ព្រះយេស៊ូវ ដោយសារព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ (25-27) ទោះបីជាគាត់ខ្លាចការបៀតបៀនមនុស្សក៏ដោយ គាត់មិនបានឈប់ធ្វើតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ហើយប្រតិបត្តិវាឡើយ។ (ខ ២២) វាមានតម្លៃណាស់ដែលអ្នកជឿរក្សាការពិតអស់ពីចិត្ត។ 2) គាត់ត្រូវបានពួកខ្មាំងសត្រូវប្រព្រឹត្ត (28-30) បន្ទាប់ពីគេមានវាយកម្ទេចអាសនៈរូបព្រះដែលគាត់ត្រូវបានគេប្រព្រឹត្តក្នុងជីវិតគាត់។ (ខ៣០) ការគំរាមកំហែងបែបនេះគួរតែផ្តល់ការឈឺចាប់ដល់ចិត្តគាត់។ នេះក៏ជាទុក្ខសម្រាប់សេចក្តីសុចរិតដែរ។ អ្នកណាដែលត្រូវរងទុក្ខសម្រាប់ព្រះអម្ចាស់ ទទួលការបង្អាតបង្រៀននៃសេចក្តីជំនឿ ដោយអំណាចនៃព្រះគុណខាងវិញ្ញាណ ហើយគាត់គួរតែក្លាយជាមនុស្សក្លាហាន។ (ពេត្រូសទី១ ៤:១៤) ទោះ

ជាគេខានខ្លាចការបៀតបៀនដំបូងឡើយ គាត់បានបំផ្លាញអាសនៈរបស់ព្រះបាល ប៉ុន្តែនៅ
ទីបំផុតគាត់មានចិត្តក្លាហាន ពេញមួយជីវិតរបស់គាត់ គាត់បានបង្ហាញឈ្មោះ ឈ្មោះដែល
ត្រូវតតាំងនឹងព្រះបាល™ (យេរូបបាល) ហើយបានដើរជាសាធារណៈ។ (ខ ៣២)

ជំពូកទី 7 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. យោងតាមការដឹកនាំរបស់ព្រះក្នុងចំណោមមនុស្ស 32000 នាក់ 300 នាក់ គ្រាប់ រំកិលរបស់គឺមានបានជ្រើសរើសយ៉ាងគ្នាញ់ (2-8) បានយកឈ្នះក្នុងសង្គ្រាមមេធាវីយ៉ាង ខ្លាំង។ (19-23) នៅពេលដែលក្រុមជំនុំនៃព្រះក្លាយជាក្រុមដើម្បីបម្រើព្រះដោយស្មោះ នោះមនុស្សតូចៗគួរតែគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់បេសកកម្មរបស់គាត់។
2. ព្រះស្តាប់ដែលមនុស្សក្រអឺតក្រទម "ដែររបស់ខ្ញុំបានសង្គ្រោះខ្ញុំ។ ឯ (ខ ២ ខ) កាលដែល សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើងត្រូវបានចាក់ឫសដោយគំនិតថា ព្រះមាននៅក្នុងយើងយ៉ាង ជ្រាលជ្រៅ (បប ៧:១០) យើង ១) មិនត្រូវបានគេបញ្ឆោតដោយខ្លួនយើង ហើយក្លាយជា មនុស្សមានប្រាជ្ញាដើម្បីដឹងការពិតដោយស្មោះ។ ២) គាត់មិនជឿលើខ្លួនយើងដូចអ័ព្វ (Jm. 4:14) ប៉ុន្តែគាត់ជឿលើព្រះតែមួយគត់ គាត់មិនបានបរាជ័យជារៀងរហូត។ ៣) គាត់ រស់នៅដោយចិត្តដឹងគុណជានិច្ច។ អ្នកដែលគិតដល់ព្រះតែងតែទទួលព្រះគុណពីព្រះជា និច្ច។ ហើយ 4) ដូចដែលយើងមិនគិតថា "ដែររបស់ខ្ញុំមិនជួយសង្គ្រោះខ្ញុំទេ" គាត់ត្រូវបាន ទម្លាក់ចូលទៅក្នុងអំពើបាបដែលត្រូវបានគេប្រមាថ។ គំនិតដៃខ្ញុំជួយខ្ញុំ™ គឺគ្រោះថ្នាក់ សម្រាប់គាត់ផ្ទាល់ជាព្រះ។ យើងមិនគួរមានគំនិតបែបនេះនៅក្នុងមនសិការរបស់យើង ទេ។ តើយើងអាចមានអំពើបាបដ៏ធំនៅក្នុងចិត្តដោយរបៀបណា?
3. ជំនឿល្អៗ។ (១៣-១៥)

ជំនឿដែលគេមានយកឈ្នះលើទាហានមេមានមិនកើតចេញពីគេមានខ្លួនឯងទេ ប៉ុន្តែត្រូវ
បានផ្តល់ឱ្យដោយការបើកសម្តែងរបស់ ហ្គោ (សុបិនដែលត្រូវប្រគល់ឱ្យយោធាមេមាន)
(១៣-១៤) យោង ៦:៣៦-៤០។ ដោយសារជំនឿតែងតែចេញពីព្រះ ហើយយកផ្ទៃខាង
ក្រោយនៃព្រះ នោះវាមានអំណាចដើម្បីយកឈ្នះលើពិភពលោកទាំងអស់។ ១ យ៉ូហ័ន ៥:៤
។ ដោយសារជំនឿវាជាអព្វកហេតុនៃអព្វកហេតុដែលទទួលបាននោះគឺគាត់បានក្លាយជា
អ្នកទទួលយកព្រះ។ ជំនឿរបស់អ្នកជឿគឺគ្រាន់តែជាការប្រតិបត្តិនៃចិត្តរបស់គាត់, ពាក់ក
ណ្តាលខ្លួនឯងក៏អាចរលត់ដូចជាចង្អៀងនៅក្នុងខ្យល់។ ចិត្តតែងតែផ្លាស់ប្តូរ។

ជំពូកទី 8 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ការបន្ទាបខ្លួនដែលប្រព្រឹត្តចំពោះអ្នកដទៃល្អជាងខ្ញុំ (ភីលីព 2:3) ត្រូវតែជាផ្លូវនៃជ័យជំនះ។ លោកគេខានបានវាយតម្លៃលទ្ធផលនៃសង្គ្រាមរបស់អេប្រាអ៊ីមល្អជាងរបស់គាត់។

(2-3) ប្រជាជនអេប្រាអ៊ីមដើម្បីស្តាប់ពាក្យនេះរបស់គេខានបានបញ្ឈប់សកម្មភាពផ្ទុយនឹងគាត់ ហើយបានត្រឡប់មកវិញ (ចុងបញ្ចប់នៃខទី 3) គេខានបានយកក្នុងផ្នែកនេះ។ ការបន្ទាបខ្លួនគឺជាការនាំមុខនៃកិត្តិយស។ (សុភាសិត ១៥:៣៣)

2. វាគ្រោះថ្នាក់ណាស់ដែលអ្នកណាមើលងាយបុរសដែលព្រះប្រើ ហើយចំអកគាត់។ ប្រជាជនរបស់ Succoth និងប្រជាជន Bunuel ត្រូវបានផ្ដន្ទាទោសយ៉ាងខ្លាំងជាលទ្ធផលដែលចំអកបុរសដែលព្រះបានប្រើ។ (១៦-១៧) ពីព្រោះការមើលងាយមនុស្សនៃព្រះ គឺស្រដៀងនឹងការមើលងាយកិច្ចការរបស់ព្រះ។

II ស្ដេច 2:23-24 ។ ជំនឿរបស់គេខានដើម្បីយកក្នុងសង្គ្រាមរបស់មេខាន ហើយត្រឡប់មកវិញត្រូវបានខូចជាខ្លាំងនៅពេលក្រោយ។ (24-32) ក្នុងចំណោមអ្នកដឹកនាំមនុស្សជាច្រើនមិនបានបញ្ចប់យ៉ាងស្រស់ស្អាតនៅចុងបញ្ចប់របស់គាត់ទេ។ មូលហេតុគឺដូចជាធ្វើតាម។ ១) ដោយសារតែបុរសជាបន្តបន្ទាប់ ពួកគេមានចរិតក្រអឺតក្រទម។ ភាពក្រអឺតក្រទមគឺជាអ្នកដឹកនាំនៃការបំផ្លាញ។ (សុភាសិត ១៦:១៨) ២) ពេលដែលបុរសជួបនឹងបញ្ហា គាត់បានបង្កើតគុណធម៌ដើម្បីរក្សាជំនឿ ក្រោយពីគាត់បានឆ្លងកាត់

បញ្ហា គាត់ចាប់ផ្ដើមសប្បាយ។ បុរសដែលចូលចិត្តការសប្បាយ ប្រៀបដូចជាមនុស្សរស់
ប៉ុន្តែពិតជាស្លាប់មែន។ (ផឹមទី១ ៥:៦)។

ជំពូកទី ១ សេចក្តីអធិប្បាយ

1. សេចក្តីចម្រើន ដើម្បីរាប់បញ្ចូលនូវបាបកម្ម ត្រូវតែជាបួសគល់នៃសេចក្តីវេទនា។ កូនជាច្រើនដែលគេខានយកប្រពន្ធជាច្រើននាក់ ហើយបានត្រូវសម្លាប់ម្តង។ (ខ៥) កិច្ចការដែលមិនទាក់ទងនឹងជំនឿ គឺជាជោគជ័យដ៏អស្ចារ្យ។ ទីបំផុត វាគួរតែត្រូវបានបញ្ចប់ដោយឥតប្រយោជន៍។ សូមមើល អេក ១:២-៣, ២:១-២។

2. គោលបំណងដែលមនុស្សមានជីវិតគឺបង្កើតផលសម្រាប់ព្រះ និងមនុស្ស។ (8-13)

ផលផ្នែកជាសេចក្តីជំនឿដើម្បីផ្តាច់ព្រះហឫទ័យព្រះជាម្ចាស់ (ហេព្រើរ ១១:៦ កូរិនថូស ១១:៣១) និងជាកិច្ចការនៃសេចក្តីសង្គ្រោះដើម្បីផ្តាច់ចិត្តមនុស្ស។ (១កូរិនថូស ១០:៣២-៣៣) សូមយោងទៅសាស្តា ១២:១៣។ អ្នកណាមិនត្រូវចាកចេញពីគោលបំណងនេះ ហើយមិនគួរអង្រួនអ្នកដទៃដោយកិត្តិយស និងអំណាច។ ពាក្យភាសាហេព្រើរនៃបញ្ជី™()មានន័យថាអណ្តែតឡើង។ មានន័យថា គ្រប់គ្រងលើអ្នកដទៃ លើអ្នកដទៃក្នុងពេលតែមួយ ឥរិយាបថ មានន័យថា ភាពព្រងើយកន្តើយ និងអសន្តិសុខ? មនុស្សពិតសម្រាប់ព្រះ និងមនុស្សប្រៀបបាននឹងដើមអូលីវ ដើមឧទុម្ពរ និងដើមទំពាំងបាយជូរ។ ការប្រើដើមឈើទាំងនេះមិនដាក់ពាក្យ តែដាក់ផ្ទៃ។ ឈើត្រូវបូជាដើម្បីផលផ្នែក ហើយគ្មានប្រយោជន៍អ្វីដែលមនុស្សបង្កើតផលសម្រាប់ព្រះ ហើយមនុស្សបូជាដូចខ្លួនឯងក៏បាត់ទៅវិញ។

3. ការងារដែលបុរសមិនបង្ហាញភាពសុចរិតរបស់ខ្លួននៅខាងមុខ ហើយគាត់សម្រេចបាន ត្រូវតែសុចរិតចំពោះគាត់តែប៉ុណ្ណោះ។ (១៦, ១៩-២០) ការដែលអប៊ីម៉ាឡេកក្លាយជាស្តេច មិនមែនដោយវិធីស្មោះត្រង់ទេ ហើយក៏ដោយវិធីសុចរិតដែរ។ (១-៦) ការបញ្ឆោត និង ទុច្ចរិត គឺជាវិធីសាស្ត្ររបស់អារក្សតាំងពីដើមដំបូងមក។ អេវ៉ាបានធ្វើតាមវិធីរបស់អារក្ស (លោកុប្បត្តិ ៣:៤-៦) ហើយគាត់បានប្រតិបត្តិអំពើទុច្ចរិតដើម្បីបំបែកវិធីរបស់ព្រះ។ (លោកុប្បត្តិ ៣:៦ ខ)

ជំពូកទី 10 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. នៅពេលដែលមនុស្សរបស់ព្រះជាម្ចាស់ប្រព្រឹត្តអំពើបាប ព្រះជាម្ចាស់ដាក់ទោសពួកគេ ហើយបន្ទាប់មកមានពេលធ្វើទុក្ខដល់ពួកគេ ដោយលើកមនុស្សក្នុងស្ថានភាពរបស់ពួកគេ តាមរយៈការអនុញ្ញាតពីព្រះជាម្ចាស់។ នៅពេលអ៊ីស្រាអែលប្រព្រឹត្តអំពើបាប ពួកគេត្រូវ កុលសម្ព័ន្ធភីលីស្ទីនជិះជាន់ ហើយកុលសម្ព័ន្ធអាំមួនបានរស់នៅក្បែរអ្នកជិតខាង។ (៦-៩) មូលហេតុដែលព្រះប្រៀនប្រដៅយ៉ាងខ្លាំងឱ្យស្រឡាញ់ពួកគេ។ ទ្រង់ប្រដៅមនុស្សឱ្យស្រឡាញ់។ សូមមើល ហេព្រើរ ១២:៥-១៣។

2. នៅពេលដែលយើងចង់ចាំព្រះគុណដែលព្រះជាម្ចាស់សង្គ្រោះ (11-13) ជាទូទៅ យើង មិនអាចប្រព្រឹត្តអំពើបាបម្តងទៀតបានទេ។ ដោយសារយើងគិតថា បទពិសោធន៍នៃសេចក្តីសង្គ្រោះ ដើម្បីទទួលបានដោយព្រះ 1) ដោយសារតែការពិតដែលត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរចូល ទៅក្នុងពន្លឺពីភាពងងឹត ចូលទៅក្នុងជីវិតពីសេចក្តីស្លាប់ មានការចាប់អារម្មណ៍នៅក្នុងយើង។ ២) ព្រោះយើងគ្មានចិត្តត្រូវធ្លាក់ទៅក្នុងភាពងងឹត និងសេចក្តីស្លាប់ម្តងទៀត។

3. ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលប្រព្រឹត្តអំពើបាបម្តងហើយម្តងទៀត បោះចោលអំពើបាប ហើយ ស្វែងរកសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ព្រះ។ ព្រះបានប្រទានសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់ដល់ពួក គេ។ (15-16) ប្រសិនបើមនុស្សមានបាបណាមួយប្រែចិត្តពីអំពើបាបរបស់ពួកគេដោយ ស្មោះម្តងទៀត នោះទ្រង់បានអត់ទោសសូម្បីតែច្រើនដងម្តងហើយម្តងទៀត។ (លុះត្រាតែ គាត់ប្រែចិត្តដោយស្មោះត្រង់ ហើយត្រូវបានលើកលែងទោស នោះគាត់អាចទទួលបានទុក្ខ

វេទនាដែលនឹងមកដោយប្រាក់ឈ្នួលនៃអំពើបាប។) សូមមើល Is 1:18, II Sam
12:13-14 ។

ជំពូកទី 11 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. យ៉ាផេតត្រូវបានបងប្អូនមើលងាយ ហើយគាត់រស់នៅក្នុងទុក្ខវេទនា។ (១-៣) ប៉ុន្តែ ព្រះបានតាំងគាត់ជាអ្នករំដោះអ៊ីស្រាអែល។ ព្រះទ្រង់មានបន្ទូលថា “ទ្រង់ប្រោសមនុស្សក្រឡើងពីផ្ទៃដី” ។ (១សាំ. ២:៨ ក) សូមមើល ១កូរិនថូស ១:២៧-២៩។
2. យ៉ាផេតជឿថា សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលកើតចេញពីព្រះតែមួយគត់។ គាត់បាននិយាយថា៖ ប៉ុន្តែអម្ចាស់ប្រទានពួកគេមកខ្ញុំ ខ្ញុំនឹងធ្វើជាក្បាលអ្នក™។ (ខ ៩ ខ) ក្នុងនាមជាមនុស្សម្នាក់ល្អ យើងគួរតែជឿលើវា។ (ខ ៩ ខ) Jm. 4:15 មានប្រសាសន៍ថា : “ជំនួសមកវិញអ្នកគួរតែនិយាយថា: “ប្រសិនបើព្រះអម្ចាស់សព្វព្រះទ័យ, យើងនឹងរស់នៅនិងធ្វើការនេះឬការនោះទេ។

ជំពូកទី 12 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ជនជាតិអេប្រាអ៊ឹមបានច្រណែននឹងជ័យជម្នះរបស់យ៉េបថា (ក្នុងសង្គ្រាមជាមួយ កុលសម្ព័ន្ធអាំម៉ូន) ហើយបានតវ៉ាដោយពាក្យបណ្តឹងរបស់ពួកគេ។ (១-៣) ពួកគេបាន ចាប់ផ្តើមច្បាំងនឹងយ៉េបថាដោយគ្មានហេតុផល ហើយនិយាយថា៖ បំយើងនឹងដុតផ្ទះអ្នក រាល់គ្នាដោយភ្លើង™។ (ខ ១ ខ) ពួកគេបានបរាជ័យក្នុងការប្រយុទ្ធគ្នា។ (ខ៦) ដូចគ្នាដែរ អ្នកដែលចូលចិត្តច្បាំងយ៉ាងនេះ ហើយចូលក្នុងការប្រយុទ្ធយ៉ាងឆាប់រហ័ស គួរតែត្រូវបរា ជ័យ។ សូភាសិត 25:8 មានប្រសាសន៍ថា៖ បំប្រែប្រាបនាំគ្នាទៅតុលាការអីនៅទីបំផុត ពេលអ្នកជិតខាងធ្វើឲ្យអ្នកត្រូវអាម៉ាស់?

2. បន្ទាប់ពីអ្នកចម្បាំង យ៉េបថា ដើម្បីជួយអ៊ីស្រាអែលឲ្យរួចពីកណ្តាប់ដៃនៃកុលសម្ព័ន្ធអាំ ម៉ូន ត្រូវបានស្តាប់។ ចៅក្រមដែលគ្រប់គ្រងលើជនជាតិអ៊ីស្រាអែលមិនមានគុណសម្បត្តិ អ្វីឡើយ លើកលែងតែពួកគេបង្កើតបានកូនច្រើន។ ពួកគេគឺ Ibzan, Elon, និង Abdon ជាដើម។ (8-15) សម្រាប់ថ្ងៃរបស់ពួកគេមានសន្តិភាពណាស់ ពួកគេមិនបានសម្រេចនូវ គុណសម្បត្តិពិសេសដូចអ្នកដឹកនាំទេ ផ្ទុយទៅវិញពួកគេហាក់ដូចជារស់នៅដោយព្រងើយ កន្តើយ។ ដូចយើងឃើញហើយ បុរសនោះទទួលផលសុចរិតនៅពេលមានទុក្ខលំបាក ជាងពេលដែលមានសន្តិភាព។ សូមមើលទំនុកដំកើង ១១៩:៦៧, ៧១។

ជំពូកទី 13 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ព្រះបានបង្កើតកិច្ចការនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់អ៊ីស្រាអែលដោយអំណាចអបិយជំនឿស្ទើរតែរហូតដល់ចំណុចទស្សនៈនេះ។
2. ក្នុងនាមជាគ្រូគង្វាលនៃក្រុមជំនុំលះបង់ខ្លួនឯងចំពោះព្រះ គាត់បានទទួលអំណាចនៃព្រះ ហើយពួកគេក្លាយជាកម្មករដែលទ្រង់ប្រើ។
3. អ្នកដឹកនាំជីវិតជំនឿអ្នកដទៃត្រូវមានអ្នកធានានូវសេចក្តីពិត។ ភរិយារបស់ម៉ាណូអាបានដោះស្រាយទុក្ខលំបាករបស់ស្វាមីដោយមេរៀននៃសេចក្តីពិត។ (២២-២៣) នោះគឺនាងបានអះអាងថា ១) ព្រះដែលទទួលតង្វាយដុត និងតង្វាយម្សៅ មិនគួរសម្លាប់គាត់ឡើយ។ គោលបំណងដែលព្រះបានប្រទានប្រព័ន្ធនៃការថ្វាយគឺដើម្បីសង្គ្រោះមនុស្សជាតិ។ ២) ព្រះដែលប្រកាសដំណឹងល្អនៃស្ថានសួគ៌បានមានបន្ទូលថា អ្នកដែលថ្វាយវាមិនត្រូវបានគេសម្លាប់ឡើយ។ គោលបំណងដែលព្រះបានប្រទានវិវរណៈដល់ប្រជាជនគឺដើម្បីប្រទានពរដល់ពួកគេ។ ការធានាការពិតជានិច្ច គឺជាគុណវុឌ្ឍិរបស់អ្នកដឹកនាំ។

ជំពូកទី 14 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. សាំសុនគឺជាមនុស្សធ្ងន់ - មាត់សំខាន់និងរក្សានៅលើអណ្តូងសម្ងាត់។ (ខ ៦ ខ, ៩ ខ)
ប៉ុន្តែ គាត់មិនបានយកឈ្មោះការទាមទារដ៏គួរឱ្យស្រឡាញ់របស់ស្ត្រីជាទីស្រឡាញ់របស់គាត់
ហើយបានបង្ហាញអាទិកំបាំងដល់នាងទេ។ (១៧, ១៦:១៥-១៧) ។ ទោះបីជាគាត់ជាអ្នក
ចម្បាំង ប៉ុន្តែគាត់ត្រូវបានចាញ់ដោយស្ត្រី។
2. អ្នកដែលទទួលអំណាចនៃព្រះអាចយកឈ្មោះអ្នកខ្លាំងដូចជាសត្វសិង្ហ។ (ខ៦) មនុស្សទន់
ខ្សោយមិនចាំបាច់មានការព្រួយបារម្ភចំពោះចំណុចខ្សោយរបស់ខ្លួនឡើយ។ វាគឺជាប្រាជ្ញា
ក្នុងការចូលទៅជិតព្រះ ហើយអធិស្ឋានដល់ទ្រង់។ ព្រះជាម្ចាស់បង្កើត បំបែកព្រះជាម្ចាស់
ជ្រើសរើសអ្វីដែលល្អក្នុងលោកនេះ ដើម្បីធ្វើអោយអ្នកប្រាជ្ញខ្មាស។ ព្រះបានជ្រើសរើស
អ្វីដែលទន់ខ្សោយក្នុងលោកិយនេះ ដើម្បីអាម៉ាស់ដល់អ្នកខ្លាំង។ “។ (១កូរិនថូស ១:២៧)
សូមមើល លូកា ១១:៩-១៣។
3. សាំសុនបានរកឃើញសិរីសក់ទឹកឃ្មុំក្នុងសាកសពស្លូត ដែលគាត់បានសម្លាប់។ (ខ៨)
អាហារខាងវិញ្ញាណដែលអ្នកជឿអាចបរិភោគមិនអាចចេញពីអាវក្សបានទេ។ ប៉ុន្តែនៅ
កន្លែងដើម្បីយកឈ្មោះដោយការប្រយុទ្ធជាមួយអាវក្សគាត់ត្រូវតែត្រូវបានផ្គត់ផ្គង់ថាមពល
ខាងវិញ្ញាណ។ (ម៉ាថាយ ៤:១០-១១ ១ពេត្រូស ៥:៨-១០)
4. សាំសុនបានសម្លាប់សត្វតោដោយអំណាចខាងវិញ្ញាណរបស់ព្រះ។ ហើយបន្ទាប់ពីមួយ
រយៈក្រោយមកគាត់បានរកឃើញសំបុកឃ្មុំនៅក្នុងសាកសពស្លូត (6-7) បទពិសោធន៍គឺ

អតិបរមាសម្រាប់អ្នកដទៃ។ ដូចដែលយើងឃើញការពិតនេះ អ្វីដែលយើងអាចយល់បាន គឺការពិតដែលថាអ្នកជឿគួរតែពិសោធជាមួយអ្នកដទៃដោយផ្ទាល់។ បទពិសោធរបស់អ្នក នេះគឺខុសគ្នាទៅនឹងបទពិសោធរបស់អ្នកផ្សេងទៀតប្រៀបធៀប។ មុននឹងលោកប្រកាស អ្នកផ្សេងទៀតមិនអាចដឹងខ្លឹមសារលម្អិតបានទេ។ វាដូចជាអតិបរិមាសរបស់ព្រះ។

ជំពូកទី 15 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. សំសុនមិនបានដាក់ទោសមនុស្សបះបោរឱ្យបះបោរខ្លួនឯងទេ ប៉ុន្តែគាត់បានខឹងនឹង កុលសម្ព័ន្ធក៏លីស្ទីនធ្វើជាសត្រូវរបស់សហគមន៍កុលសម្ព័ន្ធអ៊ីស្រាអែល។ (១-៥) ដូចជា ទេវតាពិតរបស់ព្រះយេស៊ូវត្រូវបានវាយប្រហារដោយអយុត្តិធម៌ដោយផ្ទាល់ គាត់មិនបាន សងសឹកផ្ទាល់ខ្លួន ហើយបានប្រយុទ្ធជាមួយអារក្សក្នុងផ្ទៃខាងក្រោយរបស់វានោះទេ។ នេះជាគោលការណ៍នៃសកម្មភាពដែលគាត់លើកយកបញ្ហាអយុត្តិធម៌។ សាវកប៉ុលបាន និយាយថា បំផ្លិតយើងមិនតយុទ្ធនឹងសាច់ឈាមទេ គឺទាស់នឹងពួកអ្នកគ្រប់គ្រង ទាស់នឹង អាជ្ញាធរ ទាស់នឹងអំណាចលោហធាតុ ដែលគ្របលើភាពងងឹតនាពេលបច្ចុប្បន្ននេះ ប្រឆាំងនឹងកម្លាំងខាងវិញ្ញាណនៃអំពើអាក្រក់នៅស្ថានសួគ៌™ (អេភេសូរ ៦:១២)។)

2. សំសុនមិនបានធ្វើបាបជនជាតិយូដាដែលបានផ្ទេរខ្លួនចូលទៅក្នុងកុលសម្ព័ន្ធក៏លីស្ទីនទេ សត្រូវបានចងភ្ជាប់ខ្លួនគាត់ ហើយផ្ទុយទៅវិញគាត់បានធ្វើតាមសកម្មភាពដែលពួកគេបាន ចងគាត់ដោយស្ងៀមស្ងាត់។ គាត់ដូចជាមិនបានរង្វេងប្រភេទនៃបេសកកម្មរបស់គាត់ដើម្បី ដាក់ទោសតែកុលសម្ព័ន្ធក៏លីស្ទីនទេ (១៣:៥, ១៤:៤) ។ គាត់មិនបានជ្រៀតជ្រែកសូម្បី តែរឿងតូចតាច លើកលែងតែបេសកកម្មរបស់គាត់។ យោងទៅរ៉ូម 12; ៣-៨.

3. សំសុនដើរក្នុងសត្រូវរបស់ក៏លីស្ទីន; គាត់មិនបានទៅជាមួយទាហានណាម្នាក់នៅ ក្រោមខ្លួនគាត់និងគ្មានអាវុធ។ (១៥-១៧) គាត់មានចិត្តសុវត្ថិភាព ដោយអំណាចនៃព្រះ អស់ពីចិត្ត។ អ្នកធ្វើការនៃដំណឹងល្អដែលត្រូវបានតែងតាំងសម្រាប់ព្រលឹងក៏គួរប្រតិបត្តិ

ដោយអំណាចខាងវិញ្ញាណពេញលេញដែរ។ ប៉ុលបាននិយាយថា៖ បំផ្លិតព្រះបានប្រទាន
ឱ្យយើងនូវវិញ្ញាណមិនមែនជាការភ័យខ្លាចទេ គឺជាអំណាច សេចក្តីស្រឡាញ់ និងការទប់
ចិត្ត™។ (ផ្ទៃម៉ូថេទី២ ១:៧) សូមមើល កូរិនថូសទី២ ១០:៣-៥, អេភេសូរ ៦:១០។

ជំពូកទី 16 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. នៅពេលដែលសាំសុនត្រូវបានសួរដោយបង្ខំថា ដេលីឡាបានស្នើសុំប្រភពនៃអំណាច ហើយបានឆ្លើយតបនឹងការទាមទាររបស់នាង ហើយគាត់បាននិយាយកុហកបីដងយ៉ាង ខ្លាំងក្លា ដេលីឡាបានជឿលើការភូតភរក្នុងមួយលើក ហើយបានប្រហារជីវិតប៉ុន្តែវាឥត ប្រយោជន៍។ គាត់គ្រាន់តែចូលចិត្តថាអំណាចដើម្បីទទួលបានសម្រាប់ការអនុវត្ត បេសកកម្មបានប្រើល្បែងលេងដើម្បីចំអកស្រ្តីនិងបន្ថែមភាពរីករាយនៃសាច់ឈាម។ សកម្មភាពរបស់គាត់គឺជាអ្នកដែលប្រមាថ “បង្វែរព្រះគុណរបស់ព្រះទៅជាតណ្ហា” ។ សូមមើលយូដាស ១:៤។ ភាពថោកទាបរបស់គាត់មិនអាចជួយបានក្រៅពីទទួលទណ្ឌកម្ម ពីព្រះ។

2. សាំសុនដែលស្រឡាញ់ការសប្បាយជាងព្រះ (ធីម៉ូថេទី 2 3:4 ខ) ទីបំផុតត្រូវបានជួប នឹងការរងទុក្ខវេទនាកាន់តែខ្លាំងឡើង ហើយមើលងាយផ្ទុយពីការសប្បាយជាប្រាក់ឈ្នួល នៃអំពើបាប។ (ខ ២១) ការរីករាយនៃអំពើបាបរបស់មនុស្សមិនអាចជួយបាន ក្រៅពី ទទួលការសងសឹកដែលផ្លាស់ប្តូរដោយការរងទុក្ខក្នុងអត្រានៃអំពើបាបនោះ។

ជំពូកទី 17 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. មីកាជាគំរូដ៏អាក្រក់នៃការថ្វាយបង្គំរូបព្រះនៅសម័យចៅក្រម។

គាត់បានបង្កើតរូបព្រះដោយរំភើប។ (៣-៤) បូជាចារ្យក៏ត្រូវបានតែងតាំងដោយខ្លួនគាត់ដែរ។ (ខ៥) នៅទីបំផុតរបស់ដែលគាត់បានបង្កើតបានក្លាយជាសាសនានៃការថ្វាយបង្គំរូបព្រះរបស់កុលសម្ព័ន្ធដាន់។ (18:31) រឿងបែបនេះមិនកើតឡើងនៅតំបន់មិនគោរពសាសនាទេ ប៉ុន្តែវាបានកើតឡើងនៅកន្លែងក្បែរអេប្រាអ៊ឹមក្នុងប្រទេសអ៊ីស្រាអែល គឺស៊ីឡូ (កន្លែងដែលហិបតាំងនៅ)។ ដូចជាចិត្តរបស់អ្នកជឿគ្រិស្តសាសនិកប្រហែលជាមានការថ្វាយបង្គំរូបព្រះ។ ពួកគេគឺ 1) គឺជាគំនិតចង់ឃើញព្រះដោយភ្នែករបស់គាត់។ 2) វាជាការគិតដើម្បីកែខគម្ពីរដើម្បីជួសជុលបទគម្ពីរទៅនឹងហេតុផលរបស់មនុស្ស។ នោះគឺការថ្វាយបង្គំរូបព្រះរបស់មនុស្ស ឬ ការថ្វាយបង្គំដោយអត្មាគឺជាការថ្វាយបង្គំរូបព្រះ។ ៣) ទោះបីអ្នកជឿជឿលើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះក៏ដោយ បើពួកគេមានសេចក្តីលោភនោះក៏ជាការថ្វាយបង្គំរូបព្រះដែរ។ (កូឡ. ៣:៥) ពេលយើងទទួលយកការថ្វាយបង្គំរូបព្រះ យើងមិនអាចធ្វើឲ្យព្រះពេញចិត្ត ហើយមិនអាចសម្រេចបំណងប្រាថ្នារបស់ព្រះបានឡើយ។

2. ក្មេងប្រុសទៅលេងផ្ទះមីកា គឺជាគំរូរបស់គ្រូគង្វាលក្លែងក្លាយ។ (៧-១៣) គាត់បានក្លាយជាបុព្វបុរសដែលបន្តជីវិតរបស់គាត់។ ដូច្នេះ គាត់បានអំពាវនាវឲ្យលេងល្បែងបូជាចារ្យសម្រាប់ជីវិតអាហាររបស់គាត់ ប៉ុន្តែមិនមែនសម្រាប់បេសកកម្មរបស់ព្រះទេ។ សូមមើល ភីលីព 3:19 ។

ជំពូកទី 18 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. អ្នកចម្បាំងនៃកុលសម្ព័ន្ធដាន់ចំនួនប្រាំនាក់បានស៊ើបអង្កេតទឹកដី ហើយមកដល់ផ្ទះរបស់មីកា បន្ទាប់មកគាត់បានជួបប្អូនជាចាញ់នៃរូបព្រះ ពួកគេបានសុំភាពរុងរឿងរបស់ពួកគេទៅអនាគតដល់គាត់ដោយមិនមានការយល់ដឹងអ្វីទាំងអស់។ (ខ៥) ពេលយើងឃើញច្បាប់នេះ យើងអាចដឹងថាគេល្ងង់ចំពោះច្បាប់របស់ព្រះយ៉ាងណា។ នៅដើមដំបូង ម៉ូសេបានបង្គាប់យ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់ក្នុងការបម្រើព្រះយេហូវ៉ាថា៖ បំពេញប្រយ័ត្នកុំឱ្យតង្វាយដុតនៅកន្លែងណាដែលអ្នកឃើញឡើយ ប៉ុន្តែនៅកន្លែងដែលព្រះយេហូវ៉ានឹងរើសក្នុងកុលសម្ព័ន្ធណាមួយរបស់អ្នក ត្រូវថ្វាយតង្វាយដុតទាំងមូល ហើយអ្នករាល់គ្នានឹងធ្វើតាមអ្វីដែលយើងបង្គាប់អ្នកនៅទីនោះ។ “។ (ចោទី. ១២:១៣-១៤) សូមយោងទៅចោទិយកថា។ ១៣:១-៥ បុរសមិនអើពើនឹងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ គួរទម្លាក់ចុះក្នុងការថ្វាយបង្គំរូបព្រះដោយងាយ។ ដូច្នេះ ព្រះបានបង្គាប់ឱ្យព្យាយាមធ្វើការអប់រំសាសនា។ (ចោទិយកថា ៦: ៧)

2. អ្នកដឹកនាំសាសនាមិនពិតឱ្យស្នាក់នៅផ្ទះមីកា មិនពេញចិត្តនឹងការពិត (១កូរិនថូស ១៣:៦) ប៉ុន្តែពួកគេពេញចិត្តចំពោះការលើកតម្កើងរបស់គាត់ប៉ុណ្ណោះ។ (19-20) សព្វថ្ងៃនេះ មេដឹកនាំក្លែងក្លាយក៏បានធ្វើដូច្នេះដែរ។ ពួកគេប្រើព្រះវិហារសម្រាប់ភាពជោគជ័យរបស់ពួកគេនៅក្នុងពិភពលោក។ ពួកគេបានប្រតិបត្តិនូវរាល់ឧបាយកលនយោបាយ ការកុហក និងការបះបោរជាទូទៅ ដើម្បីពង្រឹងជំហររបស់ពួកគេនៅក្នុងព្រះវិហារ។ ត្បិតពួកគេពិតជាធ្វើឱ្យសាសនាចក្រវង់ទុក្ខមែន នោះពួកគេគួរតែត្រូវបំផ្លាញ

ដោយមិនប្រែចិត្ត។ ភីលីព 3:18-19 មានប្រសាសន៍ថា ប៉ុន្តែសម្រាប់មនុស្សជាច្រើន ដែល ខ្ញុំបានប្រាប់អ្នកជាញឹកញាប់ ហើយឥឡូវនេះ សូមប្រាប់អ្នកទាំងទឹកភ្នែកថា ដើរជាសត្រូវ នៃឈើផ្កាងនៃព្រះគ្រីស្ទ។ ទីបញ្ចប់របស់ពួកគេគឺការបំផ្លិចបំផ្លាញ ព្រះរបស់ពួកគេជាពោះ របស់គេ ហើយពួកគេលើកតម្កើងដោយភាពអៀនខ្មាស ដោយមានគំនិតតាំងចិត្តលើអ្វីៗ នៅលើផែនដី™។

3. កុលសម្ព័ន្ធ Dan បានទៅកាន់ទឹកដីដ៏មានពរ គឺ Laish (7, 10) ហើយមានទីតាំងនៅទី នោះ។ (37-39) ប៉ុន្តែពួកគេបានលួចយករូបព្រះចេញពីផ្ទះរបស់អេប្រាអ៊ឹមមីកា (១៤- ២០) ហើយយកនៅទីនោះធ្វើជាមជ្ឈមណ្ឌលនៃការគោរពបូជាប្រះ។ (ខ៣០) ចំពោះ ប្រាក់ល្អៗនៃអំពើបាប នៅទីបំផុត ពួកគេត្រូវបានគេចាប់ខ្លួនទៅជាជនបរទេស។ (ខ៣០ ខ) ពួកគេបានបម្រើរូបព្រះ ហើយលួចយករូបព្រះមួយទៀត និងបូជាបាបដោយបង្ខំ ហើយបន្ទាប់មកបានបង្កើតការថ្វាយបង្គំរូបព្រះ។ រូបព្រះដែលគេយកមកបានក្លាយជា អន្ទាក់ដើម្បីបំផ្លាញពួកគេនៅទីបំផុត។ សូមមើលទំនុកតម្កើង ១០៦:៣៦។

ជំពូកទី 19 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. នៅពេលដែលកុលសម្ព័ន្ធលេវីត្រឡប់ទៅស្រុកកំណើតវិញ អេប្រាអ៊ឹមមកពីភូមិបេឡេហិមបានផ្ដោតលើការបរិភោគ ផឹក និងរីករាយ ប៉ុន្តែពួកគេមិនបានគិតពីព្រះឡើយ។ (៤, ៦, ៨) ចំពោះអ្នកដែលបរិភោគយ៉ាងនោះហើយផឹក ហើយប្រមូលអារម្មណ៍ខាងរូបកាយព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលថាគាត់ជាមនុស្សល្ងង់។ សូមមើល លូកា ១២:១៩-២១។

2. កុលសម្ព័ន្ធលេវីបានចូលទៅក្នុងផ្លូវផ្សេងទៀត ហើយបន្ទាប់មកគាត់បានជួបគ្រោះមហន្តរាយដ៏ធំ។ (22-23) បទពិសោធន៍នៃដំណើររបស់គាត់ គឺជាពាក្យប្រៀបប្រដូចនៃជីវិតរបស់មនុស្ស ដែលត្រូវបានហៅសម្រាប់មនុស្សចម្លែកនៃពិភពលោកនេះ។ សម្រាប់បុរសនេះរង្វង់ផ្លូវដែលគាត់មានការបរាជ័យជាច្រើន។ ដោយសារតែបេះដូងរបស់គាត់ងងឹត ហើយគាត់មានរឿងជាច្រើនដែលមិនអាចបំភ្លេចបានចំពោះរឿងអនាគត។ ដូច្នេះតើយើងអាចយកឈ្នះលទ្ធផលដ៏អាក្រក់ដែលល្ងង់ខ្លៅបែបនេះដោយរបៀបណា? ពេលយើងផ្ដោតលើជីវិតជំនឿ យើងអាចយកឈ្នះការបាត់បង់បែបនេះ។ ទោះបីយើងមិនដឹងអនាគតក៏ដោយ ប្រសិនបើយើងដើរដោយសេចក្តីជំនឿចំពោះព្រះ គឺនៅជាមួយព្រះ នោះយើងមិនអាចរអិលបានទេ។ សូមមើល យ៉ូហាន. ១១:៩-១០, យេ. ១២:១៥-១៦ ។

សូភាសិត 27:1 ចែងថា៖ ឯកុំអួតអំពីថ្ងៃស្អែកឡើយ ដ្បិតអ្នករាល់គ្នាមិនដឹងថាថ្ងៃណានឹងនាំមកនូវអ្វីឡើយ™។ ដែលមានន័យថាធ្វើដូចជាពាក្យដែលជួបអនាគតដោយសេចក្តីជំនឿ។ (យ. ៤:១៥-១៦) ដោយសារយើងមានភាពល្ងង់ខ្លៅអំពីអនាគតក្នុងករណីដែល

យើងប្រព្រឹត្តកំហុស ពេលយើងប្រែចិត្តដោយស្មោះត្រង់ យើងទទួលបានដំណោះស្រាយ
នៃបញ្ហា។

ជំពូកទី 20 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. នៅពេលដែលអ៊ីស្រាអែលដាក់ទោសជនអាក្រក់របស់អ៊ីស្រាអែល 1) ពួកគេមិនបានចាប់ផ្តើមសង្គ្រាមទាំងមូលជាមួយកុលសម្ព័ន្ធ Benzamine ប៉ុន្តែបានតាំងចិត្តដាក់ទោសតែមនុស្សអាក្រក់ដែលរស់នៅលើទឹកដីគឺបៀវត្តជាឿងល្អ។ (ខ ១០ ខ) ២) ហើយក៏ជាឿងល្អដែរដែលពួកគេមិនបានចាប់ផ្តើមសង្គ្រាមជាមួយពួកគេដើម្បីចរចាជាមួយពួកគេអំពីការដោះលែងពួកគេចេញពីកុលសម្ព័ន្ធ Benzamine ។ (ខ១៣) អាកប្បកិរិយាបែបនេះបានព្យាយាមរក្សាតុល្យភាពនិងព្យាយាមជាអតិបរមា។

ប៉ុន្តែដោយសារតែកំហុសរបស់កុលសម្ព័ន្ធ Benzamine បញ្ហាមិនត្រូវបានដោះស្រាយដោយធម្មជាតិទេ។ ពោលគឺពួកគេមិនបានគោរពតាមការសម្រុះសម្រួលជាមួយអ៊ីស្រាអែល។ វាជាកំហុសដែលមិនគោរពតាមពាក្យ បងប្អូន TM (ខទី ១៣ ខ) ដើម្បីដាស់តឿនដោយក្តីស្រឡាញ់ ។ មិនថាមនុស្ស ឬសហគមន៍គួរតែគោរពតាមពាក្យពេចន៍ដ៏ផ្អែមល្អម។ សូមមើលទំនុកតម្លឹង ១៤១:៥។

2. មុនពេលអ៊ីស្រាអែលព្យាយាមប្រយុទ្ធជាមួយកុលសម្ព័ន្ធ benzamine ពួកគេបានអធិស្ឋាននៅចំពោះព្រះ។ ប៉ុន្តែមុននឹងគេសួរថាបាទឬអត់នៃសង្គ្រាមនោះក៏ប្រញាប់វាយប្រហារពួកគេ។ (ខ១៨) ផ្លូវដែលពួកគេបានរង់ចាំដោយមានការស្និទ្ធទ្រាំកាន់តែច្រើន ហើយពួកគេបានស្វែងរកវិធីផ្សេងទៀតដើម្បីជៀសវាងសង្គ្រាមទាំងអស់ ហើយស្វែងរកការណែនាំពីព្រះ វាអាចជាការល្អ។ វាដោយស្រួលដែលតែងតែប្រញាប់ប្រញាល់ប្រព្រឹត្ត

កំហុស។ ចំណង់ចំណូលចិត្តរបស់មនុស្សភ្នាក់ងារជាតិនៃពេងដីជួរចត់នៃការបរាជ័យ។
(២១, ២៥) សូមមើលសុភាសិត ១៩:២។

3. ចំពោះទាហានកុលសម្ព័ន្ធ Benzamine បានយកឈ្នះក្នុងសមរភូមិចំនួនពីរលើក គឺពួកគេមានចិត្តក្រអឺតក្រទម។ (20-21, 24-25) ជាលទ្ធផល ពួកគេត្រូវបានបញ្ឆោតដោយយុទ្ធសាស្ត្រឈានមុខគេនៃយោធាអ៊ីស្រាអែលនៅក្នុងសង្គ្រាមលើកទី 3 របស់អ៊ីស្រាអែល (ខទី 32) ហើយបន្ទាប់មកពួកគេត្រូវបានចាញ់។ មនុស្សក្រអឺតក្រទមមានរឿងបោកបញ្ឆោតច្រើន ។ ភាពក្រអឺតក្រទមគឺជាអ្នកនាំមុខនៃការបំផ្លាញ។ (សុភាសិត ១០:១៨)

ជំពូកទី 21 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. វាជារឿងល្អដែលប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលមានចិត្តសុចរិតចំពោះព្រឹត្តិការណ៍គឺបៀវ។ (១៩:២២-២៩) ការមានចិត្តសុចរិតគឺល្អ។ ប៉ុន្តែការប្រជុំដែលនឹងត្រូវប្រមូលផ្តុំសម្រាប់ ពិធីនោះ ត្រូវបានគេសង្ខេបខុសក្នុងភាពតានតឹង ឧទាហរណ៍ ១) បុរសមិនឱ្យចូលប្រជុំ គួរ ដោះស្រាយដើម្បីសម្លាប់។ ២) កូនស្រីក្នុងកុលសម្ព័ន្ធផ្សេងទៀតនៃអ៊ីស្រាអែលមិនគួរ រៀបការជាមួយនឹងប្រជាជនកុលសម្ព័ន្ធ Benjamine ឡើយ។ សម្រាប់ការស្ម័គ្រចិត្តបែបនេះ ពួកគេបានសម្លាប់មនុស្សទាំងអស់ (10-12) លើកលែងតែស្រ្តីព្រហ្មចារីវ័យក្មេង 400 នាក់នៅក្នុងប្រជាជន Jabez Girath មិនឱ្យចូលមកក្នុងក្រុមជំនុំ។ ទីពីរ ពួកកុលសម្ព័ន្ធ បេនមីន ដែលនៅសេសសល់បានចាប់កូនស្រីរបស់ស៊ីឡូ ហើយធ្វើឱ្យពួកគេរៀបការ។ (19-23) បន្ទាប់មក មេដឹកនាំនៃអ៊ីស្រាអែលបានប្រហារជីវិតពួកគេ ដោយអះអាងថា ឪពុកម្តាយរបស់កូនស្រីមិនបានប្រតិបត្តិយ៉ាងតឹងរឹង ហើយក្រោយមកពួកគេមិនបាន បំបាត់ការស្ម័គ្រចិត្តរបស់សភាឡើយ។ (ខ ២២ ខ) នេះជាការលាក់ពុត។ ទោះយ៉ាងណាក៏ ដោយ តាមវិធីនេះ ពួកគេបានធ្វើឱ្យព្រហ្មចារីនៃកុលសម្ព័ន្ធផ្សេងទៀតដែលប្រជាជននៃ កុលសម្ព័ន្ធ Benjamine យកនោះ គឺដើម្បីបំបួសសង្គ្រាមរបស់សភា។ ទោះបីជាវាជារឿង ត្រឹមត្រូវក៏ដោយ ខណៈដែលគាត់ទទួលបានអារម្មណ៍តានតឹងនោះ អ្នកណាដែលប្រព្រឹត្ត កំហុស Ad សម្រាប់ការព្យាបាលបញ្ហាបន្ទាប់ពីគេគួរតែទទួលខុសច្រើន។ យើងមិនគួរ រំកិលតម្លៃដ៏សុចរិតទៅជាអារម្មណ៍ ហើយចេញទៅវិញទេ។ នៅពេលដែលយើងដឹងថា

អារម្មណ៍សុចរិតបានកើតឡើងនៅក្នុងចិត្តរបស់យើង យើងគួរតែរក្សាភាពស្ងៀមស្ងាត់ បន្ថែមទៀត ហើយគួរតែត្រលប់ទៅអាកប្បកិរិយានៃចិត្តសន្តិភាព និងស្មាន។

2. ដូចដែលមនុស្សបានប្រហារជីវិតដោយខ្លួនឯងដោយឆន្ទៈរបស់គាត់ (ខទី 25) សង្គម មានការភ័ន្តច្រឡំជាងពួកគេបាត់បង់សេរីភាពពិត។ សេរីភាពពិតគួរតែស្ថិតស្ថេរនៅទី នោះ។ សេរីភាពមិនប្រកាន់យកច្បាប់នោះទេ។ ពេលយើងទម្លាយច្បាប់ធម្មជាតិ តើយើង អាចមានសុភមង្គលដែរឬទេ? អ្នកណាដែលមើលងាយច្បាប់ភ្លើងត្រូវឆេះ ហើយស្លាប់ អ្នកណាដែលបំពានច្បាប់ក៏ត្រូវស្លាប់ដោយចង្រៃ។ ការស្លាប់មិនមែនជាសេរីភាពទេ ប៉ុន្តែ គ្មានសេរីភាពដែលត្រូវបានចាប់ខ្លួនដោយស្តេចភ័យរន្ធត់។

សេចក្តីអធិប្បាយ នាងរស់

សេចក្តីអធិប្បាយ 1 សេចក្តីជំនឿរបស់នាងរស់ (១:១៥-១៨)

នាងរស់ជាស្រ្តីជនជាតិម៉ូអាបដែលមិនគោរពសាសនា ហើយនាងមិនបានទទួលការអប់រំពីសាសនារបស់ព្រះយេស៊ូវ។ ប៉ុន្តែនាងបានស្គាល់ព្រះដោយការផ្សាយដំណឹងល្អរបស់នាងមីដែលជាស្រ្តីមិនពិតដែលបានចេញពីជាតិសាសន៍របស់នាង។ ការពិតនេះផ្តល់នូវហេតុផលនៃការបម្រើបេសកកម្ម។

1. ជំនឿនៅកណ្តាលព្រះ។

ទោះជានាងរស់បានបោះបង់ចោលប្រជាជាតិស្នេហាជាតិរបស់ខ្លួនក៏ដោយ ក៏នាងបានចូលមកស្រុកយូដាជាមួយនឹងម្តាយក្មេកដែរ។ ការជម្រុញតិចតួចគឺដើម្បីទទួលយកព្រះនៃអ៊ីស្រាអែលជាព្រះរបស់នាង។ ពិតណាស់ អ្វីដែលនាងសម្រេចចិត្តដើរតាមម្តាយក្មេកត្រូវបានសម្តែងជារឿងមួយចំនួន។ (15-17) ប៉ុន្តែក្នុងចំណោមពួកគេ ពាក្យថា ព្រះរបស់អ្នក ជាព្រះរបស់ខ្ញុំ™ (ចុងបញ្ចប់នៃខទី 16) គឺនៅចំកណ្តាលរបស់វា។ ពាក្យនេះត្រូវបានបញ្ជាក់ដោយពាក្យរបស់លោក Boas ពោលគឺ នាង Ruth បានចូលមកក្នុងស្រុកយូដាដើម្បីទទួលការការពារពីព្រះអម្ចាស់តបស្នងចំពោះអ្វីដែលអ្នកបានធ្វើ ហើយព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែលនឹងប្រទានរង្វាន់ដ៏ពេញលេញដល់អ្នកនៅក្រោម។ ស្លាបអ្នកណាដែលអ្នកមកជ្រកកោន!” (២:១២)។ មនុស្សដែលដើរតាមព្រះអម្ចាស់ ទោះជាគាត់ថ្វាយរបស់មានតម្លៃទាំងអស់ដល់ព្រះជាមនុស្សដែលមានជំនឿនៅកណ្តាលព្រះក៏ដោយ។

អំប្រាហាំ (លោកុប្បត្តិ ១២:១-៤), ម៉ូសេ (ហេប្រើរ ១១:២៤-២៥), ប៉ូល (ភីលីព ៣:៤-៩) ជាកម្មសិទ្ធិរបស់បុគ្គលដ៏អស្ចារ្យនៃជំនឿបែបនេះ។

2. ជំនឿដើម្បីរក្សាភាពសុចរិត។

នាងរស់បាននិយាយថា៖ ឯកន្លែងណាដែលឯងស្លាប់ ខ្ញុំនឹងស្លាប់ ហើយខ្ញុំនឹងត្រូវបញ្ចុះនៅទីនោះ។ សូមព្រះអម្ចាស់ធ្វើដូច្នេះចំពោះខ្ញុំ ហើយថែមទៀតផង ប្រសិនបើមានអ្វីក្រៅពីសេចក្តីស្លាប់បានចែកខ្ញុំចេញពីអ្នក™។ (ខ១៧)។ ពាក្យនាងរស់នេះមានន័យថាបម្រើម្តាយក្មេករហូតដល់ចប់។ ដូចពាក្យនេះនាងបម្រើមិនប្រែប្រួលរហូតដល់ម្តាយក្មេកស្លាប់។ នៅទីនេះយើងអាចវិភាគភាពសុចរិតរបស់ Ruth ដូចតទៅ។ ១) ទោះជានាងបោះបង់ចោលប្រជាជាតិស្នេហាជាតិ (ទីពឹងនៃរូបកាយ) នាងបានសម្រេចចិត្តដើរតាមព្រះហើយបម្រើម្តាយក្មេកគឺត្រឹមត្រូវ។ បុរសសុចរិតតែងតែសម្រេចចិត្តជ្រើសរើសរបស់ត្រឹមត្រូវ ដែលបុរសគួរធ្វើដើម្បីជ្រើសរើសសេចក្តីសុចរិត។ ជាងនេះទៅទៀត អ្នកជឿមិនត្រូវការពាក្យផ្សេងទៀតទេ។ ដានីយ៉ែលក៏សម្រេចចិត្តតាមចិត្តជាក់ស្តែងថា តើគាត់មិនបានក្លាយជាអ្នកមានជំនឿទេ! សូមមើល ដាន ១:៨ ។ ២) ទោះបីនាងជួបបញ្ហាអ្វីក៏ដោយក៏នាងសម្រេចចិត្តបម្រើម្តាយក្មេក។ នាងបានស្បថនៅចំពោះព្រះយេហូវ៉ាថានឹងមិនចាកចេញពីម្តាយឡើយ លើកលែងតែការសោយទិវង្គតក្នុងនាមព្រះយេហូវ៉ា ហើយមិនបានផ្លាស់ប្តូរបំណងប្រាថ្នារបស់នាងឡើយ។ (ខ ១៧ ខ) តាមពិត ទោះជានាងធ្លាក់ទៅក្នុងអាកប្បកិរិយាមិនអាចទៅរួចក៏ដោយ នាងបានបម្រើម្តាយក្មេកដោយស្មោះត្រង់។ នៅពេលនាងបម្រើម្តាយក្មេក នាងមិនខ្មាស់អៀនក្នុងការរើសគ្រាប់ធញ្ញជាតិដែលនៅសេស

សល់ ហើយផ្ទុយទៅវិញ នាងចាត់ទុកវាថាជារបស់ដែលបានទទួលព្រះគុណ (2:2) នាង
តែងតែអរគុណនៅកៅអីទាបរបស់នាង។ ទោះជាអ្នកបម្រើព្រះជួបនឹងបរិយាកាសដែល
មានបញ្ហាណាក៏ដោយ គាត់បន្តដោយអត់ធ្មត់និងរីករាយ។ ដោយសារនាងមានគន្លងអស់
កល្បជានិច្ច នាងមិនបានចាត់ទុករឿងបណ្តោះអាសន្នក្នុងលោកីយ៍ជាបញ្ហាខ្លះទេ ហើយ
សម្រាប់នាងមានក្តីសង្ឃឹមដែលព្រះជានគរដ៏អស់កល្បបានរៀបចំ នោះនាងបានធ្វើឱ្យ
ជីវិតបណ្តោះអាសន្នរបស់នាងជាឱកាសនៃការបន្ទាបខ្លួន។

[ចុងបញ្ចប់នៃ យ៉ូស្វ ចោទិយកថា និង នាងរស់សេចក្តីអធិប្បាយដោយ Dr. Yune Sun
Park]

Soli Gloria Dei